

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Öyün Kurucu

KANDI
STEINER

MAKTI

Oyun kurucu Holden Moore istediği her kıza sahip olabilirdi. Ben hariç... Çünkü ben koçun kızyıdım.

Delici yeşil gözleri, devasa kol kasları ve karşı konulamaz gamzeleriyle kampüsteki her kızın en büyük hedefiydi. Takım arkadaşlarına göreyse hayatının tek aşkı futboldu. Holden onların lideri, bir numaralı oyun kurucuları ve takımlarının kaptanıydı. Boş oyunlarla vakit harcamayan ve işini fazlasıyla ciddiye alan biriydi.

Peki ya benimle birlikteyken? Bay Ciddi, hiç de o kadar ciddi değildi. Damarıma basıyordu ve onun seksi bakışlarına hapsolmamı sağlayana kadar beni kızdırmayı seviyordu. Ona yasak bölge olduğumu defalarca kez hatırlatmıştım. Bana sahip olamazdı. Zaten ben de ne onu ne de bir başkasını istiyordum.

Birbirimize yaklaştığımızda etrafımızda şimşekler çakıyor olsa da pes edemezdik. Ben koçun kızyıdım. Holden ise Profesyonel Lige girmek için bu oyunu babamın kurallarına göre oynamak zorundaydı. Yoksa takımdan atılırdı.

Ve kaybedecek bir şeyleri olan tek kişi o değildi.

 martiayinlan

ISBN 978-625-366-140-3

9 786253 661403

OYUN KURUCU

Özgün Adı: Quarterback Sneak

Kandi Steiner

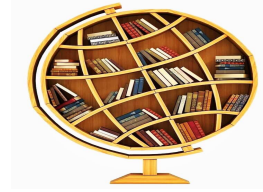
Çeviren : Mells Sarı
Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Ece Yücesoy
Düzeltili : Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma : Öznur İlter
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Elif Aydın

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2650

zm

1. Baskı: Nisan 2024

ISBN: 978-625-366-140-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright 2022 Kandi Steiner

Cover Design by Kandi Steiner

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1

Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 485 21 25

Sertifika No: 46012

**Kederin karanlık eli tarafından boğulanlara.
Göğsündeki o ağır yüke rağmen,
ayakta duracak gücü bulanlara.**

**İmkânsız gibi görünse bile,
yaşamaya devam edenlere...**

Bu sizin için.

GİRİŞ

HOLDEN

Bahar antrenmanlarının ilk gününde North Boston Üniversitesi'nin soyunma odası tamamen sessizdi.

Takım arkadaşlarımdan bazıları dolaplarının önüne oturmuş, bazılarıysa antrenman ekipmanlarına yaslanmışlardı. Hepimiz gözlerimizi yere dikmiş bekliyorduk. Sessizlik bir uçağın motor uğultusu gibi odanın içinde gürliyordu.

İdareyi ele geçirmek, takımıma moral vermek ve endişelerini yatıştıracak güzel bir konuşma yapmak istiyordum. Amcalarımın stresli zamanlarımda bana verdikleri türden bilgece tavsiyelerin, herkesin rahat bir nefes almasını sağlayacak doğru kelimelerin özlemini çekiyordum.

Ancak gerçek şuydu ki ben de endişeliydim.

Son yenilgimizden sonra takımın moralini bir şekilde yerine getirebilmiş olsam bile, bu odadaki herkes gibi ben de yeni bir koçun ne kadar büyük bir değişiklik olduğunu biliyordum.

Yeni bir koç; yeni antrenmanlar, yöntemler, oyunlar, taktikler ve muhtemelen yeni bir ana kadro listesi demekti.

Bu odadaki herkesi en çok korkutan da buydu.

Sonunda hepimiz mevkiimizi korusak dahi artık bilinmez bir bölgedeydik. Bu sezon hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Savunma koordinatörümüz Koç Dawson odaya girdiğinde herkesin gözü koridora açılan kapıya çevrildi. Arkasında ise özel takım koçu, hücum hattı koçu ve sağlık ekibimiz vardı.

En arkadaysa Koç Carson Lee duruyordu.

Koç Lee bazı yönlerden son koçumuza benziyordu. Güneyde çalıştığı antrenman kamplarında acımasızdı, haddini aşan oyunculara karşı toleransı yoktu ve beklentileri çok yüksekti.

Ancak Koç Sanders'tan pek çok yönden de farklıydı.

Öncelikle ondan yirmi yaş büyüktü, sırf koçluk yapmaya ben doğmadan önce başladığı için bile ona daha çok saygı duyuyordum. Ayrıca biraz daha radikal bir yaklaşım benimsemişti. Önceki takımı kolayca kazanmaları beklenen bir maçta yenildikten sonra, onları Florida Panhandle'ın yarısını koşmaya zorlamıştı. Bu da manşetlere çıkmasına neden olmuştu.

O içeri girdiğinde hepimiz komutanları karşısında hazır ola geçen askerler gibi ayağa kalktık.

Kararlı adımlarla odada ilerledi, kırışmış saçları yandan ayrılarak düzgün dalgalarla şekillendirilmişti. Boyu uzundu. En az başımın bir numaralı belası iç açık oyuncumuz Kyle Robbins kadar uzundu, ayrıca oldukça yapılıydı. Onun birçok antrenmanı oyuncularıyla birlikte yaptığına dair söylentiler vardı, sanki bu hareketleri elli yaşlarında biri yapabiliyorsa onların yapamamasının ne kadar utanç verici olduğunu gösteriyor gibiydi.

Ona şöyle bir bakmam bile bana söylentilerin doğru olduğunu gösterdi.

Teni, gün boyunca güneşin altında uzun süre çalıştığını kanıtlarcasına bronzdu ve odanın içinde gezinen koyu gözlerinde merhametin kırıntısı bile yoktu. Kendisiyle birlikte getirdiği sağındaki yeni asistan koçuna eğilip bir şeyler fısıldadı. Onlar soyunma odasının ortasına doğru yürürken ben de onların konuşmasını izliyordum.

Ta ki o içeri girene kadar.

İlk başta onun vurucumuz Riley Novo olduğunu düşündüm çünkü soyunma odasında gördüğümüz tek kadın o ve halkla ilişkilerden Giana Jones'tu. Koğun arkasından içeri giren kızı ise daha önce hiç görmemiştim.

OYUN KURUCU

Uzun, koyu kahverengi saçları bir çikolata şelalesi halinde omuzlarına dökülüyordu, üstelik ona dair yumuşak görünen tek şey buydu. Yüzünün her bir santimi sert hatlarla işlenmişti; çenesi keskin, yay biçimindeki dudakları ise düz bir çizgi halindeydi. Giydiği kırmızı, göbeği açık askılı bluzu ve siyah eşofmanı ile formunun yerinde olduğunu görebiliyordum. Yanık tenli göbeği kıyafetlerinin arasındaki boşluktan görünüyordu. Zayıftı, sıkı kalçaları ve ince kolları, geniş göğsünü daha da ortaya çıkarıyordu.

Mümkün olan her şekilde göz kamaştırıcıydı.

Ancak beni büyüleyen şey vücudu değildi.

Saçları, zarif boynu ya da odaya girdiği andaki kayıtsız kibri de değildi.

Gözleriydi.

Her göz kırptığında neredeyse yanaklarına değecek kadar gür kirpiklerle çevrelenmiş, sıcak ve derin kahverengi *gözleri*.

Kederlilerdi.

Tıpkı benimkiler gibi.

“Oturun, beyler,” dedi Koç Lee neredeyse yapmacık görünen bir sırıtişla, sanki gülümsemeye alışkın değil gibiydi. Odanın ortasına geldiğinde elleriyle oturmamızı işaret etti. Ardından Riley’ye bakarak, “Hanımefendi,” diye ekledi.

Diğer koçlar arkasındaki duvara dizilerek bütün dikkatimizi ona vermemizi sağladı.

“Buradaki gezintilerim sırasında birkaçınızla tanıştığımı biliyorum ama sonunda her birinizle düzgünce zaman geçirme fırsatım olduğu için heyecanlıyım. Tüm bunların sizler için ne kadar rahatsız edici ve zor olduğunu görmüyormuşum gibi davranmayacağım. Ben arınıza katılan yeni bir oyuncu değilim, yeni bir koçum. Bunun işleri ne kadar karıştırabileceğini biliyorum.”

Yutkundum.

“Ancak bilmenizi istiyorum ki buraya var olan bütün düzeninizi değiştirmeye gelmedim. Burada yaptığınız şeylerin birçoğunun işe yaradığı açıkça ortada. Bu takımın bir parçası olmak

benim için bir onur.” Kısa bir süre durduktan sonra ellerini kollarına koydu. “Bitiş çizgisine giden son adımda size yardımcı olmak ve sezon sonunda bizi şampiyon ilan ettiklerinde orada olmak daha da büyük bir onur olacak.”

Söylediği son sözler, oyuncuların çoğunun kararlılık ve keyifle bakışmasına sebep oldu. Geçen sezonun sonunda körüklediğim o ateş tekrar canlanmaya sadece bir adım uzaktaydı. Son iki sezondur final maçlarında oynayarak NBU’yu on yıllık utanç verici sönük performansından kurtarmıştık. İki sene önce kazanmış olsak da en sonuncu maçı kaybetmemiz, Şampiyonluk unvanı elde etme şansımıza mal olmuştu.

Kazanmak, şampiyon olmak ve NFL’e ilk turdan seçilmemi kesinleştirmek için bu son senemdi.

“Bugün bahar antrenmanlarının ilk günü,” dedi Koç Lee. “Bu değerli zamanı kendim hakkında gevezelik ederek harcamak istemiyorum. Zaten sezon ilerledikçe birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Şimdi, sizi Koç Hoover’la tanıştırmak istiyorum,” dedi öne çıkıp yanında duran adamı göstererek. “Hoover benim sağ kolum. Muhtemelen bu dünyada en sevdiğiniz insan o olacak çünkü beni takımı bir tur daha koşturmaktan vazgeçirebilecek biri varsa o da kendisidir.”

Koç Lee sırtına vurduğunda Koç Hoover sırtıttı.

“Bu da...” dedi elini arkasına doğru sallayarak. “Kızım Julep.”

Tüm gözler koyu saçları ve gözleri olan kıza çevrildiğinde boğazımda yutamayacağım kadar büyük bir düğüm oluştu.

Kız tereddütle koçun yanına gitti ama gülümsemedi. Kollarını göğsünde kavuşturduğu yerden iki parmağını hafifçe kaldırarak selam vermek dışında herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

“Julep üçüncü sınıfı bitirmek üzere ve nedense beni son üniversitemizden transfer olup eğitimini burada tamamlayacak kadar çok seviyor. Spor hekimliği okuyor, ayrıca takımdaki sağlık ekibinin yanında staj yapacak.”

OYUN KURUCU

Onun her zaman etrafta olacağı düşüncesi, maçtan önce beni esneten ya da masaj yapan kişinin o olabileceği iması kalp atışlarımı hızlandırdı.

Koç duraksadı, çenesi kasılıp gözleri kısılırken ifadesi ciddileşti.

“Açık konuşacağım,” dedi gözleriyle odayı tarayarak. “İçinizden herhangi biri Julep’e çıkma teklifi etme cûretini göstermeyi bırak, onunla flört etmeyi bile aklından geçirirse hesabını bana verir. Buraya siz gözünüzü dikerek ona bakın diye gelmedi. Tıpkı sizler gibi çalışmak için burada. Riley Novo takım arkadaşınız olduğuna göre, atletizm sektöründe kadınlara saygı gösterilmesi konusunda size bir ders vermeme gerek yok.”

Riley bu konuşmadan tamamen etkilenmiş bir halde hafifçe gülümserken, Julep ise bunun yapılmasından nefret ediyormuş gibi gözlerini devirdi.

Tüm bunlar olurken ben içten içe yanıyordum.

Bütün hayatım boyunca futbol tek odak noktam olmuştu. Umursadığım tek şeydi. Sabahları uyanmamı sağlayan, gece başımı yastığa koyduğumda düşüncelerimi kaplayan tek şey buydu. Bu hayattaki tutunacak dalım, ilhamım ve dikkatimin ana merkezidi.

Ancak tek bir ölümcül anda bu odak noktası değişmişti.

Julep Lee koçun kızıydı. Tamamen yasak bölgeydi.

Yine de tam o anda benim olması gerektiğini biliyordum.

BÖLÜM BİR

JULEP

“Oturma odasının ortasına bir striptiz direği koyman için sana yardım etmeyeceğim.”

Babam oyuncularından birine bağırdığı her seferde yaptığı gibi kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş ve gür kaşlarını çatmıştı.

Vidaları sıkmadan önce kromdan yapılmazı uzatmayı direğe takarken, “Bana yardım etsen de etmesen de yapacağım,” dedim.

“Burada sokağa bakan kocaman bir pencere var.”

Umursamaz bir şekilde omzumu silktim. “O zaman komşular bedava gösteri izleyecekler.”

Babam kaşlarını iyice çatattığında içimde hâlâ sevinç gibi insani bir duygu kalmış olmasını diledim, böylece ona gülümseyerek içini rahatlatılabildim. Bunun yerine direği bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve göğsünde birleştirdiği kollarıyla kocaman görünen bedenine sıkıca sarıldım.

“Perde alacağım, tamam mı?”

İkna olmuş görünmüyordu.

“Bunu yapmayı neden sevdiğimi unutma,” dedim, hatta *yalvardım*.

Burnundan aldığı nefes odada hava akımı yaratmaya yeterdi ancak verdiği nefesle beraber yumuşadı ve kollarını açarak bana sarıldı. Geri çekilmeden önce başıma minik bir öpücük kondurdu.

“Biliyorum,” dedi. “Ama bu onu görmek istediğim anlamına gelmiyor.”

“Öyle olsun,” diyerek kabullendim. Ardından ellerimi belime koyup yanağımın içini ısırdım. “Teşekkür ederim, baba. Bunu yapmama izin verdiğin için.”

Başıyla onayladıktan sonra içerisinde yarı çıplakken tutunacağım krom aparatlar *bulunmayan* bir koliyi açmak için mutfığa gitti.

Direği kurmak için biraz daha beklemeye karar verip üzerinde *yatak odası* yazan bir koliye yöneldim. Babamın bana tek başıma yaşamama izin verecek kadar güvenmesi mucize gibi bir şeydi, tabii bir ev arkadaşım olacaktı ama *onsuz* kalacaktım. Yetişkin olduğumdan beri ilk kez böyle bir izin vermişti. İçimden bir ses, bunun geçen bahar North Boston Üniversitesi’nin Amerikan futbol takımının baş antrenörü olarak işe başlayıp da beni üçüncü sınıfın ortasında buraya sürüklemesinden duyduğu suçluluk yüzünden olduğunu söylüyordu.

Gerçi bunu umursadığım yoktu.

Geride bir sürü arkadaş bırakmış değildim, hatta *hiç* arkadaşım yoktu. Kız kardeşimi kaybettiğim geceden bu yana dostça veya başka türlü bir ilişki kurmayı denemekten vazgeçmiştim.

Sanki evren düşüncelerimi duymuş gibi yerdeki koliyi açtığımda Abby’nin bana bakan bir resmini buldum.

Kalbimden geriye kalanlar bu manzara karşısında tekledi. Parlak mavi gözleri ve geniş gülümsemesiyle sanki en yakın arkadaşımıymışım gibi belime sarılmıştı, bense her zamanki gibi hayattan bıkmış bir halde öylece duruyordum.

Ağlamadım, resmi alıp elimi camın üzerinde de gezdirmedim. Onu bir kenara koyup altındaki kişisel eşyalarımı açmaya devam etmekten başka bir şey yapmadım.

Ön kapı aniden açıldığında başımı kaldırdım ve eli kolu alışveriş poşetleriyle dolu, kendini tökezleyerek içeri atan yorgun kıza baktım.

Beni görünce duraksadı. Koyu güneş gözlüğü burnunda biraz aşağı kaymıştı. Tek kaşını kaldırarak beni baştan aşağı süzdüğünde ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Henüz sormadan bile onun yeni ev arkadaşım Mary Silver olduğunu biliyordum.

Birbirimizi bana randevu uygulamalarını hatırlatan, tek farkı kullanıcılarını Bostan çevresindeki potansiyel ev arkadaşlarıyla eşleştirmek olan bir uygulama üzerinden bulmuştuk. Birbirimizi “sağa kaydırılmış” ve birkaç gece sohbet ettikten sonra aynı evde yaşamaya yetecek kadar tahammül edebileceğimize karar vermiştik. Belki de onun hakkında en sevdiğim şey buydu. Neşeli ve gıcık değildi, en yakın arkadaşım olmaya çalışmıyordu. Benden faturaları zamanında ödemem dışında bir beklentisi yoktu.

Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Onunla ilgili ilk izlenimim muhteşem görüldüğüydü. Bunu birkaç saniye içinde anlamıştım.

Uzun sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, makyajı da tamamen kusursuzdu. Hafifçe renklendirilmiş dudakları ve kedi gözü *eyeliner*’ı çekilmiş gözleri, makyajının bir profesyonel tarafından yapıp yapılmadığını merak etmeme sebep oldu. Zarif çiçeklerle kaplı orman yeşili bir elbise giymişti. Dolgun kalçaları ve kalın bacakları kumaşı zorluyor, dikkati şimdiden kışkandığım kıvrımlarına çekiyordu. Elbisesini bu havada giymek için fazla sıcak olan bir deri ceket ve siyah postallarla kombinlemişti. Ayrıca bacaklarıyla göğsündeki dövmeleeri, burnuyla her iki kulağını süsleyen piercinglerini de fark etmiştim.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak ilk selamını verdi. “Selam.”

“Selam,” diyerek karşılık verdim.

Babam mutfakta kolileri açarken duraksadı, dışarıdan bakıldığında hoş davransa da yeni ev arkadaşımı dikkatle incelerken neler düşündüğünü biliyordum.

Mary’nin bakışları yerde duran yarısı kurulmuş direğe kaydı.

“Dans mı ediyorsun?”

Omzumu silktim. “Çoğunlukla tırmanış ve dönüş yaparım ama bazen dans da ediyorum.”

Başını sallayarak onayladıktan sonra altdudağını etkilenmiş, belki biraz da şaşırılmış gibi bükte. “Güzel. Sadece herhangi bir şeyi kırma. Depozitomuzu geri almak istiyorum.”

Bu sözlerden sonra beni ve babamı geçip arka koridordan yatak odalarımıza çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Önünden geçerken mutfığa bir bakış attı. “N’aber, moruk.”

Babamın bu selama karşılık kaşlarının saçlarına kadar kalktığını görünce dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim.

Mary üst kata çıkıp odasının kapısını kapattığında babam bana baktı.

“İyi birine benziyor,” dedim.

Gözlerini kırptırmakla yetinip hiçbir şey söylemeden kolileri açmaya devam etti.

Eğilip elden geçirdiğim koliyi kucağıma alarak yatak odama çıkardım. Mary’yle kiraladığımız bu ev çok eskiydi; ahşap zeminler her adımda gıcırdıyordu, su tesisatının ise başımıza birden fazla kez sorun çıkaracağından hiç şüphem yoktu. Geceleri Amerikan Devrim’i döneminden kalma bir ruhun bize musallat olacağından emindim. Ancak odamdaki büyük pencereden içeri süzülen gün ışığını, odamı bitkilerle ve favori bahçe satışı eşyalarım ile doldurma fikrini sevmiştim.

Sonunda kendime ait bir alanım vardı.

Babamı benim adıma endişelendiği için suçlayamazdım. Abby öldüğünde hayatımın kontrolünü tamamen kaybetmiştim, bu yüzden böyle davranmaya hakkı vardı. Partiler, alkol, uyuşturucu ve kendimi beni isteyen her çocuğa verdiğim o hissizlik hali... Başta kendim olmak üzere, beni kimsenin tanıyamadığı birine dönüşmüştüm.

Gerçekten bir şeyler hissedebilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama hiçbirisi işe yaramamıştı.

Annem benden umudu kesmişti. Bunun için ondan nefret etmiyordum çünkü çoğunlukla kendimden nefret etmekle meşguldüm. Ancak gecenin bir yarısı evin önündeki çimlere kustuğum üçüncü veya dördüncü seferden sonra beni kolaylıkla gözden çıkaracakmış gibi davranmasına şaşırmıştım. Yaptıklarım annemle babamın evliliğini bitirmediği için şanslıydım. Ben sabırlarının sınırını sonuna kadar denediğimde bile bir şekilde birbirlerine tutunmayı başarmışlardı.

Buna rağmen babamla ikimiz yeni işi için buraya taşındığımızda annem Alabama'daki evde kalmıştı.

Evimizi terk edemeyecek kadar çok sevdiğini söylemişti, kilise onsuz mahvolurdu ve New England'daki yoga stüdyoları oradaki gibi değildi.

Ancak sonunda benden uzaklaşma şansını elde edebildiği için mutlu olduğunu biliyordum.

Diğer yandansa babam umudunu hiç yitirmemişti. Bana olan inancını hiç kaybetmemişi. Her nasılsa bu bana kendimi daha kötü hissettiriyordu.

Babamın gözyaşları içinde ayaklarıma kapanıp düzelmem, üniversiteye gitmem ve yeniden yaşama isteği bulmam için bana yalvardığı geceyi asla unutmayacaktım.

"Seni de kaybedemem."

Bu sözler hayatım boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

Nihayetinde... işte buradaydım. Haftada sadece bir ya da iki kadeh şarap içen bir spor hekimliği öğrencisi olarak onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapıyordum. Eski halime geri dönmenin imkânı yoktu.

Acınası hayatımla yapabileceğim en iyi şey babaminkini biraz daha katlanılabilir kılmaktı.

Kolileri açtığım sırada Mary'nin odasında yüksek sesli *rock* müzik çalmaya başladı. Birkaç yıl önce bahçe satışından aldığım, sahte altından Buda heykelini komodinin yanına yere koydum. Yavaş yavaş yeni odamın her tarafını vazolar, tablolar,

lekeli aynalar ve yıllar boyunca ikinci el eşya satışlarından aldığım ıvır zıvırla doldurdum. Bunu yaptıkça odam farklı tarzları yansıtmaya başladı, böylece her yeni parçayla beraber biraz daha az ölüymüş gibi hissettim.

Etrafımı başka insanların hikâyeleriyle sarmayı, onlardan bir parçayı kendi hayatımda bulundurmayı seviyordum, sanki eski ve kenarı kırılmış bir çay bardağıyla kurulan bağ sayesinde o yabancılar daha az yalnız hissedebilirmiş gibi geliyordu.

Sonunda sıra tekrar Abby'yle olan resmimize geldi, onu dikkatlice çalışma masamın üzerine yerleştirdiğim sırada gözlerim sokağın karşısındaki evin bahçesinde duran birine takıldı.

Ev en az bizimki kadar yıpranmış görünüyordu, boyaları atmıştı ve çatının acilen yeni kiremitlere ihtiyacı vardı. Veranda bira kutuları ve şişelerle doluydu. Salıncakta devasa bir çocuk sızmıştı, bir bacağını yere uzatmış dengesini koruyordu.

Ancak benim dikkatimi çeken bu değildi.

Alt kattan yalnızca evin ön cephesini ve yan bahçeyi çevreleyerek arka tarafa uzanan çürümüş eski çiti görebiliyordum. Yukarıdaki odamdan ise çitin arkası tamamen görünüyordu.

Gözümü alamadığım şey arka bahçedeki çocuktur.

İtiraf ediyordum ki *çocuk* onu tarif etmek için yanlış bir terimdi. Üstsüzdü, çiçek tarhındaki yabancı otları koparıken hareket eden kasları güneşin altında parlıyordu. Keskin hatlı sırtından ter akıyordu, topuklarının üzerine oturup kolunun tersiyle alnını sildiğinde kaşlarını çatıttım.

Holden Moore.

Onu hemen tanımıştım. NBU'nun oyun kurucusunun kim olduğunu bilmemek mümkün değildi. Yaz antrenmanları boyunca antrenörlerle birlikte çalıştığım için her idmandan önce omzu üzerinde çalışıp ayak bileğini sarmalarını, ona her hafta buz banyosu ve kas gevşetici masajlarla işkence ettiklerini izlediğim düşünülürse vücudunu her yerde tanırdım.

Bana sahili hatırlatan koyu sarı renkteki gür saçlarını da tanı-

yordum. Bahçeye odaklanmış halde başını aşağı eğmiş olsa bile, bahar antrenmanlarında ilk kez göz göze geldiğimiz sırada sol yanağında belirip gülümsemesini çevreleyen gamzelerini de tanıyordum.

Belki onu sahada top fırlatmak yerine bir çiçek tarhıyla özenle ilgilenirken görmek beni şaşırtmıştı. Belki futbol *dışında* bir şeyler yaptığını görmek içimde hayranlık uyandırmıştı çünkü onunla tanıştığım andan beri umursadığı tek şey buymuş gibi görünüyordu. Belki de içimde *tamamen* ölmemiş bir parça vardı. New England güneşi altında terlemiş, üstsüz ve kaslı bir adam gördüğünde hâlâ birazcık sıcaklık hissedebilen bir parça.

Ayağa kalktı. Yabani otlarla dolu siyah çöp poşetini eldivenli eline alarak eve doğru ilerledi. Çöp poşetini kenara bıraktıktan sonra su şişesine uzandı, suyu başından aşağı dökmeden önce birazını içti. Su, kolları ve karın kaslarından akan tere karışıyordu.

Sonra sanki bir şey hissetmiş gibi donakaldı.

Yeşil gözleri aniden bana doğru çevrildi.

Saklanabilirdim. Geriye çekilerek aslında az önce çıkardığım fotoğrafa odaklanmış gibi yapabilirdim. Kaçıp onu izlemiyormuş gibi davranabilirdim. Bunun yerine bakışlarımı kaçırmadan bana doğru kıstığı gözlerine bakarak olduğum yerde durdum.

Kim olduğumu fark ettiğinde kaşları belli belirsiz fark edebileceğim kadar hafifçe yukarı kalktı.

Bir anlığına orada öylece durdu, ben ona bakarken o da beni izliyordu. Tereddütlü hareketlerle selam vermek için elini yukarı kaldırdı.

Gözlerimi kırıştırdım.

Ardından perdeleri kapatıp kolileri açmaya devam ettim.

BÖLÜM İKİ

HOLDEN

“Kırmızı otuz iki, kırmızı otuz iki. Hazır, vur!”

Marshawn Walker önümde devasa bedeniyle beni koruyordu, ardından topu kaptığı gibi bacaklarının arasından ellerime fırlattı. Hemen sonra onu geçip topu almak için elinden geleni yapan bir savunma oyuncusuna bedeniyle çarptı.

Walker ve yanındaki iki adam gibi oyunculara minnettardım, beni koruyan ve topu karşılayıcıma atabilmem için bana sahayı tarama şansı veren azınlığa.

Ben oyun kurmaya çalışırken her şey birden yavaşladı; zaman, ses, kulaklarımda gümbürdeyen kalbimin atışı... İç açık oyuncumuz Kyle Robbins korunuyordu, savunma oyuncumuz Clay Johnson her adımıyla rakibi şaşırtırken savunması aşılamazdı. Sonra geçen seneki galibiyet serimizde kilit rol oynayan transferimiz Braden Lock'u gördüm, onu kovalayan savunma oyuncusunun kıl payı yetişemediği bir mesafedeydi. Sahanın ortasına koşmaya başladığında gözleri benimkilerle buluştu, ellerini topu yakalamak için havaya kaldırdı. Topu ona doğru fırlattım.

Lock adamlarımızın ortada boğuştuğu yerin üzerinden geçen topu kolayca tutarak, herhangi bir müdahaleye yakalanmadan on yard daha koştu.

Bu zafere gülerek ellerimi çııptım.

Ta ki Koç Lee'nin düdüğünü duyup mutlu olmadığını gösteren çatık kaşlarını görene kadar.

“Moore!”

“Evet, efendim,” diye cevapladım, çoktan hazır olda hizaya girmek için koşmaya başlamıştım. Takımın geri kalanı da beni takip etti.

“Eğitim kitapçığımı okudun mu?”

“Evet, efendim.”

“Herhangi bir kısmı aklında kaldı mı, yoksa koca kafandan uçup gitti mi?”

Bu hakaret karşısında dişlerimi sıktım, benzer eğitim tarzını benimsemiş başka koçlarla da çalıştığımından bunun cevaplamamı istemediği bir soru olduğunu biliyordum. Böyle bir koçla çalışmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Koç Sanders’ın yaklaşımı daha yumuşaktı, katıydı ama bana ve liderlik yeteneklerime güvenirdi.

Koç Lee ise bahar antrenmanlarının başından beri sanki bodrumunda yaşayan üvey evladıymışım da benden kurtulmayı dört gözle bekliyormuş gibi beni izliyordu.

“Bir çapraz koşu oyunu olacak demiştim,” dedi.

Bu sefer tek kaşını kaldırdı, bu da şimdi bir cevap istediğini gösteriyordu.

“Savunma karıştı, efendim. Yeni düzende çapraz koşu yapmak imkânsızdı. Bu yüzden savunmaya çevirdim ve...”

“İmkânsız mı?” Koç Lee sözümü kestikten sonra bir adım atarak burnumun dibine girdi. O beni izlerken bakışlarımı sahanın aşağısında antrenman yapan oyunculardan ayırmadım. “Oyun sırasında bu saçmalığı yapıp bize yeni atış sayısını kaybettirdiğinde böyle mi diyeceksin?”

Kaşlarımı çattım. “Efendim, Lock topu yaka-”

“Lock’un ne yaptığı sikimde bile değil. Onun bu oyunda herhangi bir hamle yapmasına gerek dahi olmamalıydı.”

“Koç, saygısızlık etmek istemem ama ilk sayıyı biz aldık. Hem ilkinin hem de çok daha fazlasını aldık.”

Koç Lee beni yavaş yavaş çözüyormuş gibi bakarak başını iki yana salladı.

Gördüğü şeyden memnun kalmışa benzemiyordu.

“Yıllardır bu takıma liderlik ettiğini anlıyorum, Moore. Hatta bu hoşuma gidiyor çünkü önemli bir iş yapıyorsun.” Bunu söyledikten sonra daha fazla yaklaştı, konuşmasına devam ederken nefesindeki kahve kokusu burnuma doldu. “Ancak sen bir yüzbaşısın, ben de generalim. Bana hesap vereceksin. *Benim* emirlerime uyacaksın. Anlaşıldı mı?”

Hem kızgınlığımı hem de Koç Sanders’a ve onun işleri yürütme tarzına duyduğum özlemi bastırmaya çalıştım. Belki rahata fazla alışmıştım. Belki bana arkadaşımıymışım gibi davranan bir koç tarafından şımartılmıştım.

Belki de Koç Lee tam bir orospu çocuğuydu.

“Evet, efendim,” diye cevapladım.

“Güzel.” Koç Lee başıyla onaylayıp gözlerini not panosundan ayırmadan geri çekildi. “Burpee’ye* başlayın. Hepiniz.”

Oyunculardan boğuk bir inilti yükseldikten sonra aralarından biri, “Kaç tane?” diye bağırdı.

“Ben durmanızı söylediğimde durursunuz.” Savunma koordinatörümüzle konuşmaya başlamadan önce söylediği tek şey bu oldu.

Kaskımı çıkarıp burpee yapmak için çömeldiğimde dişlerimi sıktım, her hareketimi dikkatle incelediğini bildiğim oyunculara bakma isteğimi görmezden geliyordum. Sinirlendiğimi, Koç Lee’nin gereğinden fazla sert davrandığımı ve sırf şerefsizlik olsun diye bu boktan ceza egzersizlerini verdiğini düşündüğümü belli etmem için bekliyorlardı.

Onun yerine bakışlarımı çömeldiğimde çimlerde, zıpladığımdaysa sahanın öteki ucunda tuttum. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden tekrarlarımı yapmaya devam ettim. Takımın ihtiyacı olan son şey koçla aramızda sürtüşme olmasıydı, ayrıca arayı yumuşatması gereken kişi bendim. Koç sadece takımı yönetmede gerekli olduğunu düşündüğü saygıyı kazanmak için bir hâkimiyet kurmaya çalışıyordu.

* Çömelme, şınav ve sıçramayı arka arkaya hızlıca yaptırarak bir egzersiz türü. (ç.n.)

Bu uzun sürmeyecekti.

Ellerimi yere vurduğum her seferde, göğsüm yanmaya başlayıp bacaklarım sızlarken kendime söylediğim şey buydu. Koç Lee bizim burpee yaptığımızı çoktan unutmuş gibi görünüyordu. Sonunda acıdan hissizleştüğimde zihnim netleşti ve bir ritim tuturdum.

Yukarı zıplarken ellerini yukarı kaldır, ellerini aşağı indirdiğinde tamamen aşağı inip sınav pozisyonu al ve ayaklarını ellerine götürdükten sonra hareketi yeniden yap. Gözlerim odaklarını kaybetmiş halde boşluğa bakarak defalarca tekrar yaptım.

Ta ki Julep Lee görünene kadar.

Tepeden atkuyruğu yaptığı kahverengi uzun saçları, önündeki atletik antrenörü takip ederken hafifçe iki yana sallanıyordu. Antrenör bir oyuncuyu gösterip Julep'in devralmasını isteyene kadar elinde sıkıca tuttuğu not panosuna sessizce notlar alıyordu. Burpee setlerinin arasında onun çaylaklarımızdan birinin dizine nazikçe müdahalede bulunmasını izlerken, kariyerim boyunca bana bin kere sorulduğu için artık ezberlediğim soruları arka arkaya sıralamaya başladı.

Böyle yapınca acıyor mu? Peki ya bunu yapınca? Birden ona kadar acı derecen ne? Ne tür bir acı hissediyorsun; şiddetli, uyuşuk, karıncalanmış ya da iğne batıyor gibi? Bukebilir misin? Uzatabilir misin? Basınç uygulayabilir misin?

Her yukarı zıplayışında yeni odak noktam Julep'ti ve o dipsiz koyu kahverengi gözlerinde bir duygu kırıntısı bulabilmek için çabaladım. Ancak o temkinli bir kayıtsızlığın vücut bulmuş hali gibiydi.

Ya da... benim gibi hissizleşmişti.

Bahar antrenmanlarının ilk gününde kapıdan girdiği andan itibaren onu görmezden gelmek için elimden geleni yapmıştım. Koç Lee'nin kızıydı, bu yüzden akla gelebilecek her yönden yasak bölgeydi. Ayrıca farkında değildik gibi, birini ona uzun süre bakarken yakaladığında veya duşta yapılan şakalardan bi-

rine kulak misafiri olduğuunda ko her fırsatta bunu bize hatırlatıyordu.

Onun emirlerine uymak zor değildi, en azından benim için değildi. Futbol, hayatımdaki her şeyden daha önemliydi. Bu yüzden dikkatimi topladım çünkü Julep’le arkadaş olma düşüncesi bile kariyerimi tehlikeye atabilirdi. Koyu saçları ve gözleri olan kızla alakalı tüm fantezilerimi bir kutuya koyarak zayıf anlarımda ulaşamayacağım kadar yüksek bir rafa kaldırdım.

Onu her gün dar spor-şık kıyafetler içinde, belinde biriken terle görmek de *fazlasıyla* zayıf anım olacağını kanıtlıyordu.

Bu yüzden odağımı korudum, dikkatimi topladım ve kendime önemli olan tek hedefin sezon sonunda profesyoneller ligine girmek olduğunu hatırlattım.

Tabii artık sadece sahada değil, evdeyken de gözlerimi Julep’ten uzakta tutmam gerekiyordu.

Çünkü o *aynı zamanda* yeni komşumdu.

Koç Lee’nin düdüğüyle bir anda gerçekliğe döndüm. Bedenimin acı içinde olduğunu, zor nefes aldığımı ve baskıdan göğsümün aşırı sızladığını ancak durduğumda fark ettim. Çocukların geri kalanı sahaya yığılırken ben ellerimi dizlerime sararak güçlkle ayakta kalabilmişim.

Takımın geri kalanı kendi acımasız idmanlarını yaptıkları yerden gelip etrafımızda bir çember oluşturdu. Koç Lee’nin yanında bize katıldıklarında hiç de burada olmamızı kıskanmış gibi görünmüyorlardı. Zeke karşıma geçerken Riley kolunu Clay’in omzuna attı.

“Hepimiz çok eğlenmiyor muyuz?” diye alay etti Riley. Clay ise onu üstünden atmaya başardığı sırada neredeyse kusmanın eşiğindeydi.

Üçü de benim için aileden biri gibiydi. Riley ve Zeke özel takımdaydı, ayrıca ilk sezonlarından beri çiftlerdi. Bu aynı zamanda benim de oyun kurucu olduğum ilk sezondur çünkü öncesinde omzumdaki sakatlık yüzünden yedek kulübesindeydim.

Riley ilk geldiğinde onunla ilgili endişelerim vardı. Herkes gibi ben de takıma bir kız almanın reklam çalışmasından ibaret olup olmadığını merak etmiştim. Ancak o bize neden burada olduğunu kanıtlamıştı: çünkü yetenekliydi. Daha ilk sezonda saygımı kazanmıştı ve geçen yıl güvenebileceğim bir lider olarak öne çıktığında ona duyduğum saygı daha da artmıştı.

Zeke'e gelince, inanılmaz hızı sayesinde özel takımın en iyi oyuncularından biriydi. Sahadayken top ne zaman havada süzülüp eline düşse olağanüstü dönüşler yapıyordu. İlk oyundaki birçok golümüzün bize sağladığı pozisyonlar sayesinde olduğunu biliyordum.

Clay ise tartışmasız ülkedeki en iyi savunma oyuncusuydu. Dışardan devasa görünüyordu ama içinde bir yavru köpek ruhu taşıyordu. Bu dünyada Clay'in, atışlarını yakaladıktan sonra tam tersi yönde sayı yaparak onları utandırmasından kurtulabilecek bir oyun kurucu olduğunu sanmıyordum. Leo Hernandez'den hemen sonra en iyi arkadaşımды. Leo takımımızın yıldız koşucusu ve takımın şefkatle Yılan Çukuru dediği evimizdeki ev arkadaşlarımdan biriydi.

Leo sanki onu çağırmışım gibi koşarak Zeke'in diğer yanına geldi, ardından kaşlarını kaldırıp Clay'le benim acı içinde kıvrandığımız yere baktı.

"Güz Kampı'ndan şikâyet etmemeliydik," diye mırıldandı.

Koç Lee dikkatimizi grubun ortasında durduğu yere çekerek, "Pekâlâ," dedi. "Duşa girin ve bir şeyler yiyin. Saat tam birde kritiğe başlıyoruz." Saatini kontrol ederek ekledi. "Tüm telefonları soyunma odasında bırakın."

Bunun üzerine Kyle Robbins sesli bir şekilde homurdanırken geri kalanlarımız sırtarak bakiştık. Koç Sanders buradayken Kyle'in yaptığı birçok şey yanına kâr kalıyordu. Sosyal medyada takım olarak her günümüzün perde arkasını anlattığı için kendisine büyük bir kitle toplamıştı. Koç Lee ise buna bir son vermişti.

Buraya gelişinden itibaren onun takımın çıkarlarını düşündüğüne dair beni ikna eden tek hareketi bu olmuştu.

Antrenman sonrası rutinim acımasızdı.

Üniversitenin ilk yılında yedek kulübesinde oturmama sebep olan omuz sakatlığımdan beri durum hep böyleydi. Tekrar oynayabilecek duruma geldiğimde omzumu formda tutarak, başka sakatlanmalardan sakınmayı ciddi bir görev haline getirmiştım.

Buz banyoları, derin doku masajları ve fizik tedavi rutinimin bir parçasıydı. Bu yüzden de NBU'nun antrenman kadrosu beni oldukça iyi tanıyordu.

Ben buz banyosundan kısa bir süre önce çıkmış masanın üzerine otururken, “Bugün nasıl hissediyorsun, Moore?” diye sordu JB. “Harika hissediyorum.”

Omzumun ağrıyıp ağrıymasına aldırmaksızın her seferinde ona verdiğim cevaba karşı sırttı. North Boston Üniversitesi'ne geldiğimde JB tedavimi şahsi görevi olarak üstlenmişti. Fizik tedavi ve derin doku masajlarıyla bana işkence ederken, birlikte geçirdiğimiz uzun zaman sırasında yakın arkadaş olmuştuk.

Her an beni yedeğe alabilecek gücü elinde tutan biriyle ne kadar yakın olunabilirse tabii.

“NSAID’lerini* almaya devam ediyor musun?”

Başımla onayladım. “Her gün.”

Sabah rutinimin en sevmediğim kısmı bu iltihap önleyici ilaçları almaktı ama konunun sezon boyunca tartışmaya kapalı olduğunu biliyordum. İltihap giderici iğnelerden olabildiğince uzun süre kaçınmak istiyordum, üstelik şimdiye kadar başarılı da olmuştum.

“Eğer bugün çok ağrın yoksa kuru iğne tedavisini ya da derin doku masajını erteleyip sadece güçlendirmeye odaklanabiliriz.” Elindeki not panosunda yazılı bir şeye baktuktan sonra duraksadı, ardından omzunun üzerinden birine seslendi. “Julep, neden bununla sen ilgilenmiyorsun?”

Eğitim malzemeleri dolabı açıktı ve Julep adını duyar duymaz dışarı fırladı. JB'ye cevap vermeden önce koyu gözleri kısa bir süreliğine bana kilitlendi.

* Ağrı, ateş ve iltihap önleyici bir ilaç. (ç.n.)

“Sakatlanma mı?”

“Rotator kası yırtığı. Artroskopi* üzerinden iki yıl geçti. Tedavisi ileri evrede,” dedi not panosunu Julep’e uzatırken. Nedense JB ona çıplak bir resmimi gösteriyormuş gibi hissettim.

Julep sayfaları çeviriyor, JB’nin yıllar boyunca benim hakkımda tuttuğu notları gözleriyle tarıyordu. Bakışları benimkilerle buluştuktan sonra dikkatini kaslı kollarıma verdi, oradan da tekrar sayfalara odaklandı.

Yanaklarının hafifçe kızardığına yemin edebilirdim.

“Yalnızca pliometrik** egzersizler yapın. Ben diğer oyunculara bakacağım,” dedi JB. Başka bir şey söylemeden yanımdan ayrılıp dikkatini içeri yeni giren bir savunma oyuncusuna çevirdi.

Julep bana baktığında gözleri yeniden vücuduma kaydı. He-men ardından boğazını temizledi, sanki kırmızı halıdaymışız gibi elini abartılı bir hareketle savurup ileriye işaret etti. “Ne bekliyorsun, davetiye mi? Hadi gidelim.”

Ses tonu yüzünden kaşlarım havaya kalktı ama sırtarak masadan aşağı zıpladım ve antrenman sahasına kadar onu takip ettim.

Gözlerini not panosundan ayırmadan, “Önce biraz negatif esnemeyle başlayalım,” dedi. Eliyle ağırlık sehpasını gösterdi. “Sen diz çök, ben de bir dambıl alıp geleyim.”

Tek dizimin üzerine çökerken utanmadan onun ağırlıkları almaya gidişini izledim. Giydiği taytın altından bile bacaklarının ve kıcının ne kadar sıkı olduğu belli oluyor, *onun da* antrenman yaptığını açıkça gösteriyordu.

Geri döndüğünde bana beş kiloluk bir dambıl uzattı.

“Dambıl elindeyken omzunu kapatıp açmanı istiyorum. Vücudunu dik, dirseğini de dizlerinin üzerinde dengede tut,” diyerek kendi koluyla hareketi gösterdi. “Nazik ve yavaşça hareket et.”

* Eklem incelemeye yönelik kapalı cerrahi tedavi yöntemi. (ç.n.)

** Zıplama antrenmanları olarak da bilinirler, kaslara kısa zaman aralıklarında maksimum kuvvet uygulandığı egzersizlerdir. (ç.n.)

Ona bu egzersizleri uyurken bile yapabilecek kadar çok kez tekrarladığımı söyleme dürtümü bastırdım çünkü bu benimle konuştuğu ilk andı. Eğer bana patronluk tasladığını ve yeni bir şeyler öğrettiğini düşünüyorsa ona izin verecektim.

“Sonbaharda New England, güneyde yaşadığın yerden çok daha farklı olmalı?”

Soruma cevap vermedi.

“Alabama’ydı, değil mi?”

Cevap vermediği halde konuşmaya devam ettim.

“Ben de güneyde büyüdüm, Florida’da. Çocukken amcamlarla buraya taşındık.” Bu cümlenin uyandırdığı karmaşık duygulara rağmen gülümsedim. “Oradaki sahili özölüyorum ama sıcaklığı değil.”

Şu ana kadar Julep’ten alabildiğim tek karşılık, sıkıca birbirine bastırdığı dudakları ve ifadesiz bir şekilde gözlerini kırptırmasıydı.

Bu tepkiden sonra muhtemelen susmalıyım. Başka bir antrenör olsaydı muhtemelen susardım.

Ancak kendimi durduramadım.

“Şimdiye kadar nasıl geçti?” diye sordum bir süre sonra. “Antrenman kadrosuyla yani.”

“İyi,” diye kestirip attı. “Pekâlâ, şimdi pendulum egzersizine geçelim.”

Ayağa kalktım, sağ kolumu iki yana sallamaya başlamadan önce sol elimi masaya dayayarak dengemi buldum. “Çok şey öğreniyormuş gibi hissediyor musun?”

“Fazlasıyla.”

“Spor hekimliği okumayı neden istedin?”

Julep bıkkınlıkla iç çekti, not panosunu kalçasına vurarak bana sert sert baktı. “Bu bir röportaj değil, Moore. Bir rehabilitasyon, odaklan.”

Sırıttım. “İki işi aynı anda yapmayı denersek o da olabilir.”

* Omuz ve çevresindeki baskıyı azaltarak rahatlama sağlayan bir egzersiz türü. (ç.n.)

Julep beni duymazdan geldi, ben onu merakla inceleyip kolayca takındığı sert maskesinin altındakini görmeye çalışırken o bana bir sonraki egzersiz setini anlatıyordu. Renksiz dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey bile yoktu, sadece hareketlerime ve önündeki yapılacaklar listesine yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

JB bizi kontrol etmeye geldi, tekrar gitmeden önce birkaç ufak yorumda bulundu. O gittikten sonra Julep'i sinirlendirmek için üzerine biraz daha gittim.

"Sen ve baban oldukça yakın olmalısınız?"

Julep yerdeki jimnastik topunu göstermeden önce birkaç saniye hareketsiz kaldı. Onun tek kelime etmesine gerek kalmadan, duvara karşı göğüs pasları yapmamı istediğini anlamıştım.

İlk sete başladığımda tek söylediği, "Onun gibi bir şey," oldu.

"Bana verebilecek bir ipucun var mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin ihtiyar bana takmış gibi duruyor," diye cevapladım.

Dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm, bu ufak hareketinin beni böylesine cesaretlendirmesi çok aptalcaydı.

"Otoritesini sorgulayan insanlardan hoşlanmaz."

"Yani önünde eğilip bana vereceği her şeyi almalıyım, öyle mi?"

"Senin sözlerin, benim değil," dedi. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa gözlerinde minik neşe parıltılarının dans ettiğini gördüm.

Gülümsedim, bu da onu şu ana döndürmüş gibiydi çünkü boğazını temizleyip yeniden elindeki not panosuna döndü.

"Seni bahçe işleriyle uğraşırken gördüm," dedi bir süre sonra.

"Ben de seni gördüm," dedim. "Beni gözetlerken."

Tam o anda çekici olmaktan fena halde uzak bir homurtuyla kahkaha attı ve çıkan sesi göz devirmesiyle vurguladıktan sonra jimnastik topunu bırakmam için işaret verdi. Ona tek kaşımı kaldırarak topu kolumla kalçamın arasına sıkıştırdım.

"Gözetlemiyormuşsun gibi davranma."

"Kolileri yerleştirirken tesadüfen camdan dışarı baktım," di-

OYUN KURUCU

yerek karşı çıktı. “Üstsüz şekilde çamurda oynuyor olman benim suçum değil.”

“Yabani otları ayıklıyordum,” diye düzelttim. “Karın kaslam dikkatini dağıttıysa üzgünüm.”

Güzel gözlerini bir kere daha devirdi.

“Şu andan itibaren bir tişört giymeli miyim?”

“Ne istiyorsan onu yap,” dedikten sonra kolundaki saate bakıp tekrar başlamam için topu işaret etti.

“Sana Yılan Çukuru’ndan bahseden oldu mu bilmiyorum,” dedim topu fırlatırken. “Eğer bir gece dışarı çıkmaya falan ihtiyacın olursa kapımız herkese açık.”

Julep bunu önerdiğim için aptalmışım gibi bana baktı.

Omzumu silktim. “Herkesin bazen rahatlamaya ihtiyacı vardır.”

“Babamın uyarısını dikkate almıyor musun?”

Sorusu sohbetimizin eğlenceli havasını bir bıçak gibi kesip attı, ona dönmeden önce jimnastik topunu yakaladım.

“Ben yasak bölgeyim.”

“Sadece konuşuyordum. Seninle konuşmam da mı yasak?”

“Benimle flört ediyorsun. Arada fark var.”

“Birileri kendine fazla güveniyor galiba.”

Küçük ağzı şaşkınlıkla açıldı, bana doğru bir adım atarken kaşları çatılmıştı. Bu tek adım bütün dikkatimin anında ince vücuduna kaymasına sebep oldu, dudaklarını büzmesini ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasını izledim.

“Böyle bir şey asla olmayacak, oyun kurucu.”

“Hey, ben de en az senin kadar yasak bölgeyim,” diye karşılık verdim aramızdaki kırılgan mesafeyi test ederek. “O yüzden belki bir adım geri çekilmeli ve eğer üstsüz görüntüm seni baştan çıkarıyorsa pencereden dışarı bakmamalısın.”

Sanki bana ne kadar yakın olduğunu yeni fark etmiş gibi bakışları çıplak göğsüme kaydı.

Göğüs kasımı hareket ettirdiğimde alay edercesine oflayıp geriye doğru büyük bir adım attı.

“Kendini gerçekten bir şey sanıyorsun, değil mi?”

Omzumu silktim. “Oyun kurucu sendromu. Görünüşe göre sende de biraz var.”

“İnan bana, bizim benzer hiçbir yanımız yok.”

“Ah, içimden bir ses bu konuda yanıldığını söylüyor, Julep Lee.”

Tam adını kullanarak şirin görünmeye çalışıyordum ya da artık onu kızdırmanın ne kadar eğlenceli olduğunu öğrendiğimden daha çok sinirlenmesi için elimden geleni yapıyordum. Ancak kızmak yerine, üzerine bir kova buzlu su dökülmüş ateş gibi sö-nüp durgunlaştı.

“Gitmekte özgürsün,” dedi sesinde duygu emaresi olmadan. Topuklarının üstünde dönerek uzaklaşırken, beni az önce neler olduğunu anlamaya çalışır halde yalnız bıraktı.

BÖLÜM ÜÇ

JULEP

Direkte tek ayağımdan asılıydim, arkaya uzanıp diğer ayağıma dokunmaya çalışarak gerinirken göğüs kaslarım sızlıyordu. H.E.R'in melodik sesiyle birlikte yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde dönerken derin nefesler alıp veriyor, hareketlerimi ritme uydurmaya çalışıyordum.

Bu şekilde baş aşağı halde sekize kadar saydıktan sonra dikkatlice bacağımı serbest bıraktım, kalçalarımın arasından krom aparata uzanarak göğsümü yukarı çektim ve bedenimi yeniden ortaladım. Sırtımı yay şeklinde gerip saçlarımın arkamda savrulmasına izin verdim, ardından bana sadece bunun sağlayabileceği zihinsel ve bedensel rahatlamamın tadını çıkardım.

İlk direk dansıma Abby'nin vefatından kısa bir süre sonra katılmıştım. Derslere o dönemdeki asi tavrımla uyduğumu düşündüğüm için başlamıştım. Ailemi hayal kırıklığına uğratmanın başka bir yolu vardı. Sorun yaratabileceğim, tıpkı onların da farz ettiği gibi sürekli işleri batıran biri olduğumu gösterebilmem başka bir şekliydi.

Ancak o direk dansı stüdyosunda bulduğum şey kurtarıcım olmuştu.

Orası kendilerini güçlendirirken onlardan zorla koparılanı geri alan, ruhlarını içten dışa yeniden keşfeden bir kadın topluluğuydu. Hem genç hem de yaşlı kadınlar vardı. Her vücut şeklinde, ölçüsünde ve renginde kadın vardı. Tüm yönleriyle dişil enerjiyi temsil ediyorlardı.

Onlar hayatta kalanlardı.

Hayatım boyunca bulunduğum en destekleyici ortamdı. Dahası, hayatımda giriştiğim fiziksel ve zihinsel olarak en zorlayıcı deneyimdi.

Dans ederken nefesimden, direğe temas eden yerlerimden ve bir sonraki hareketimden başka bir şey düşünemiyordum. Beynimde kardeşimi, onun canını alıp hâlâ serbestçe dolaşan adamı, o öldükten sonra ailemin nasıl yıkıldığını düşünmeye yer kalmıyordu.

Ya da hepsinin benim hatam olduğunu düşünmeye.

Hayatım boyunca hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordum. O parti ve kız kardeşimi benimle birlikte uyuşturucu kullanmaya ikna etmek için yapılan masum görünüşlü akran baskısı hiçbir zaman aklımdan çıkmayacaktı. Eğlenceli bir gece olması gerekiyordu; yaşlanınca hatırlayıp güleceğimiz, bizimle hiç eğlenceli olmadığımız için dalga geçtiklerinde çocuklarımıza anlatacağımız türden bir gece.

Bizim zamanımızda...

Onun yerine kardeşimin son nefesini verdiği gece olmuştu.

Bunların sonucunda direk dansı benim için sadece bir egzersiz olmaktan daha fazla anlam taşımaya başladı, hatta hayatta kalmamın *tek* yolu haline geldi.

Çıplak ayaklarım tekrar ahşap parkeye değdiğinde nefes nefese kalmıştım, başımın dönmesi yavaşça azalırken hızla kabarıp inen göğsümle beraber direğe tutunarak kıpırdamadan durdum. Kendimi iyi hissettiğimde, ön taraftaki penceremizin altına ittiğim sehpa yöneldim ve üzerindeki su şişesini kaptım.

Soğuk sıvıyı büyük yudumlarla içerken alnımdaki teri havluyla sildim, ardından bir sonraki sefere hangi hareket serisini denemek istediğimi düşündüm. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki beni izleyen bir çift yeşil gözü neredeyse fark edemeyecektim.

Onları görmeden önce hissetmiştim.

Bu, pencereden içeri sızan günün son güneş ışınlarının altında öylece dururken tenimin altında uğuldayan bir kimyasal gibiydi. Direğe çıktığım an rahatlıkla içine girdiğim sersemlikten kurtuldum, bakışlarım Holden Moore'u bulduğunda hâlâ hızlı nefesler alıp veriyordum.

Evine çıkan merdivenlerin önündeki kaldırıma kök salmış halde dikiliyordu. İki kolunda da büyük, ağzına kadar dolu kese kâğıdından poşetler vardı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, sokağın karşısından bile gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü ve âdemeleşmesinin sertçe hareket ettiğini görebiliyordum.

Direğe gerektiği şekilde yapılabilmek için çok fazla kıyafet giymiyordum. Bu yüzden de karşısında siyah sporcu sütyenim ve tangamla duruyordum. Yeşil gözleri dikkatlice yukarı çıkıp benimkilerle buluşurken kendimi örtme zahmetine girmedim.

Bakışlarına karşılık verdiğimde, tıpkı geçen gün antrenman salonunda olduğu gibi bedenime bir ateş yayıldı. Duruşunda, kendine güveninde ve nerede olduğunu biliyormuş gibi damarlarıma teker teker basışında istikrarlı bir ukalalık vardı.

Benimle konuşurken tavrındaki bir şeyler değişiyor gibiydi. Takımdaki diğer herkese karşı sakın, tutarlı ve sertti, tam anlamıyla bir liderdi. Oysa benim yanımdayken sanki üzeri toprakla örtülü bir şey görmüş de onu ortaya çıkarmak için eşelemekten kendini alamıyormuş gibiydi.

Bu gerçeğin ilgimi çekmesi fena halde canımı sıkıyordu.

Gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanmamsa beni daha çok sinirlendiriyordu.

“Off, ne sapık ama.”

Mary yanımda belirdiğinde şaşkınlıktan yerimde sıçradım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde başını iki yana sallıyor, Holden'a kaşlarını çatarak bakarken duyduğu tiksinti yüzünün her tarafından okunuyordu.

“Karartma perdelerinden almalıyız.”

Sırıtarak arkama döndüğümde Holden'ı hâlâ beni izlerken

buldum. Bakışları sonunda yanımdaki Mary'ye kayana kadar bana takılı kaldı, ardından kıkırdadı ve elindeki kese kâğıtlarının duruşunu düzelterek evine döndü. Ev arkadaşşıma dönüp bakınca Holden'a gösterdiği ortaparmaklarını gördüm.

Onu dürttüm. "Çok üstü kapalı."

"Umurumda bile değil. Sapıklık ediyordu. Onların *hepsi* sapık, bütün futbol takımı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Benim de o takımın bir parçası olduğumu biliyorsun, değil mi? Tabii babamın da."

Mary beni eliyle geçiştirdi. "O farklı. Ben oyunculardan bahsediyorum. *Oyuncu* kelimesini vurguluyorum. Hepsi bu kampüsü yönettiklerini, her kızın ayaklarına kapanması gerektiğini düşünüyor. Hepsi yavşak," dedikten sonra ekledi. "Bir numaralı yavşak da Leo Hernandez."

Kaşlarımı çattım. "Leo mu? Bana karşı çok sevimliydi. Biraz flörtözdü belki ama zararsızdı."

"Güven bana. O aptal çocuğun zararsız hiçbir yanı yok."

İfadesi sertleşti, ardından gözleri benimkilere kaydı. Daha fazla açıklama bekleyerek tek kaşımı kaldırdığımı görünce dilini saklattı ve sarı saçlarını tek omzuna attı.

"Her neyse. Ot içip pizza sipariş etmek ister misin? Yoksa bütün gece komşularımız için striptiz mi yapacaksın?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Sadece mahallemizi ilginç kılmaya çalışıyorum. Pizza kulağa güzel geliyor."

"Ot istemiyor musun?"

Mary çoktan zulasını çıkarmaya koyulmuştu, makyaj çantası gibi görünen bir şeyi açtığında çiçek aroması burnuma çarptı.

Yutkundum, açık yeşil ve turuncu tomurcuğun üzerine yapışmış reçineyi görebilecek kadar yakın olmak kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Babamın kederle buruşmuş yüzü aklıma geldiğinde gözlerimi kırıştırdım, bu basit hareketle fikrin bütün baştan çıkarıcılığını aklımdan uzaklaştırdım.

"Ben sadece pizza alacağım."

Sonraki hafta babam takımın maç kadrosunu ve yedek oyuncularını açıkladı, herkes çok heyecanlıydı.

Her ne kadar futbol benim hayatımın onunki kadar büyük bir parçası olmasa da koçun kızı olarak üniversite futbol kadrosunun açıklandığı günün sadece bizim kampüste değil, ülkedeki her kampüste çok önemli olduğunu biliyordum. Muhabirler her üniversitenin kadrosuna kapsamlı bir şekilde yer verir, sezonun en iyi maçlarının hangileri olacağına dair tahminlerde bulunmaya çalışırlardı.

Tabii *bugün* diğerlerinden daha büyük bir önem taşıyordu çünkü o yeni koçtu.

Ayrıca her şeyi değiştirmişti.

Kadroda sürprizler olduğunu, ilk olarak çıkmaya alışmış oyuncuların kendilerini ikinci hatta belki üçüncü sırada bulduklarını anlamak için bakmama gerek yoktu. Antrenmandan sonra hepimiz kafeteryaya indiğimizde takıma rahatsız edici bir enerji hâkimdi. Tepsimi doldurup oturacak bir yer bulmak için arkama döndüğümde tüm gözler üzerimde gibi hissettim.

“Hey, neden bugün bizimle oturmuyorsun?”

Duyduğum yumuşak, tatlı sese gözlerimi kırıştırdım ve başımı eğdiğimde solumda duran Giana Jones’u gördüm. Elinde tuttuğu tepsiyle bana bakarken kıvrık saçları parlak gülümsemesini hare gibi çevreliyordu.

“Ben Giana,” dedi cevap vermememe rağmen. “Birlikte henüz çok vakit geçirmediğimizi biliyorum ama ben Halkla İlişkiler Yardımcı Koordinatörüyüm. Muhtemelen yakında bir röportaj için peşine düşerim,” diye ekledi gülerek. “O yüzden en azından öncesinde beraber öğle yemeği yiyelim.”

Gülümsemek için elimden gelenin en iyisini yaptım, ardından sessiz bir cevap vererek kafeteryanın içine doğru başımı sallayıp yolu göstermesini işaret ettim. Dürüst olmak gerekirse, tepsimi antrenman salonuna geri götürüp yemeğimi buz banyolarının yanında yemeyi planlamıştım.

Ancak üzerimde yine babamın beklentilerinin ağırlığını, bu taşınmanın benim için iyi olacağına dair beslediği umudun baskısını hissediyordum. Arkadaş bulmamdan, bir amaç edinmemden ve iyi olmamdan başka bir şey istemiyordu.

Ona asla yapamayacağımı itiraf etmektense bunları yapabiliyormuşum gibi davranmayı tercih ederdim.

Oyuncuların bakışlarını görmezden gelerek Giana'yı kalabalığın içinde takip ettim. Babamın kararında bir etkim varmış gibi bana kızgınlar mıydı, yoksa sadece ilgilerini mi çekmiştim anlayamıyordum.

Bu oyunu iyi biliyordum, koçun kızını kimin daha önce yatağa atacağına dair iddiaya girdikleri oyunu.

Bu benim ilk seferim değildi. İçlerinden biri ciddi bir şans olduğunu düşünüyorsa sonunda hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Giana kafeteryanın ortasındaki bir masaya yerleşerek, oturmam için yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. Riley Novo'nun tam karşısındaydı, takımdaki tek kızın. Beni fark ettiğinde onun da yüzü en az Giana'nınki kadar sevinçle parladı.

"Hey, Julep. Nasıl gidiyor?"

"Mükemmel," diye yanıtladım ifadesiz bir tonla.

Riley ve Giana sanki sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

"Tüm bunlar için endişelenme," dedi Riley elini etrafımızdaki masalara doğru savurarak. "Takımdaki *bazıları* bugünkü kadroya da yansıyan kamptaki kötü performansları yüzünden sinirli."

Son kısmı biraz daha yüksek sesle söylediği için takım arkadaşlarından birkaçı aksi bir halde homurdandı. O ise sadece gülümsedi ve tavuğundan bir parça kesip ağzına attı.

Giana kıs kıs güldü.

"Şimdiye kadar nasıl gitti?" diye sordu Riley. "Hizaya getirmem gereken biri var mı?"

Çatal bıçak takımımı açarken omuzlarımdaki gerginlik biraz gevşemişti. "Halledemeyeceğim bir şey yok."

“Biz de öyle düşünmüştük,” diye araya girdi Giana. “Bahar antrenmanları sırasında içeri girdiğin ilk gün anladık. Bu saçmalığa bizim kadar alışkın görünüyorsun.”

“Seni antrenman işine sokan neydi?” diye sordu Riley yemek yerken. “Sen de mi sporcusun?”

“Direk dansı yapmak sayılır mı?”

Giana’nın gözleri kocaman açılırken Riley hafifçe öksürdü. Yargılanmayı, bu küçük eğlenceli gerçeği ağzından kaçırdıktan sonra çoğu zaman karşılaştığım garipsenmeyi bekledim.

“Kesinlikle evet, sayılır!” dedi Giana koluma hafif bir şaplak atıp beni şaşırtarak. “Öğrenmek istiyorum! Yani, muhtemelen denerken yüzüstü yere kapaklanacağım ama hey, ben varım.”

Bugünlerde dudaklarımın yapabildiği kadarıyla gülümsedim.

“Üst beden gücümü geliştirmem gerekiyor,” diye ekledi.

“Her gece bir kitabı suratının üzerinde tutmak işe yaramıyor mu?” diye alay etti Riley.

Giana ona dil çıkardı.

“Bahse girerim düşündüğünden daha güçlüsündür,” dedim.

“Öyle,” diye araya girdi kalın bir ses. Clay Johnson yaklaşıp Giana’nın kızarmaya başlayan yanağını öperek diğer tarafına oturdu.

“Teşvik ettiğin şeyi bile bilmiyorsun,” diye karşılık verdi Giana.

“Aydınlat beni.”

“Julep bir direk dansçısı ve bana da öğretecek.”

Clay’in koyu kaşlarından biri havaya kalktı, ardından takdir eden bir gülümsemeyle beni inceledi. “Bu, ilgili tüm taraflar için harika bir anlaşma gibi görünüyor.”

Homurdandım. “Düşündüğün kadar seksi değil, özellikle de başlangıçta. Bir sürü çürüğün oluşuyor.”

“Ben hiç çürük görmedim.”

Tanıdık ses karşısında kaskatı kesildim, yanımdaki sandalyeyi iri ve sıcak bir beden doldururken gözlerimi yemeğimden ayırmadım.

“Gerçi sokağın karşısından görüş açısı pek iyi değil. Belki bir dahaki sefere beni içeri davet etmelisin.”

Döndüğümde Holden’ı o çok sevdiği aptal sırtışını takınmış halde buldum, sol yanağındaki gamzesi iyice ortaya çıkmıştı.

“Ya da karartma perdeleri satın alıp bir güvenlik ekibi tutmalıyım, röntgenci sapık,” diye cevap verdim tatlı tatlı.

“İlk kim kimi gözetledi?”

Gözlerimi devirdiğim sırada Riley masada ortamıza vurdu. “Konuyu biraz açabilir miyiz?”

“Julep, Çukur’un karşısında oturuyor,” diye açıkladı Holden.

“Yok artık!” Giana ön kolumu sıkarak coşkuyla bağırdı. “İlk maçtan sonra oraya gelmelisin. Kazansak da kaybetsek de hep orada oluruz.”

Burnumu kırıştırdım. “Öyle görünüyor.”

Sözlerim Riley’nin kahkahasıyla ödüllendirilmeme sebep oldu. “Bekâr evi gibi görünmesi ve kokması bir yana aslında oldukça eğlenceli bir yer.”

“Hey! *Her* yeri bekâr evi gibi değil,” diye savundu Holden.

“Evet, evet, hepimiz senin güzel bahçeni seviyor ve takdir ediyoruz,” dedi birisi, ardından masanın etrafından dolanırken Holden’ın kafasına parmak eklemine batırdı. Leo Hernandez sırtarak Riley’nin yanındaki sandalyeye oturdu, Zeke Collins de diğer tarafa geçti.

Birden etrafımın kuşatıldığını hissettim.

“Bir ara mutlaka *gelmelisin*,” diye ekledi Leo oturduktan sonra. “Şu ev arkadaşını da getir.”

“Senden nefret edeni mi diyorsun?”

Leo omuz silkerek sırttı. “Hepsi benden nefret ettiğini *söyler* ama sözler pek bir şey ifade etmez.”

Sözlerini göz kırparak bitirdi, tabağındaki brokoliyi almadan önce duyduklarıma inanamayan bir kahkaha attım.

Zeke kolunu Riley’nin omzuna atıp boynuna doğru onun kızarmasına, *benim* de buna şahit olduğum için rahatsız hissetmemeneden olan bir şeyler fısıldadı.

“İğrenç, öyle değil mi?” dedi Holden alçak bir sesle. Zeke’le Riley’nin birbirine sokulduğu yere doğru başıyla işaret etti. “Yine de bunu ilk sezonlarındaki o boktan gösteriye tercih ederim.”

“Tuhaf mı?” diye sordum. “İki takım arkadaşının çıkması?”

Omzunu silkerek ağzına koca bir kaşık dolusu pilav tıktırdı ve yuttuktan sonra konuşmaya başladı. “Beni ilgilendirmez. Sahada işlerini yaptıkları sürece dışarıda ne olup bittiği umurumda değil.”

“Tam bir kaptansın.”

Holden göz kırptığında, bir kez daha gözlerimi devirme dürtüsüyle savaştım.

“Peki ya sen?” diye sordum çatalımın ucunu arka köşedeki masaya doğru sallayarak. “Ponpon kızlardan hangisi seninki?”

“Ah, hayır,” diye araya girdi Leo. Holden’ın omzuna sertçe vuracak kadar ayağa kalktı. “Kaptan kimseyle çıkmaz.”

“Wilson’ onun tek gerçek aşkı,” diye ekledi Clay.

İkisine de inanmayan bir bakış attım. “Hı-hı. Tabii.”

“Yalan söylemiyorlar,” dedi Riley. “Bir numaralı oyun kurucunun kız arkadaşına ayıracak vakti yoktur.”

“Yine de ilişkilerin en önemli kısmına zaman ayırır,” diye ekledi Zeke göz kırparak.

Holden’ın tam karşısında oturan Zeke’e uyarı dolu bir bakış attığını gördüm. Riley, erkek arkadaşının göğsüne vurdu.

“Ah... demek olayın bu, ha? Bir amigo kızı cezbedip yatağına atmak, ona bir şansı olduğunu düşündürdükten sonra da kalbini kırmak?”

Holden bir dirseğini masaya dayayıp bana doğru eğilerek kişisel alanımı işgal etti. Baharatlı duş jeliyle antrenmandan kalma misk kokusunun karışımı diğer her şeyi bastırıyordu.

“Bu, kız arkadaşım olup olmadığını sormanın pek de sinsice olmayan bir yolu mu, Julep Lee? Öyleyse seni dedektiflik işinden kurtarabilir ve olmadığını söyleyebilirim.”

* Şikago merkezli, Finlandiya menşeli bir spor ekipmanları üreticisidir. (ç.n.)

Dudağımı büktüm. “Sanki umurumda.”

“Umurundaymış gibi görünüyor.”

“Kalkmış götünün sığıması için yeni teçhizat sipariş etmeleri gerekiyor gibi *görünüyor*.”

Leo kahkahasını gizlemek için öksürdü ve masanın karşısından Giana’yla yine o sessiz konuşmalarına koyulmuş Riley’yi dürttü.

Holden tüm bunları görmezden gelerek bana doğru biraz daha eğildi. Dudaklarımda hissettiğim nefesi sıcacıktı. “Sezonun asıl işi başlamadan önce bazılarımız bu akşam kadronun açıklanışını kutlamak için dışarı çıkıyoruz. Bizimle gelmelisin.”

“*Sen* ne zamandan beri dışarı çıkıyorsun?” diye sordu Leo alaycı bir tavırla.

“Şu andan beri,” diye yanıtladı Holden gözlerini benden ayırmadan. Bir öpücüğe yol açmadan daha fazla yaklaşmasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama bunu başardı, ben de geri çekilme dürtüsüne direndim. “Tabii Julep bize katılırsa.”

Sonraki nefesimi bir öncekinden zor almıştım, o deniz yeşili gözlerinde pırıltılar dans ederken göğsüm hiç alışkın olmadığım şekilde yanıyordu.

Sesimin kulaklarımdaki uğultudan daha yüksek çıktığını umarak, “Kim olduğumu unutup duruyorsun,” dedim

“Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum.”

Bu alaycı bir kahkaha atmama neden oldu. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman bunu değiştirelim.”

O kadar hızlı karşılık verdi ki masa aniden sessizleşti, hepsi yemek yiyormuş gibi yapsa da benim ne diyeceğime kulak kabarttıklarını çok iyi biliyordum.

Gözlerimi kısıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve aramızda kalan küçük boşluğu bir santim daha kapattım. Aklımda bir cevap olmamasına rağmen karşılık vermeye hazırlanarak ağzımı açtım.

Ben bunu yapamadan kalın bir ses odanın içinde gürledi.

“Moore.”

Babamın sesinin tüm oyuncuların aniden dikkat kesilmesine sebep olması bir lastiğin kopmasını andırıyordu. Sırtlarını dikleştirdiler, omuzlarını geriye attılar ve gözlerini yemeklerinden ayırmadılar.

Sanki ateş saçıyormuşum gibi benden uzağa sıçrayan Holden hariç herkes, o bir asker gibi ayağa fırladı.

“Evet, efendim,” diye cevapladı Holden.

Babam yavaşça masaya doğru ilerledi, gözleriyle etrafı incelerken elinde tepsisi vardı. Önce oyuncuların masasına, sonra Giana’ya, ardından bana ve son olarak da Holden’in oldukça *yakınımda* durduğu yere baktı.

Babam sözlü bir yanıt vermeden yalnızca başıyla kapıyı işaret etti. Holden’in onu takip edip etmediğine -ki ediyordu- dönüp bakmadı, arkasına dönüp ne bana ne de diğerlerine bakmıştı.

Onlar gittikten sonra Leo masanın havasını yumuşatan bir kahkaha attı.

“Zavallı, Kaptan,” dedi Zeke başını iki yana sallayarak. “Bu sezon rahat nefes alamayacak.”

Gözler yavaşça bana kayarken boynum utançtan kızarmaya başlamıştı, boğazımı temizledim ve tepsiyi alıp ayağa kalkmadan önce elimden geldiğince gülümsedim.

“Geri dönsem iyi olacak,” dedim sessizce. Ardından neredeyse dokunmadığım öğle yemeğimi atmak için çöp kutularına doğru hızlıca ilerlemeye başladım.

Giana ve Riley arkamdan gelerek kafeteryadan çıkmadan önce durdurdular.

“Bu gece gerçekten dışarı çıkmalısın,” dedi Giana. “Grupta bir kız daha işimize yarayabilir. Etrafta dolaşan bütün bu...” Eli ni salladı. “*Eril enerji* içinde.”

Omuzlarının üzerinden oyuncuların beni izledikleri yere, sonra da babamın Holden’ı çıkardığı kapıya bakarken göğsüm sıkıştı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Ben... ben bu gece gelemem.”

Ardından ikisinden biri itiraz edemedi önce oradan kaçtım.

BÖLÜM DÖRT

HOLDEN

“Bunu gerçekten söyledin mi?”

Kevin amcam bunu sorarken gülmemeye çalışıyordu. Bir eliyle mantarları sotelerken diğer eliyle kırmızı şarabını yudumlayan kocasıyla bakıştı. Bu, *bizimle futbol yerine bir kız hakkında konuştuğuna inanabiliyor musun?* diyen türden bir bakıştı.

Joanne’i diğer koluma alırken, “Ben de en az senin kadar şaşkınım,” diye itiraf ettim.

Kuzenim minicikti, -yalnızca beş kiloydu ve üç aylıktı- ayrıca şu anda göğsüme yaslanmış uyuyordu. Onu beşiğine ya da ana kucağına koyabilirdim ama göğsümde yatmasını seviyordum. Talihsiz aptallığımı itiraf ederken bakabileceğim yumuşak, tatlı ve masum birinin kucağımda olması hoşuma gidiyordu.

“Gerçek şu ki bana neler olduğunu anlayamıyorum,” dedim bıkkınlıkla. “Ondan uzaktayken normal ve mantıklı halimdeyim. Onunla bir şeyler düşünmenin bile bir anlamı olmadığının farkındayım ama onun yanındayken...” Doğru sözcükleri bulmakta zorlanarak yüzümü buruşturdum. “Sanki lanet olası beynimle oynuyor. Öyle zamanlarda tek istediğim, onu çileden çıkararak duygusuz bir hayalet gibi yanımdan geçip gitmekten başka bir şey yapmasını sağlamak.”

“Hayalet mi?”

Başımınla onayladım. “Bunu açıklayamıyorum. Sadece... ke-
derli görünüyor.”

Amcalarımın birbirlerine kısa bir bakış attığını gördüm. Hemen ardından öyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştılar ama çoktan fark etmiştim.

Nathan ince dilimlenmiş bifteği dikkatlice tavaya yerleştirmeden önce, “En sonunda seninle çıkmayı kabul etti mi peki?” diye sordu. Tavayla bıraktığı bifteğin cızırdamasıyla ortaya çıkan koku anında ağzımı sulandırdı. Nathan olağanüstü bir aşçıydı, Kevin amcam tam da bu yüzden onunla evlenmişti.

Aksi takdirde hayatı boyunca *Easy Mac* makarnalarıyla beslenecekti.

“Tabii ki hayır,” diye cevap verdim. “Tanrıya şükür benden daha zeki olduğu için öyle bir şey yapmadı, bu sadece daha fazla soruna sebep olurdu.”

“Bence eğlenmenize sebep olurdu,” dedi Kevin amca sırtarak.

“Böyle söylüyorsun çünkü sana göre sorun ve eğlence eşanlamlı,” diye belirttim.

Sanki herkes için böyle olması gerekiyormuş gibi omuz silkti.

Nathan, “Kuşkonmazı fırından çıkarıp tabakları hazırlamaya başlayabilir misin?” diye sorduğunda Kevin amcam oturduğu tabureden zıpladı ve yanımdan geçerken kızına gülümsedi. Elini uzatıp parmaklarını onun yumuşak bebek saçlarında gezdirdi.

Kevin amcam benden sadece on sekiz yaş büyüktü. Onun abisi olan babam, ben doğduğumda sadece yirmi bir yaşındaydı. Artık ben de yirmi bir yaşında olduğum için bu gerçeği idrak edebilmem imkânsızdı. Bırakın çocuk yetiştirmeyi, ciddi bir kız arkadaşım olduğunu bile hayal edemiyordum.

Oysa babam bu yönden benden farklıydı.

Benim için futbol her şey demekti ama onun her şeyi annemdi.

Liseden beri sevgililerdi, babam ben küçükken her zaman tek isteğinin annemle evlenip bir aile kurmak olduğunu anlatırdı. Hatta bunu öyle çok istiyordu ki üniversitenin başlamasını bile bekleyememişti. Lise üçte evlenmişlerdi ve mezun olduklarında da ben doğmuştum.

İki yıl sonra kız kardeşim dünyaya gelmişti, böylece her zaman istedikleri şeye kavuşmuşlardı. Bahçeli bir evleri, biri kız biri erkek iki çocukları ve birbirleri vardı.

Her yönüyle tipik bir Amerikan ailesiydi.

Yıllar boyunca gerçekten bir rüyada yaşıyormuşuz gibiydi. O zamanlar ben bunun değerini bilemeyecek, her çocuğun hayatlarının aktif bir parçası olan iki sevgi dolu ebeveyni olmadığını anlayamayacak kadar ufaktım. Babamın işten sonra her akşamını bizimle bahçede oynayıp ödevlerimize yardım ederek geçirdiği için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyordum.

Hafta sonları o ve annem kendi arkadaşlarıyla asla plan yapmazlardı. Her şey ailemizle ilgiliydi. Yolculuğa çıkmadığımız, kamp yapmadığımız ya da tekneyle açılmadığımız zamanlarda evde takılırdık. Yağmurlu günlerde film izleyip güneşli günleri havuzda geçirirdik.

Hem kız kardeşimin hem de benim, babamla ayrı ayrı özel bağlarımız vardı.

En sevdiğim hafta sonları babamın sokağın aşağısındaki parkta benimle futbol antrenmanları yaptığı zamanlardı. O sırada annemle kız kardeşim Hannah ayak tırnaklarına oje sürer ya da büyük meşe ağaçlarından birinin altında birlikte kitap okurlardı.

Hannah'nın en sevdiği hafta sonlarıysa babamla denize açıldıkları zamandı.

Denize açılmak ilgimi hiçbir zaman babamın umduğu şekilde çekmemişti ama henüz bebekken tekneye bindirildiği ilk anda Hannah'nın gözlerinin içi parlamıştı. Büyüdükçe iyi bir denizcinin hayatta kalması için bilmesi gereken her bilgiye olan açlığı artmıştı. Babama yalnızca doğru düğümleri atmayı öğrenerek yardım etmek istemiyordu, onun ikinci kaptanı olmak istiyordu.

Üstelik sonunda bunu başarmıştı.

Her hafta sonu babam bir gününü benimle -genellikle futbolla alakalı bir şeyler yaparak- diğeriniyse Hannah'yla denizde geçirirdi.

Annem de yanımızda oluyordu ama biz büyüdükçe evde kaldığı sakin günleri suda maceraya atılmaya tercih ettiği gitgide netleşmişti. Bu yüzden denize açılmak babamla Hannah'nın geçirdiği özel zaman haline gelmişti. Onlar gittiğinde biz de annemle zaman geçiriyorduk.

Hayatımdaki her şey mükemmeldi. Mükemmel ebeveynler, harika bir kız kardeş, çok iyi notlar ve futbol kariyerim için harika bir fırsat. Küçük olmama rağmen futbolda iyiydim, lisede oynamaya yaklaştıkça bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Benim *kaderim* profesyonel futbolcu olmaktı.

O zamanlar bana yalnızca futbola odaklanma imkânı sunan bütün bu rahatlığın ve enerjinin varlığının ne kadar değerli olduğunu anlayamamıştım. Dünyadaki en iyi destek sistemi benimdi.

Ta ki on üç yaşında bütün hayatım yerle bir olana kadar.

Yaz aylarında sıradan bir pazar günüydü, annem kahvaltıyı hazırlarken bir yandan da üçümüz için öğle yemeği paketlediği için mutfağımız gürültülü ve kaotikti. Benim futbol kampım vardı, babamla Hannah da denize açılacaklardı.

Normalde yazları çok fazla açılmazlardı çünkü Florida'da -o zaman orada yaşıyorduk- genellikle her gün fırtınalı olurdu. Ancak o gün hava açık, deniz sakindi. Körfezden on ila on iki deniz mili hızında mükemmel bir rüzgâr esiyordu, onlar da fırsatı kaçırmamaya karar vermişlerdi.

Annem tavada yumurta çırparken Hannah'yı, "Güneş kremi," diyerek uyardı. "Güneş korumalı tişörtünü de giy."

Hannah ne somurttu ne de şikâyet etti. Denizde geçireceği sabah için o kadar heyecanlıydı ki portakal suyunu içtiği bar taburesinden atladığı gibi tişörtünü almak üzere üst kata koştu.

Babam kıkırdayarak kollarını anneme arkadan doladı, ardından boynunu öptü. Sırıttım ve gözlerimi kaçırıp pencereden dışarı baktım. Bulutlar gökyüzünde dağılıyor, güneş arka bahçemizi bir ışık huzmesiyle aydınlatıyordu. Dışarı çıkıp futbol oynamak için sabırsızlanıyordum.

Annem hepimizin karnının doyduğundan emin oldu, yanımıza yeterli atıştırma ile meşrubat koyduktan sonra garaj yoluna çıktık. Babam ve Hannah kamyoneti, annemle ben de cipi aldık. Arabaya ilerlerken parmağımı yalayıp kız kardeşimin kulağına soktuğumda çılgılık atarak bana vurdu, ebeveynlerimiz başlarını bize doğru iki yana salladıktan sonra birbirlerine veda öpücüğü verdiler.

Bu bizim son mükemmel anımızdı.

Çünkü o sabah babam ve kardeşim tekneyle açıldı.

Bir daha asla geri dönmediler.

“Bence ona düzgünce çıkma teklifi etmelisin,” dedi Nathan. Söyledikleri beni yeniden içinde olduğumuz ana döndürdü.

Kevin amca tabakları doldurduğu yerden söze girdi. “*Retweet*’ledim.” Bu açıdan baktığımda babama daha fazla benziyordu, profili çenesinin keskin hatlarıyla kalın kaşlarını ortaya çıkarıyordu.

“Böyle söylüyorsunuz çünkü ikiniz de harekete geçmeden önce düşünmeyen aşırı romantiklersiniz,” diye belirttim.

İkisi de itiraz etmedi.

“En kötü ne olabilir ki?” diye üsteledi Kevin amca.

“Hayır demesinden başka mı... ki şu durumda başka bir cevap vermez.” Omzumu silktilim. “Ah, bilirsin işte. Koç Lee’nin son sezonumda beni yedek kulübesinde oturtması ya da daha kötüsü takımdan atması gibi şeyler olabilir.”

“Bunu yapamaz,” diye denedi Nathan.

“Evet, yapabilir,” diye karşılık verdim. “Hatta kesinlikle yapar. Bunu oldukça açık bir şekilde belirtti.” Derin bir iç çektim. Joanne göğsüme doğru iyice sokulurken onu kollarımda salladım. “Ne yaparsam yapayım Julep Lee yasak bölge. Ayrıca biriyle çıkmaya vaktim yok.”

“Başladık yine,” diye mırıldandı Nathan.

“Bu konuyu niye sizinle konuştuğumu bile bilmiyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Gelecekteki düğünümü planla-

maya çalışmadan size bir kızdan bahsedilmeyeceğini bilmeliydim.”

“Ben daha çok *kaçarak* evlendiğinizi hayal ettim,” dedi Kevin amca. Bir sahne oluşturuyormuş gibi ellerini önünde iki yana açtı. “İtalya, hatta Yunanistan!”

“Ah... yabancı ülkelerde yapılan düğünlere bayılırım,” diye araya girdi Nathan.

Kısık sesle güldüm, Joanne’i bebek salıncağına yerleştirmeden önce dengemi koruyarak olabildiğince sessiz bir biçimde ayağa kalktım. “Hayallerinizi yıktığım için üzgünüm. Hayatımın aşkının futbol oluşuyla yetinmek zorundasınız.”

“Şimdilik,” dedi Nathan. Kevin amcama sanki bu dünyada benim henüz keşfetmediğim tüm sırlara sahiplermiş gibi göz kırptı.

Amcalarım ne kadar iyimser olsa da bunun onlar dahil, hiç kimsenin mümkün kılamayacağı bir aşk hikâyesi olduğunu biliyordum.

Julep Lee’yi gördüğümde ölü kalbimde kıvılcımlar çakması veya bunu yapmam imkânsız hale gelse bile ondan uzak durmam gerektiğini bilmemin hiçbir önemi yoktu

En nihayetinde asla biz diye bir şey olmayacaktı.

Bu yüzden onu rahatsız eden, sinir bozucu bir oyun kurucu olmakla yetinecektim.

Belki bir de zamanla arkadaşı olmakla.

Güz döneminin birkaç haftası ferah bir New England esintisi gibi geçti.

Her sezon olduğu gibi hayatım futbol antrenmanları, ağırlık idmanları, maç kritikleri ve toplantılardan oluşan bir kasırgaya dönüşmüştü. Ders programım, bitmek bilmeyen ödevlerle dolu geceler ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için takım

arkadaşlarımı kontrol etmek arasında sıkışıp kalmıştım. Sonbaharda içimdeki kutsal bir parça alevlenir, sadece bir sporcu değil aynı zamanda bir öğrenci ve takım lideri olarak da iyi performans gösterme baskısıyla hayat bulurdu.

Futboldan başka bir şey düşünecek vaktim yoktu, ayrıca bu hoşuma gidiyordu.

En sevdiğim şey ne miydi?

Maçlar.

İlk iki maçımızı -dişli rakiplerimizden biriyle kendi sahamızda oynadığımız açılış maçını ve Buffalo Üniversitesi'yle deplasmanda oynadığımız maçı- kazanmıştık. Geçen sezon sonundaki utanç verici mağlubiyetimizden sonra, bu galibiyetler bize bütün sezon dışı dönem boyunca dua ettiğim ivmeyi kazandırmıştı. Bütün takım bu yıl *belki* şampiyonluk alacağımız düşüncesiyle kıpır kıpırdı.

Benim için belki diye bir şey yoktu.

Sadece o maça *çıkacağımıza* dair inkâr edilemez bir gerçek vardı.

Üstelik kazanacaktık da.

Birinci sınıfta yedek kulübesindeydim. Bu durum teknik olarak bir yıl daha *kalabileceğim*, istersem gelecek sezon da NBU'da oynayabileceğim anlamına geliyordu. Ancak son iki sezonumdan sonra Ulusal Futbol Ligi'ndeki yetenek avcılarının ve genel müdürlerin dikkatini çekmiştim. Bu yıl da aynı performans gösterip şampiyon olursak...

Mezun olabilir, odağımı değiştirip sezon sonunda amatör ligi seçmelerine katılabilirdim.

İlk turda profesyonel olabilirdim.

Hiçbir şey beni bu olasılık kadar heyecanlandırmıyordu. Hiçbir şey için zihnim bu kadar berrak olmamıştı. Zaten hayalimin uzanabileceğim mesafede olması dışında hiçbir şey, dikkatimi dağıtacak tüm engelleri bu kadar hızlı ortadan kaldıramazdı.

SHU'ya karşı aldığımız galibiyetten sonraki pazartesi antren-

manında hava acımasız derecede sıcaktı. Sonbahar geceleri serinleştiriyor ama öğleden sonraları için aynı şeyi yapma zahmetine girmeyerek bizimle alay ediyordu. Göz açıp kapayana kadar dondurucu soğukta, yağmurda, sulu karda hatta karda oynayacağımızı biliyordum. Ancak bugün oyunumuzu belirlemek için hücum ekibiyle toplanmışken alnımdan gözlerime ter akıyordu.

“Pekâlâ, takım. Mavi kertenkele sağ kanat, kırk altıya, ikide tam çapraz. Herkes hazır mı?”

Hepsi benimle birlikte, “Hazır,” diye bağırdı. Ardından çizgideki yerlerimize doğru koşmaya başladık.

Güneş bulutların arkasından çıktığında sıcaklık baş döndürücü bir hal aldı. Savunma hattını tararken az önce kurduğum oyunu zihnimdeki ekranda bir film gibi tekrar tekrar oynatıyor, savunmanın dizilişini değiştirmemi gerektirebilecek bir sorun çıkmayacağından emin olmaya çalışıyordum.

Verdiğim kararlar konusunda kendime güveniyordum, bu yüzden eğilip oyunun başlamasını beklemeye koyulmadan önce çizginin her iki tarafına da şifreli taktikleri tekrar bağırdım.

“Hazır... *hut*!”

Top ellerime ulaştığı anda çizgideki tüm sesler ve hareketler zihnimin gerilerine gömüldü.

Geçiş cebine geri çekilip tutucumu ararken önümdeki homurdanmaları ve krampon pençelerinin sahaya gömülme seslerini duymazdan gelerek doğrudum. Mükemmel kurulmuş bir oyundu. Kyle Robbins ben topu havaya fırlatmadan önce kolayca bir açıklık buldu.

Beni yere düşürdükleri sırada topu yakalamasını izleyecek kadar zamanım olmuştu. Topa müdahale etmek için bana saldırımlarının değil, hücum çizgisi adamının iki savunma oyuncusu tarafından devrilmesinin bir sonucuydu.

Hafif bir düşüş olmalıydı.

* Amerikan futbolunda oyun başında merkez oyuncu topu bacaklarının arasından oyun kurucuya atmadan önce verilen komuttur. (ç.n.)

O oyuncular üzerime devrilirken rahatsız edici bir ağırlıktan başka bir şey hissetmemeliydim.

Daha önce sayamayacağım kadar çok darbe almış, her seferinde hiç hasar görmeden tekrar ayağa kalkmıştım.

Ancak bu sefer düşüşümü engellemek için geriye uzattığım elim, yere değmek yerine bizimle birlikte düşen savunma oyuncularından birinin bacaklarına dolandı.

Daha yere düşmeden kolumun açısının kötü olduğunu biliyordum. Üzerime eklenen ağırlık beni hızla yere doğru iterken elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Tek yapabildiğim kendimi hazırlamaktı.

Güm.

Omzumun ön tarafında bir yırtılma hissettim ama bir sonraki nefesimle vücuduma pompalanan adrenalin o kadar fazlaydı ki doğru hissedip hissetmediğimi sorgulamama neden oldu.

İyisin. İyisin.

Oyuncular üzerimden kalkmadan önce içimi panik kaplarken çok kısa bir süreliğine gerçekten iyi olduğumu düşündüm.

Dominic Bartello kalkmama yardım etmek için uzandı.

Sağ elimi kaldırdığımda bedenime şimşek gibi bir acı saplandı.

Yüzümü buruşturarak çimenlere yığılırken dişlerimi sıktım ve sanki baskı uygulamak bütün vücuduma yayılan acıyı durdurabilirmiş gibi sol elimi sağ omzuma bastırdım.

İlk andaki acı çabucak kayboldu.

Geride kalansa panikti.

Bu ağrıyı hayatım boyunca elime tutuşturulan her oyun kitabını bildiğim kadar iyi tanıyordum. Tekrar kolumu kaldırmayı denedim, acı şiddetlenmeden hemen önce duyduğum *tık ve çıt* sesleriyle neler olduğunu anlamıştım.

Başımda dikilen oyunculara baktığımda solgun yüzleri onların da olanları anladığını gösteriyordu.

Sonra sağlık ekibi sahada koşmaya başladı.

Onlar profesyoneldi. Bana ulaştıklarında yüzlerindeki ifadeyi korumak için ellerinden geleni yaptılar, içlerinden ikisi hemen yanıma eğilerek bana doğru uzandı. Biri JB'ydi, beni rahatlatmaya çalışmak için gözlerimin içine bakarken kolumu farklı yönlerle hareket ettiriyor ve o çok aşına olduğum soruları arka arkaya soruyordu.

Böyle yapınca acıyor mu? Peki ya bunu yapınca? Birden ona kadar acı derecen ne? Ne tür bir ağrı hissediyorsun, şiddetli, uyuşuk, karıncalanmış ya da iğne batıyor gibi? Bukebilir misin? Uzatabilir misin? Basınç uygulayabilir misin?

Her soru, hızla atan kalbim ve kulaklarıma hücum eden kan yüzünden gitgide boğuklaşıyordu. Koç Lee kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde başımda dikiliyordu.

Ona bir kere bakmam bile benim için endişelendiğini anlamama yetmişti ama şu anda asıl kaygısı yerimi kimin dolduracağıydı.

Gösterinin bensiz devam edecek olmasının içimi nasıl sızlattığını görmezden geldim. Oyun devam etmek zorundaydı. Tıpkı ilk yılımda olduğu gibi kendimi kusurlu hissediyordum. *Değersiz.* Artık takımın belkemiği ben değildim.

Yalnızca bir yüktüm.

Her şey göz açıp kapatana kadar olmuştu.

Dakikalar ilerleyip JB hissettiğim acıyı test etmek için birbiri ardına sorular sorarken görüşüm bulanıklaştı. Yalan söylemek istedim; iyiymiş gibi davranmak, her hareketimde bedenime saplanan o tanıdık acıyı görmezden gelmek istedim. Ancak yalan daha dudaklarıma ulaşmadan yüzüm beni ele vermişti. Yüzümü her ekşittiğimde bir öncekinden daha kötü görünüyordum.

Tüm bu kaostun içinde Julep'i gördüm.

Antrenörlerin ve babasının arkasında durmuş, yüzünde hiçbir ifade olmadan onların prosedürü yerine getirmesini dinliyordu. Beni endişelendirmemeye çalıştıklarını biliyordum ama sağlık ekibi soru sormaya devam ettikçe seslerindeki paniği duyabili-

yordum. JB'nin koça attığını gördüğüm bakış, tüm açıklamalardan daha netti.

Julep fırtınadaki çelik bir köprü kadar sağlam görünüyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, beni de sakinleştirmesini dileyerek bir süre o dingin bakışlarını izledim.

Ancak bir faydası olmadı.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, gerçeğe duyduğum korku tenime binlerce iğne gibi batıyordu.

Yaralanmışım.

Sakatlanmışım.

Bunu kolayca atlatamayacaktım.

Antrenörler ayağa kalkmama yardım ettikten sonra Koç Lee, “İyi olacaksın, evlat,” diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. Sağlık ekibine bakıp beni götürmeleri için başıyla işaret vermeden önce dikkatlice sağlam omzumu sıktı.

JB ile ekibin geri kalanı beni sessizce sahadan çıkarırken bütün geleceğim gözlerimin önünden geçti. Julep ise sessizce grubun arkasında ilerliyordu.

BÖLÜM BEŞ

JULEP

Bütün NBU koçları ve sağlık ekibinin bulunduğu hastane odasında yere iğne atsanız duyulurdu ancak benim duyduğum tek şey ölmekte olan bir hayalin başka bir şeyle karıştırılamayacak sesiydi.

JB ile diğer antrenörler röntgen ve MRI sonuçları çıktıktan sonra Holden'a konacak teşhis üzerine beyin fırtınası yaparken ben de sessizce notlar aldım. Holden boş boş bakan gözlerle muayene masasında oturuyordu. Hepimiz sessizce tartışıyor olsak bile bizi duyabildiğini biliyordum.

İyi haber hiçbir yeri kırılmamıştı.

Kötü haber ise rotator kasını tekrar yırtmıştı.

Neyse ki bu sadece kısmi bir yırtıktı, gerçekten çok küçüktü. Birinci sınıftayken yaşadığı yırtıktan çok daha hafifti. O yırtık ameliyat gerektirecek kadar büyüktü, bunu ise ameliyatsız halledilebilirdik. Şanslıydı ki kasının farklı bir yerini yırtmıştı, ameliyat olduğu yerden yırtılmış olsaydı şu anda farklı şeyler tartışıyor olurduk.

JB çoktan bize rehabilitasyon planını anlatmaya başlamıştı; personelle en iyi egzersizleri tartışırken babam onları dinliyor, zaman zaman araya girip kendi düşüncelerini söylüyordu. Tabii ki *onun* ilk sorusu Holden'ın tekrar ne zaman oynayabileceğini düşündüğümüz olmuştu.

Holden'ın salladığı ayağını izlerken onun da ilk sorusunun bu olduğunu biliyordum.

Cevaplaması kolay bir soru değildi. Oldukça iyi hareket ediyordu, ağrısı da şimdiden azalmıştı. Ancak hepimiz ağrının özellikle geceleri yeniden şiddetleneceğini ve sahaya çıkıp topu havaya fırlatmaya çalışırsa kendine daha fazla zarar verebileceğini biliyorduk.

Önünde yoğun bir rehabilitasyon süreci vardı ama hepimiz tekrar oynayacağı konusunda iyimserdik.

Dile getirmesem de bunun bu sezon olmasını umuyordum.

Sağlıkçılar onun geleceğini tartışırken bakışlarım sürekli Holden'a kayıyordu. Kolu askıda ve yaşadığı yıkım gözlerinden okunurken bile bir şekilde omuzlarını dik, çenesini yukarıda tutuyordu. Sanki hâlâ kaptan ve lider olmanın, takımın bu habere onu örnek alarak tepki vereceğini bilmenin ağırlığını hissediyordu.

Şimdiden bir plan yapıp yapmadığını, yerini kimin alabileceğini, takım arkadaşına geçiş sürecinde nasıl yardımcı olabileceğini ve galibiyetin nasıl hâlâ bir parçası olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Son birkaç haftadır beni rahat bırakmıştı, tek odak noktası takımdı. Yüzümün etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sinek gibi davranmadığı o dönemde ona bakış açımın biraz olsun değiştiğini hissetmiştim.

Takımın bana onun hakkında anlattıklarına tanık olmuş; ciddiyetini, sabrını, her oyundaki tam ve eksiksiz konsantrasyonunu kendi gözlerimle görmüştüm. Sahada dikkatini sadece hücum liderlik ederken vermiyordu, her savunma oyununun da bir parçasıydı. Odaklarını koruduklarından emin olmak için düdükler arasında oyuncularla konuşuyor, babamla veya diğer hücum oyuncularıyla birlikte bir iPad etrafında toplanıyor, hatta yeterince sıvı aldıklarından emin olmak için oyunculara su bile getiriyordu.

İşte o zaman onu ilk gördüğüm halinin nadir olduğunu anladım: rahat, flörtöz, hatta neredeyse biraz... *şapşal*.

Sezon başladığında ise gerçek halini görmüştüm.

Şimdiyse o hükmünü beklerken ben çenesindeki kasların nasıl seğirdiğini izliyor, bu haberin onun hangi versiyonunu ortaya çıkaracağını merak ediyordum.

“Julep,” dedi JB bakışlarımı ona çevirmemi sağlayarak. “Son zamanlarda onun rehabilitasyonunu yakından izleyen kişi sendin. Tavsiyen nedir?”

Başımı dik tutup cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. “Bence en baştan başlamalıyız. Maksimum korumayla. Kolu askıda kalmalı, hareketleriyse mümkün olduğunca sınırlandırılmalı. Doku masajı, soğuk kompresyonla birlikte ilk olarak izometrik güçlendirme* ve pasif egzersizlerle başlayabiliriz. Belki biraz da elektrikle uyarma,” diye ekledim düşünerek. “Zaten NSAID kullanıyor ama steroid iğnelerine de ihtiyacımız olacak. Muhtemelen iki hafta içinde orta düzeyde bir korumaya geçecektir. ekim ayına kadar onu sahalara geri döndürebiliriz.”

Babam kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten bu kadar çabuk dönebileceğini düşünüyor musun?”

“Yırtığın ne kadar küçük olduğunu, rotator manşetlerinin etrafında geliştirdiği kasların ne kadar güçlü olduğunu ve bu tür bir rehabilitasyona ne kadar aşina olduğunu düşünürsek...” Başımla onayladım. “Kesinlikle.”

JB gülümseyip konuşmaya başlamadan önce bana takdir edercesine baktı. “Benim düşüncelerim de tam olarak bu yönde ancak kasıma kadar sarkmasına şaşırırmam.”

“O birinci oyun kurucu,” dedim JB’nin arkasından Holden’ın bizi izlediği yere bakarak. “Takımıyla birlikte sahaya dönmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.”

Holden’m burun delikleri genişledi, gözleri benimkiler arasında gidip geldikten sonra kaçırıldığı bakışlarını önündeki duvarda asılı olan anatomi posterine dikti.

* Herhangi bir eklem hareketi olmadan yalnızca kas güçlenmesine yarayan bir egzersiz türü. (ç.n.)

Babam dikkatimi tekrar küçük çemberimize çekerek, “JB,” dedi. “Sence Julep bu sakatlık rehabilitasyonunu tek başına yürütmeye hazır mı?”

“Evet.” JB tereddüt bile etmemişti.

Babam başıyla onayladı. “Güzel. O zaman anlaştık.” Sonra bana baktı. “Oyuncuna haberi verip planı anlat, sonra da onu evine götür. Tavsiye ettiğin iyileşme talimatlarına uyması için gereken her şeyi elinde bulundurduğundan emin ol.”

Ciğerlerimi tam dolduramadan önce sığ bir nefes aldım, JB sağlık ekibinin geri kalanıyla birlikte ayrılmadan önce elini sıkmam için bana uzattı. Koç, Holden’a bir şeyler söylemek için yanna uğradı. O da babam omzunu sıkıp gitmeden önce keyifsizce başıyla onaylamakla yetindi.

Sonra sadece biz kaldık.

Boğazımı temizledim. “Şey, görünüşe göre...”

“Duydum,” diye kestirip atarak muayene masasından atladı. “Hadi buradan çıkalım ki çalışmaya başlayalım.”

Ben bizi hastaneden çıkarıp Boston’dan geçirerek evlerimizin bulunduğu banliyöye götürürken Holden sessizdi. Gözleri indirmediği yolcu camından dışarı odaklanmıştı, çenesini sıkıdığı için ona özgü gamzeleri görünürde yoktu.

Tedavisine başlaması için evinde bulundurmasını istediğim şeylerin listesini çoktan sıralamıştım; soğuk kompresler, iltihap sökücü ilaçlar ve kolunu yüksekte tutmaya yardımcı olup geceleri omzunun üzerine dönmesini önleyecek bir yastık. Elbette bunların hepsi, hatta çok daha fazlası onda vardı. Neyse ki bir süre yapamayacağı işlerde ona yardımcı olabilecek üç takım arkadaşıyla birlikte yaşıyordu.

Mesela şu dağınık saçlarını taramak gibi.

Onu böyle düşünceli, bu kadar sessiz görmek çok garipti.

Hastaneden ilk ayrıldığımızda kederinde boğulmasına seve seve izin vermiştim ama bir süre sonra kendimi onu nasıl neşelendirebileceğimi düşünerek direksiyonda başparmağımla tempo tutarken ve çaktırmadan ona bakarken bulmuştum.

Üstelik bu hiç mantıklı değildi.

Aklımın ermediği nedenlerden dolayı o anda onda kız kardeşimden bir parça görmüştüm. Onun sarsılmayan iyimserliğini, her şeyin yoluna gireceğine dair boş umudunu hiç yitirmediğini anımsıyordum. Onu hayatımda sadece birkaç kez üzgün görmüştüm ve her seferinde gülümsemesini geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Onun gülümsemediği her an sanki dünya ekseninden kaymış gibi hissediyordum.

Holden Moore'un ne kadar sert, odaklanmış ve ciddi olduğunu hem soyunma odasındaki oyuncuların çoğundan hem de personelden duymuştum. Ardından sahadayken bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Peki ya saha dışında nasıldı? Onun sadece beni sinirlendirmeye niyetli, çekilmez derecede neşeli bir aptal olduğu haline tanık olmuştum.

Bunu ona ya da bir başkasına asla itiraf etmesem bile, şimdi yanımdakinin o hali olmasını diliyordum.

Belki onunla ilgilenmekle görevlendirildiğim içindi. Belki iyileşmesi ve duyguları üzerinde bir parça sorumluluk hissettiğimdendi.

Belki de sadece sessiz bir arabada hüzünlü bir oyun kurucuyla oturmaktan sıkılmıştım.

“Çok fazla arkadaşın var.”

Bu aptal cümleden dolayı içten içe yüzümü buruşturdum ama aklıma gelen ilk şey buydu.

Holden çenesini hafifçe bana doğru çevirdi ancak gözlerini yanından geçtiğimiz binalardan ayırmadı. “Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Düşündüm. “Kötü değil. Sadece... ilginç. En azından benim için.”

“Senin çok arkadaşın yok mu?”

“Bir tane bile olduğundan emin değilim.”

Holden dönüp bana baktığında bu kez gözlerini yoldan ayırmayan bendim. Bana baskı yapacağını, nedenini soracağını ya da en azından *bir* tane arkadaşım olduğundan emin olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm.

Bunun yerine tekrar camdan dışarı bakmadan önce bir süre beni izledi.

“Her şey yoluna girecek, biliyorsun,” dedim bir süre sonra.

Yanıt vermedi.

“Muhtemelen futbolsuz bir hayat düşünemediğini biliyorum ama sahalardan uzun süre uzak kalmayacaksın. Ayrıca takımın sana hâlâ ihtiyacı var.” Devam etmeden önce duraksayıp ona doğru hafifçe eğildim. “Kaptan.”

Bir gülümseme görmeyi ummuştum ancak Holden sadece yutkundu, sanki yıkılmasını engelleyen tek şey buymuş gibi uzun ve yavaş bir nefes verdi.

Yanağımın içini çiğnedim. *Bu konuşma hiç iyi gitmiyor.*

Sonra koltuğumda kıpırdandım ve direksiyonu diğer elimle tuttum. “Ah, seni bu kadar üzen futbol değil, öyle değil mi?”

Holden dönüp bana bakarken kaşlarını çatı.

Sağ elimi kaldırarak parmaklarımı oynattım. “Sorun elini bir süre kullanamayacak olman. Yani...” Tek kaşımı kaldırıp ona tekrar bakmadan önce gözlerimi bacaklarının arasında gezdirdim. “*Kullanışlı elini.*”

Başta kafası karışmış halde surat astıysa da imalı imalı kaşlarımı kaldırıp indirdiğimi görünce, kaşları saç çizgisine kadar yükseldikten sonra kahkahalara boğuldu.

“Mastürbasyon yapmamla ilgili benimle şakalaşıyor musun?”

Omzumu silktim, bakışlarımı tekrar yola çevirirken yüzüm ifadesizdi. “Ne bileyim. Öylesi bir hayal kırıklığını anlayabilirim.”

Bunu söylediğim anda, verdiği nefese bir kahkaha karıştı

ve başını iki yana sallayarak bana doğru eğildi. “Vay canına, yani benimle konuşman için tek yapmam gereken yaralanmaktı, öyle mi?”

“Belki de yapman gereken tek şey beni gözetlemeyi bırakmaktı,” diye karşı çıktım. “Sen bana asılmıyorken antrenman odasında olmak güzeldi. Veya sen araba yolundan aval aval bakmadan direkte egzersiz yapmak.”

“Okul ve futbolla meşguldüm,” derken son kısımda gülümsemesi soldu. Ardından ekledi, “Ayrıca dürüst ol, seyircin olmasını *sevdin*.”

Yüzümü buruşturdum. “Sen öyle san.”

“Demek istediğim... hâlâ perdeleri takmadın.”

“Ah, demek hâlâ beni *gözetliyorsun*.”

Holden sırtıttığı sırada sonra telefonu çaldı. Bedenini tekrar pencereye doğru çevirip cevap vermeden önce ekrana baktı.

İki kalın ve endişeli ses arabanın içini doldurdu.

“Neler oldu öyle?”

“Hâlâ hastanede misin?”

“Arabada olduğu aşikâr, Kevin.”

“Arka plana bakmıyordum, Nate! Hem şu anda mantıklı konuşmak için biraz fazla endişeliyim.”

“Teşhis neymiş?”

“*Teşhis* deme. Çok ciddi bir şeymiş gibi konuşuyorsun!”

Konuşma bir dakika boyunca bu şekilde devam etti. İkisi aynı anda konuşarak, Holden’ı neler olduğu ve iyi olup olmadığıyla ilgili soru yağmuruna tuttu. Ekrana baktığımda ifadeleri endişeli olan iki orta yaşlı adam gördüm. Biri uzun boyu, geniş omuzları ve kırışmış saçlarıyla çok seksi bir baba havası veriyordu.

Diğeri biraz daha zayıftı, koyu renk saçları ve tıpkı Holden’inkilere benzeyen yeşil gözleri vardı. Aynı keskin çene hatlarıyla modellikte kariyer yapmasını sağlayabilecek kadar çıkık elmacıkkemikleri vardı.

Sonunda adamlar nefeslenmek için sustuğunda, “Ben iyiyim,”

dedi Holden. “Ufak bir yırtık. Benim için bir rehabilitasyon planı hazırladılar bile.”

Adamlar aynı anda rahat bir nefes verdiler. “Ah, Tanrı’ya şükür. Çok endişelendik. Bir süre burada kalmak ister misin?” diye sordu içlerinden biri.

“Misafir odasını hazırlayabiliriz,” diye teklif etti diğeri.

Holden onları geçiştirdi. “Çukur’da iyiyim.”

Adamların ikisi de burunlarını kınıştırınca kıs kıs güldüm. “İyy, bir ikamet yeri için çok iğrenç bir isim,” dedi bir tanesi.

“Seni kim götürüyor?” diye sordu diğeri.

Holden omzunun üzerinden bana baktı. “Julep Lee. Sağlık antrenörlerinin yeni bir üyesi.”

Adamlar o kadar sessizleşti ki dönüp ekrana bakma ihtiyacı hissettiğimde onları ağızları açık, gözleri kocaman olmuş halde birbirlerine dirsek atarken gördüm. Holden’a onun anladığını düşündüğüm türden bir bakış atıyorlardı.

“Sakin yapmayın,” diye uyardı onları sessizce, sonra telefonu ne onların beni ne de benim onları görebileceğim bir açığa getirdi.

“Oğlumuzla ilgilendiğin için teşekkürler, Julep!” diye bağırdı içlerinden biri.

“İstediğin zaman akşam yemeği için bize gelebilirsin,” diye ekledi diğeri.

Gülümsedim ancak Holden çenesini sıkıp ekrana uyarı dolu bir bakış daha attığında, kaşlarım merak ve şaşkınlıkla çatıldı.

“Sizi eve gidince ararım,” diyerek başka bir şey söylemeden telefonu kapadı.

Dudaklarımı birbirine sürttüm. “İyi insanlara benziyorlar.”

“Amcalarım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Anne tavuk gibiler.”

“Seni önemsiyorlar.”

Evinin önüne geldiğimizde, “Sanırım daha kötüsü de olabilir,” diye kabullendi Holden.

Amcasına ne kadar benzediğini düşünerek gülümsedim. Onun babası olduğunu düşünmüştüm.

Bu düşüncenin hemen ardından arayanın neden annesiyle babası olmadığını merak ettim.

Ancak sormak bana düşmezdi. Bu yüzden kendi evimin karşısındaki araba yoluna park ettim ve o elini uzatmadan Holden'ın emniyet kemerini açtım.

“Sınırlı hareketler,” diye hatırlattım. Ben inip kapısını açmak için arabanın etrafından dolandığım sırada, gözlerini devirdiğini görür gibi oldum.

Uzun bacaklarını dışarı doğru uzatırken, “Vay canına, ne kadar centilmensin,” dedi. İri gövdesini küçük arabamdan çıkarıp yavaşça indi.

Ona küstahça gülümsedim.

Ayağa kalkar kalkmaz bana doğru bir adım attı ve dudaklarındaki gülümsemenin yüzümden yağ gibi hızla kayıp düşmesine neden oldu.

Benden ne kadar iri olduğu düşünülürken bu tek adımın beni küçük hissettirip gözümü korkutması gerekirdi.

Bunun yerine beni heyecanlandırmıştı.

Sonraki sözleri yumuşak, doğal ve şehvet doluydu. Sanki yaralı olmasa beni şu anda bu arabaya yapıştıracakmış gibiydi.

“Bana başka hangi konuda yardım edeceksin, Julep Lee?”

O bana yukarıdan bakarken kalbimin göğsümde ne kadar hızlı çarptığını görmezden geldim. Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce göğsümün üzerinde gezindi. Meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırdım.

Elimi kaldırarak, “Belki şanslıysan...” dedim kısık sesle. Holden'ın bakışları benimkilere kilitlenmişti, ta ki işaretparmağımı uzatıp göğsünün tam ortasına vurana kadar.

Parmağım onu kendinden geçirmiş gibiydi, ona dokunduğum yere bakmaya devam ederken sertçe yutkundu. Tırnağımı göğsünün ortasından aşağı kaydırdım ve karın kaslarının üzerine gele-

ne kadar gözlerimi tırnağımdan ayırmadım. Kasları dokunuşumla gerildiğinde sııttım. Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşürken bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırıp gözlerine dıktım.

“Deodorantını sıkmana yardım edebilirim. Böylece küflü bir ayak gibi kokmazsın.”

Kelimeleri, gözlerimin kenarlarını kırıştıran abartılı bir gülümsemeyle tatlı tatlı söyledikten sonra geri çekilip evine girmesini işaret ettim.

Holden kendi zekice sözleriyle bana karşılık vermek ister gibi görünüyordu. Ortaya koyduğumu bile fark etmediğim bir meydan okumayı takdir ediyormuş gibi beni izlerken dilini yanağının iç kısmında gezdirdi.

Söyleyecek başka bir şeyi varsa bile direndi. Tıpkı arka koltuktan spor çantasını kaptığımda çantayı omzumdan alma dürtüsüne direndiği gibi.

Kendi ihtiyaçlarını karşılayamamak onu şimdiden kahrediyordu. Tekrar hareket edebilmeye ve iyileşmeye başlaması için bir haftadan uzun bir süreye ihtiyaç duymamasını en az onun kadar umut ediyordum.

Hepimizin iyiliği için.

BÖLÜM ALTI

HOLDEN

Julep'in benimle içeri girmesinin bir hata olduğunu en başından biliyordum.

Sağ kolum boynuma bağlı bir askıda dururken kapıyı açıp sol elimle içeriyi işaret etmeden önce biliyordum. Üç ev arkadaşımın oynadıkları video oyununu durdurup ağızları beş karış açılmış halde ayağa fırlayarak Julep'in çantamı taşımasına yardım etmelerinden önce de biliyordum.

Biliyordum, buna rağmen olanları izlemek zorundaydım.

Başka seçeneğim yoktu.

Leo göz kırparak çantamı Julep'in elinden almaya çalışırken, "Hey, tatlım, bırak da onu ben alayım," dedi. Julep ters ters bakıp ondan omzunu silkerek uzaklaştığında ve çantamı daha yükseğe kaldırdığında sıırıtmama engel olamadım.

"Çukur'a hoş geldin," diye ekledi Kyle kolunu Julep'in omzuna atarak. "Bu... zevki neye borçluyuz?"

Kyle'in gözleri onu baştan aşağı süzerken çenemi sıkıp kupa-lere binmemeye çalıştım. Bu kız bana aitmiş gibi hissetmeye kesinlikle hakkım yoktu.

Yine de...

"İkiniz de siktiğimin aptalları mısınız?" diye araya girdi Braden, gözleri bana dönüp yumuşamadan önce ev arkadaşlarıma öldürücü bakışlar attı. "Teşhis nedir, Kaptan?"

Yutkunarak askıdaki koluma baktım. "Manşet yırtığı."

Hastanede kulaklarımı yakan o sessizliğin aynısı o anda yine üzerimize çöktü, tüm gözler çoktan şişmeye başlayan omzuma kaymıştı.

Kimse cevap vermeyince Julep, “İyileşecek,” dedi. “Ve sezon bitmeden geri dönecek.”

Kyle aptal kolunun *hâlâ* Julep’i sarmaladığı yerden sırttı. “Hasta yatağında sen varken mi? Hiç şüphem yok.” Sonra ona doğru biraz daha eğildi. “Benim odam koridorun sonunda, beni de kontrol etmek istersen diye söylüyorum.”

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı ama Julep ondan uzaklaşıp kocaman büyüleyici sırtışıyla parmağını Kyle’ın göğsüne doğrultmadan önce ona siktirip gitmesini söyleyecek zamanım olmadı. “Hey, sen Riley Novo’nun beş yüz oyununda herkesin önünde rezil ettiği çocuk değil misin?”

Leo ve Braden gülmekten iki büklüm olurken Kyle suratını asıp kolunu Julep’ten çekti.

Leo başparmağıyla Julep’i göstererek, “Ondan hoşlandım,” dedi.

“Ah, ne güzel. İşte şimdi hayatım bir anlam kazandı,” dedi Julep donuk bir ifadeyle.

Bu cevabının Leo’nun ondan daha da hoşlanmasına sebep olduğunu bilmem için bunu dile getirmesine gerek yoktu.

Ben merdivenlerden yatak odama çıkarken Julep arkamdan geliyordu. Neyse ki çocuklar ara verdikleri oyuna devam etmek için kanepeye dönmüşlerdi. Arada bir omzumun üzerinden arkama bakıyor, onun yüzünde eğlenmiş ama aynı zamanda kafası karışmış bir ifadeyle evimizi incelemesini izliyordum.

Yılan Çukuru, North Boston Üniversitesi’nin geçmişteki birçok oyuncusunun anıları ve kalıntılarıyla dolu, farklı tarzları yansıtan bir evdi. İlk olarak 1982 yılındaki oyun kurucunun babası tarafından satın alınarak ona ve takımdaki üç arkadaşına hediye edilmişti. Okuldaki görev süreleri boyunca sadece partileyecekleri bir yer olacağını düşündükleri bu ev nesilden nesle aktarılan

tarikh dolu bir yere dönuşmüştü. Çukur'da kimin yaşayacağı genellikle bütün takım tarafından oylanırdı. Neredeyse her zaman oyun kurucuyla birlikte, takımın en iyi üç partisini seçilirdi.

Bunun sebebi tabii ki bir denge kurmaktır.

Evi ayakta tutup iyi durumda olduğundan emin olacak, takımla ilgili her şeyin hem sahada hem de saha dışında yolunda gitmesini sağlayacak birine ihtiyaçları vardı. Aynı zamanda evin efsanesini canlı tutmak için nasıl iyi vakit geçirileceğini bilen oyuncularını istiyorlardı. Burası özellikle de futbol sezonunda kampüs dışındaki partiler için en iyi mekânlardan biriydi.

Şimdiki ev arkadaşlarım da bu ünün onlarla birlikte ölmediğini garantiye alıyorlardı.

Koridorun aşağısından odama doğru yürürken, Julep gözlerini eski fotoğraflarla tuhaf ıvır zıvırların üzerinde gezdirerek hafifçe gülümsedi. Etrafta bira bardağına dönüştürülmüş flamingo bahçe süsü ve 1999'daki takıma şans getirdiği söylenen yarı kadın, yarı balık bir yaratığın kafası kesilmiş gövdesi gibi bir sürü şey vardı.

O yıl şampiyonluğu kazanmışlardı, bu yüzden batıl inanca göre o heykel sonsuza dek Çukur'da kalacaktı.

Yatak odamın kapısını iterek açtım, bu evdeki diğer yatak odalarının aksine benimki gerçekten temizdi. Her sabah yatağımlı toplardım, bekâr erkek kokusunun odamı istila etmesini önlemek için genellikle bir mum yakardım ve eşyalarımı her zaman düzenli tutardım. Julep'e şöyle bir bakmamla bile tüm bunların onu şaşırttığını anlamıştım.

Silindir spor çantamı yatağımlı ayak ucuna koyarken, "Burası tik ağacı gibi kokuyor," dedi.

"Sadece küflü ayak kokumu bastırmaya çalışıyorum."

Buna karşılık biraz gülümsedi, ardından kollarını göğsünde kavuşturup odanın içinde dolaşarak etrafa bakınmaya başladı.

Çantamı boşaltıyormuş gibi yaparken bir yandan da onun masamın etrafında, duvarların önünde salınarak gezinip ilgisini çeken bir şey gördüğünde duraksamasını izliyordum. Atomik Alış-

kanlıklar kitabımın önünde oyalandığını, gözlerinin Hannah'yla benim ebeveynlerimizle beraber teknedeki fotoğrafımıza nasıl takıldığını fark ettim. Neyse ki onlar hakkında bir şey sormadan CD koleksiyonuma gelene kadar incelemeye devam etti.

Birini eline aldı ve kıkırdayarak Jay-Z'nin *The Blueprint* albümünün kapağını bana doğru çevirdi. "Artık telefonda müzik dinleyebildiğini biliyorsun, değil mi? Hem de daha kaliteli bir şekilde."

Omuz silktim. "Sabah koşularında CD çalarımı yanıma almayı seviyorum."

Hâlâ mucize eseri çalışan beyaz ve altın rengi antikayı eline alırken gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. Kilidi açıp içine bakmadan önce kablolu kulaklıklara hayretle baktı.

"Green Day," dedi. "Güzel." Bir süre duraksadı, ardından kapağı tekrar kaparken başını iki yana salladı. "Gerçekten bununla mı koşuyorsun?"

"Her sabah."

"Neden?"

Kıpırdamadan durdum, bu sorunun gerçek cevabını düşününce dilim damağım kuruyordu. Bu, Hannah'nındı ve daha o zaman bile şarkıları bundan dinlediği için onunla dalga geçerdim çünkü ikimizin de iPod'u vardı. Tabii o CD'lerin daha iyi olduğu, *havalı* bir yanları olduğu konusunda ısrar ederdi. 2003'te doğmuş olmasına rağmen 90'lar ve 2000'lerin başlarına dair her şeyin *havalı* olduğunu düşünüyordu.

O ve babam ortadan kaybolduğunda her gece gizlice odasına girip kulaklıklarını kulağıma takarak CD çalarında bıraktığı albümü tekrar tekrar oynatmışım.

TLC'den *Crazysexycool*.

O CD'yi değiştirebilmem yıllarımı almıştı.

"Sanırım bunun bozulması beni telefonumun bozulmasından daha az endişelendirir," diye yalan söyledim. "Ayrıca biraz nostaljik de geliyor."

Julep bu cevabı anlayışla karşılamış gibi gülümsedikten sonra duvarımda asılı olan posterlere bakmaya başladı. En büyüğü Tom Brady'nin posteriydi.

“Demek her sabah koşuyorsun, ha?”

“Evet. Rutinimin bir parçası.”

Bu onun tek kaşını kaldırıp yüzünü bana dönmesine neden oldu. “Bir *rutinin* mi var?”

“Herkesin yok mu?”

“Yirmi bir yaşındayken mi?” Alayla homurdandı. “Hayır.” Ardından bahçeye bakan pencereye ilerledi. Başıyla bahçeyi işaret ederek, “Bu da sabah rutininin bir parçası mı?” diye sordu.

“Evet.”

Başını iki yana sallayıp kalçasını pencerenin alt çerçevesine yaslayarak bana döndü. “Bu biraz garip aslında. Üniversitenin oyun kurucususun ve bahçeyle uğraşmayı seviyorsun.”

“Sen de direkt dansı yapmayı seven bir spor antrenörüsün.”

Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrılır gibi oldu ancak hemen kayboldu.

Aniden evdeki hava akışını sağlayan tüm çıkışlar engellenmiş gibi hava yoğunlaşıp ağırlaştı. Sanki ikimiz de aynı anda yatak odamda birbirimizden sadece birkaç metre uzakta durduğumuzu fark etmiştik.

Yalnızdık.

Sezon başladığından beri futbola o kadar odaklanmıştım ki onun ne kadar göзалıcı olduğunu unutmuştum. Kahverengi uzun saçlarının omuzlarına nasıl döküldüğünü, kalın kirpiklerinin o dipsiz koyuluktaki gözlerini nasıl çerçevelediğini ve zayıf, bronz bacaklarıyla belinin inceliğini neredeyse unutmuştum. Onu tamamen incelemek için kendime izin verdim ve bakışlarım vücudunun tamamını yavaşça baştan aşağı süzdükten sonra yeniden gözlerini buldu.

Utanıp kaçmadı. İkimiz de gözlerimi her santiminde gezdirdiğimi bilmemize rağmen kendini örtmedi, duruşunu değıştirmede

veya herhangi bir yorum yapmadı. Bakışlarımız tekrar buluşma kadar kıpırdamadan sakince durmuş, ardından çenesini biraz daha yukarı kaldırmıştı. Onu ele veren tek şey boğazının hafifçe hareket ediydi.

Nihayet, “Bırakayım da sen yerleş,” derken sesi öncekinden daha yumuşaktı. Pencereye yaslandığı yerden ayrılarak kapıya doğru ilerledi, sonra arkasına dönüp parmağını sertçe sallamasıyla beni yerime mıhladı. “Sınırlı hareketler,” diye hatırlattı.

“Bekle.”

Tam arkasını dönecekken durdu, isteğim üzerine duraksadığında gözlerinde bir şey vardı... *yeni* bir şey.

Başparmağımla omzumun üzerinden banyoyu gösterdim. “Duş almama yardım etmeyecek misin?”

Julep gözlerini kırıştırdı ve alayla homurdanıp gözlerini devirdikten sonra tekrar kapıya yöneldi. “Seni o duşta *boğmadığım* için şanslısın.”

Her ne kadar çoktan arkasına dönmüş beni göremiyor olsa da ona dişlerimi göstererek gülümsedim. Kapıdan çıkmadan hemen önce, “Teşekkür ederim,” diye seslendim.

Tekrar durdu, eşikte oyalanırken sırtı hâlâ bana dönüktü.

“Oradayken bana inandığın için.”

Sırtı gerildi, ardından omuzları düşerken çenesini aşağıya eğdi. Bakışlarını yeniden yere çevirmeden önce omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı.

“Ben hiçbir şeye inanmıyorum,” dedi.

Sonra gitti.

Julep

İki gün sonra sabahın köründe bir kâbusla uyandım.

Alışkın olduğum bir kâbustu. Hiçbir anlam ifade etmediği halde, kaç kez görürsem göreyim bir şekilde beni hep dehşete

düşürüyordu. Üstelik uyandığımda asla hatırlayamıyordum. Aklimda kalan tek şey duvarları ve pencereleri olmayan karanlık bir evde olduğumdu. Üşüyor, korkuyor ve sanki daha önce olduğum yerle şimdi olmam gereken yer arasında kaybolmuş, yer yarılmış da içine girmişim gibi hissediyordum.

Paniğim yatıştıktan sonra terlemeye başladım ve tıpkı Abby öldüğünden beri sayısız gecede olduğu gibi beynim en sevdiği oyunu oynayarak bana saldırmaya, bitmek bilmeyen cevapsız sorularla beni uyanık tutmaya koyuldu.

Yatağımda bir sağa bir sola dönerek tekrar uykuya dalmaya çalışsam da başaramadım. En sonunda yorganı üzerimden öfkeyle atıp bir hışım banyoya girerken hava hâlâ karanlıktı. Berbat görünüyordum, zaten koyu renk olan gözlerimin altında bir de koyu halkalar belirmişti, cildim solgun ve donuktu. Yüzüme biraz su çarptıktan sonra ellerimi banyo tezgâhının kenarına koyup yansımamı inceledim.

Ancak uzun süre bakmadım.

Çünkü ne kadar uzun bakarsam onu görme olasılığım o kadar artıyordu.

Abby benden daha gençti ama insanlar sık sık ikiz olduğumuzu sanırlardı. Koyu renkli saçlarımız uzun, gür ve parlaktı. İkimizin de vücut yapısı inceydi, hokka burnumuzla dolgun dudaklarımız aynıydı. Aramızdaki en büyük fark onun gözlerinin neon mavisi, benimkilerin ise bok kahverengisi olmasıydı. Gözlerini ne kadar kışkırdığımı ona her zaman söyledim.

Benimle gurur duyup duymadığını merak ediyordum.

Babam bizi bahar antrenmanları için buraya taşıdığından beri sadece beş aydır Boston'daydım ama bu, o öldüğünden beri geçirdiğim en güzel beş aydı. Birkaç kadeh içki içmiştim elbette ama ot tıttürmemiş, burnuma kokain çekmemiş ya da Advil dışında hap kullanmamıştım. Okula ve sahadaki işime odaklanmıştım, öyle ki babam bile kendi başıma yaşamama izin verecek kadar bana güvenmişti.

Şimdiyse oyun kurucusunun rehabilitasyonunu yürütmeme izin verecek kadar güveniyordu.

Bunun iyiye doğru değişmem, hayatımı düzene sokmam yönünde attığım ilk gerçek adım olmasını umuyordum. Öte yandan, tutunduğum umut kırıntısı acınasıydı çünkü tüm bunların temelinde aslında kim olduğumu biliyordum.

Bir canavar.

Burada olmamın, yaptığım her şeyi yapmamın tek sebebi babamın zaten kırılmış olan kalbinin daha fazla kırılmayı hak etmemesiydi.

Sallana sallana odama geri döndüğümde telefonumdaki saate bakıp daha gecenin körü olduğu için homurdandım. Güneş henüz ufukta belirmeye başlamamıştı bile ama uykumun kaçtığını biliyordum. Bu yüzden sessizce şortumu ve sporcu sutyenimi giydim, oturma odasına inmeden önce kulaklığımı taktım.

Şafağın sökmeye başlamasıyla pencereden içeri süzülen yumuşak, alacalı bir mavi ışık dışında oturma odası karanlıktı. Gerinip ısınırken ışıkları kapalı bıraktım, ardından sehpayı olabildiğince sessiz ve yavaşça kenara kaydırdım.

Sehpayı köşeye çektikten sonra elimi direğin etrafına doladım.

Soğuk kroma dokunduğum o ilk an uyandığımda hissettiğim suçluluk, panik ve acı ateşinin üzerine dökülen bir kova buzlu su gibiydi. Bu beni o kadar çabuk rahatlattı ki sabahın ilk derin nefesini içime çekebildim. Direğin etrafında döndükten sonra, kolumun iç tarafını daha yükseğe yerleştirip bedenimi geriye doğru savurarak bir tanrıça dönüşü yaptım.

Bu, önümüzdeki bir saat boyunca bilincimin açık olduğu son andı.

O noktadan sonra zihnimden çıkıp bedenime girdim ve onun serin, karanlık oturma odasını bir sahne gibi kullanarak istediği şekilde hareket etmesine izin verdim.

Boynumda boncuk boncuk biriken ter, ben hareket ettik-

çe göğsümün girintilerinden aşağıya, karnıma doğru akıyordu. Nefesim sığılaşıp düzensizleştiği halde devam ettim, bir hareket dizisini bitirip diğerine başladım. Hareketler yavaş yavaş dansa dönüşen bir akış bulmuştu. Ben farkına bile varmadan zeminin üzerinde süzülerek kollarım, bacaklarım ve gövdemle hareketi derinlemesine keşfediyordum.

Vücudum su içmeyi talep edene kadar kendime gelemedim. Çıplak ayaklarımla sessizce mutfağa gidip bir kupayı suyla doldurdum, hepsini içtikten sonra tekrar doldurdum. Ardından aylak aylak pencereye doğru ilerleyerek güneşin sıcak ışınlarının bizim ve karşıdaki evin çimenlerine yayılmasını izlerken suyumu yudumladım.

Orada durdukça nefes alış verişlerim düzene giriyordu, bu sırada kendime Holden'ı düşünme iznini verdim.

Son birkaç gündür haklı olarak huysuzdu. Çok fazla sorgulamadan bile muhtemelen sakatlığı yüzünden iyi uyuyamadığını biliyordum. Tek yapabildiği şeyin dinlenmek olduğu bir duruma düşmek onu çıldırtıyor olmalıydı. Bu kısmı bir an önce atlatmak istiyordu. Elle tutulur bir şeyler *yapmaya* başlayabileceği, iyileşmek ve en nihayetinde takıma dönmek için çalışmaya başlayabileceği noktaya gelmek istiyordu.

Şimdiye kadar sadece saha kenarında gölgede oturup takımının antrenman yapmasını izleyebilmişti. Hem de ne izledi. Antrenmanın her *saniyesini* incelemekle kalmayıp her zamanki gibi en erken gelen ve sahadan en son ayrılan oydu. Sonra antrenman odasında yanımıza geldiğinde onu muayene etmiştik.

Henüz *bizim* de yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Şu anda sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu açıdan görebildiğim kadarıyla penceresini izliyordum. Acaba uyuyor muydu, yoksa her zamanki rutininin büyük bir kısmı yasak olduğu için *yeni* bir sabah rutini mi oluşturmaya çalışıyordu. Sonra arka bahçelerinin yan tarafına açılan eski, çürümüş ahşap kapıda bir hareketlenme gördüm.

Sadece çıtalarının arasından görebiliyordum. Kötü monte edildiği ya da zamanla yıprandığından aralıkları genişti ancak Holden'ın orada bahçeyi temizlediğini çıkaracak kadarını seçebilmiştim.

Arka bahçede çalışmak bir yana, o evde başka kimsenin bu saatte *uyanık* olmayacağına bahse girebileceğim için o olduğunu anlamıştım.

Dişlerimi sıkarak kupamı sertçe sehpaye koydum.

Sonra da hızla ön kapıyı açtım.

BÖLÜM YEDİ

HOLDEN

“Ne halt ediyorsun, Holden?”

Salatalık kafesimin üzerine eğildiğim yerde duraksarken sağ elimde olgun bir salatalık, sol elimde bir bıçak vardı.

Julep arkamdan hışımla yaklaşarak, “Sebzeyi yere bırak,” diye emretti. Ben daha dediğini yapmaya fırsat bulamadan eğilip önce bıçağı sonra da salatalığı elimden sertçe çekip aldı.

“Hey, sakın ol,” dedim. O beni geriye doğru savurmadan önce ayağa kalkarak.

“*Sınırlı hareket* ifadesinin hangi kısmını anlayamıyorsun?” diye sordu. Beni tehdit etmek için bir silah olarak kullanmaya başlamadan önce salatalığın sapını kesti.

Bu kadın son birkaç saniyede, onu tanıdığım bütün zaman boyunca gösterdiğinden daha fazla duygu saçmıştı. Ateşli ve öfkeli ihtişamıyla ışıldıyordu. Yaram için endişelenirken dağınık saçları, yorgun gözleriyle kusursuz görünüyordu.

Sırıtip sol elimi teslimiyetle havaya kaldırdım. “Sağlam kolumu kullanıyordum,” dedim parmaklarımı oynatarak.

“Bu devasa şeyi resmen yaralı elinden aldım,” diye işaret etti.

“Teknik olarak yaralı olan yer elim değil. Ayrıca bu yaptığının hiçbir kısmı omzumdaki ağrıyı tetiklemiyordu.”

“Gerçekten inanılmazsın. Neden ev arkadaşlarından birinden bunun için yardım istemedin?”

Başparmağımla omzumun üzerinden arkamı işaret ederek

dalga geçercesine homurdandım. “Bu adamlardan mı? Asla yapmazlar.”

Julep bana ters ters bakarken, salatalığı uzatarak durduğum yerin arkasındaki eski beyaz bankı işaret etti. “Otur, çeneni kapa ve bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Kaşlarımı çatıp bu tezatlıktaki anlamı çözmeye çalıştım. O sırada Julep yine bankı işaret edince, salatalıkla kafama vurmaktan korktuğum için hemen oturdum.

İşte o zaman ne giydiğini fark ettim.

Siyah şortu bana kız voleybol takımının giydiklerini anımsatmıştı, tayt gibi bir şeydi ve kıcının her kıvrımını sarıyordu. Yürek parçalayacak kadar kısaydı, şortunun beli ince karnına dek uzanıp belini sıkıca sarıyordu. Genellikle giydiği göbeği açık üstlerden karnının bir kısmı görünürdü ancak şu an, üzerindeki şortuyla takım olan minik sporcu sutyeni sayesinde karnıyla birlikte gövdesinin tamamı açıktaydı. Sutyeni sade ve siyahtı, üzerinde herhangi bir logo veya desen yoktu. Derin bir V şeklindeki yakası, memelerinin dolgunluğunu ortaya çıkarıyordu.

Bakışlarım oraya takıldığında gözlerimi kırıştıtırıp başka yere bakmadan önce içimde ilkel bir şey hareketlenmişti.

Sıkılmış bir bakışla karşılaştım. “Beni süzmeyi bitirdin mi?”

“Muhtemelen hayır.”

“Daha önce hiç bikinili bir kız görmemiş gibi davranıyorsun.”

“*Seni* bikinili görmedim.”

Gözlerini devirdi. Ardından verandanın önünde demin benim olduğum yerde dizlerinin üzerine çöktü. “Burada ne yapıyordun ki?”

“Sadece olgunlaşmış olanları topluyordum.”

“Nasıl anlıyorsun?”

“Yemek için yeterince büyük görünüyorsa,” dedim basitçe. “İçlerinden biri çok büyükse ya da dibi sararmışsa muhtemelen çürümüştür. Onları kenara atabilirsin.”

Julep olgun salatalık sepetinin yanında duran çürümüş sala-

talık yığınınını inceledikten sonra başıyla kısaca onaylayarak yenmeye hazır olan bir tanesinin sapını kesip sepete attı.

Doğrusunu söylemek gerekirse onu hasat ederken izlemekten nefret etmedim. Zaten yeni bir salatalık kesmek için kolunu her hareket ettirdiğinde göğüs dekoltesi ortaya çıkıp o şortu kıcını sıkıca sararken nefret edemezdim. Arkama yaslanarak sol kolumu bankın arkasına uzattım.

“Komşularının bahçesine hep iç çamaşırlarınla mı girersin?”

“Sporcu sutyeni ve şort,” dedi ifadesiz bir tonla. “Direk dansı yapıyordum.”

“Bu saatte mi?” Etkilenmiş şekilde başımı aşağı yukarı salladım. “Görünüşe göre sabah rutini olan tek kişi ben değilim.”

Alayla homurdandı. “Öyle değil... Ben sadece uyuyamadım.”

Bunu söyleme şeklindeki bir şey beni duraksatarak onu daha dikkatli izlememe neden oldu. Başka bir şeye odaklanmak için fazlasıyla dikkat dağıtıcı olan vücudunun fit hatlarının ötesine baktığımda, gözlerinin altındaki torbaları ve omuzlarına çökmüş yorgunluğu görebiliyordum.

“Üzgünüm,” dedim.

Omuz silkti. “Sorun değil. Alıştım artık.”

Hastaneden eve dönüşümüzü hatırladığımda, aklıma geleni sormadan önce bir süre altdudağımı ısırdım. “Neden hiç arkadaşın yok?”

“Çünkü arkadaşlarımı incittim,” dedi objektif bir tavırla, sanki bu durumu çürütmenin imkânı yokmuş gibi. “Çünkü kimseye güvenmiyorum.”

“Bana bile mi?”

Homurdandı. “Özellikle sana.”

“Ben ne yaptım ki?”

Julep bir bakışıyla beni yerime mıhladı. “Babamın açık emirlerine itaatsizlik etmekten başka mı?”

Sözleri beni çılgın bir gecenin ardından alınan soğuk bir duş gibi ayılttı. Bazen ona sahip olamayacağımı unutmak kolayla-

şıyordu. Özellikle de böyle giyinip bana böyle baktığı, benimle gerçekten konuştuğu zamanlarda daha kolaydı. Her ne kadar önceki tüm işaretler bunun tam tersini gösterse bile... yaralandığımdan beri neredeyse beni önemsiyor gibi görünüyordu.

Ukalaca bir şeyler söylemek istememe rağmen onun ve babasının kim olduğunun hatırlatılmasıyla kendimi sus pus kesilmiş buldum. Beni ona doğru iten içgüdülerime teslim olmamak için gereken tüm nedenleri kendime hatırlattım.

Böylece ikimiz de sessizleştik, o topuklarının üzerinde oturup bana bakana kadar salatalıkların geri kalanını bitirmesini izledim.

“Başka bir şey var mı?”

Başımın altına çitimizin arkasına kazdığım birkaç çukuru işaret ettim. Sağ dirseğimi biraz kaldırarak, “Bu olay olduğunda şakayıklarımı dikmeyi yaralamıştım,” dedim.

Sanki bu hareket bile sakatlığımı tetikleyecekmiş gibi bana uyarı dolu bir bakış attı.

“Ama sorun değil. Gelecek sonbahara kadar bekleyebilirim.”

“Neden onları ilkbaharda dikmiyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Şakayıkların sonbaharda dikildiğinde daha dayanıklı olduğunu herkes bilir.”

“Herkes derken kimse demek istiyorsun, değil mi?”

“Yani bahçecilikten anlayan herkes,” diye düzelttim.

“Onları şimdi dikmek mantıklı değil. Kışın her şey donacak.”

“Evet ama mesele bu sezon değil. *Gelecek* sezon.”

Julep gözlerini kırıştırdı. “Çok tuhafsın.”

Bense sadece sınıttım.

Şakayıkları boş verip gitmesini bekledim ama onun yerine yarım kalmış projeme doğru onu takip etmem için el salladı. O eldivenlerimi giydikten sonra yarım kalan kısmı anlattım; toprağa biraz organik ve biraz da kemik gübresi eklenecek, ardından şakayıkların yüzü yukarı bakacak şekilde kökleri yerleştirilecekti. Onları çok derine dikmediğinden emin oldum ve her şey gözüme

iyi göründüğünde ona deliği doldurmasını söyledim. Son olarak ayaklarımızı kullanarak birlikte toprağı nazikçe sıkıştırdık.

“Hadi be, buraya yalınayak mı koştun?”

“Az önce *be* mi dedin sen?” diye karşılık verdi tespitimi görmezden gelerek.

“Konuyu değiştirme.”

“Dediğim gibi, direk dansı yapıyordum.”

“O zaman buraya topuklu ayakkabılarla gelmemene şaşır-dım.”

“Keşke öyle yapsaydım da onları çıkarıp gözlerini oyabilseydim, sapık.”

Sırıttım. “Gözlerimin üzerinde olmasına bayılıyorsun.”

İtinayla toprağı işlediği yerde duraksadı, gözleri ayaklarına dikiliydi ama bir süre sonra yavaşça benimkilere kaydı. Bir an-lığına o yoğun bakışlarını gözlerimden kaçırmadı, ben de Julep göz temasını kesip geri çekilerek elindeki bahçe eldivenlerini çı-karana kadar bakışının her saniyesini içime çektim.

“Seni direk dansına ne başlattı?” diye sordum.

“Gelecekteki striptizci olma hayallerim tabii ki.”

Gerçekten ciddi olduğunu düşünüp takdirle başımı aşağı yu-karı salladım. “Bu havalıymış. Gerçekten zor bir kariyer gibi gö-rünüyor. Bu işi yapmak için eleştirilere kulak asmamak, pislik müşterilere ve maaşını çalan kulüp sahiplerine katlanmak gerek gibi geliyor bana.”

Julep hayretle gözlerini kırıştırdı. “Seni aptal, şaka yapı-yordum.”

“Nereden bilebilirdim ki? Her şeyi aynı ifadeyle söylüyorsun.”

Bu bana küçücük bir gülümseme kazandırdı, ardından bir elini beline koydu. “Aslında buna verdiğin tepkiden etkilendim. Çoğu insan dansçılara hiç saygı duymaz.”

“Ah, benim dansçılara saygım *sonsuz*.”

Julep bana imalı imalı baktı. “Bunu mahvetme.” Dudaklarıma fermuar çektiğimde omuz silkip sanki oradan direğini görebili-

yormuş gibi sokağın karşısındaki evine baktı. “Uzun, aptalca bir hikâye. Sadece boğuluyordum diyelim ve direk, başımı dalgaların üzerinde tutan bir can simidiydi.”

“Hâlâ öyle mi?”

Tekrar bana döndüğünde bakışları kararmıştı ama cevap vermek yerine başını iki yana sallamakla yetindi. Ardından başıyla az önce diktiğimiz çiçekleri işaret etti. “Seni *buna* ne başlattı? Bırak bir üniversite öğrencisini, bahçeyle uğraşan tek bir *yetişkin* erkek bile tanımıyorum.”

“Kız kardeşim,” diye cevap verdim hiç tereddüt etmeden.

Nasıl bu kadar kolay cevaplayabildiğimi bilmiyordum, özellikle de iki gün önce CD’lerimi sorması nutkumun tutulmasına sebep olmuşken. Belki bu sabah bana yardım etmesinde beni rahatlatan bir şeyler vardı.

“Yani, *sadece* kız kardeşim değil,” diye düzelttim ensemini tutarak. “Bu bir aile uğraşydı. Bu işte asıl iyi olan annemdi. Bitkilerden en iyi o anlardı,” dedim. Annemin her zaman çamur içinde olduğunu, kot pantolonunun dizlerindeki lekeleri ve tırnaklarının altındaki toprağı hatırlayarak gülümsedim. Yüzüne düşmesini önlemek için saçına kırmızı bir bandana takardı, hatta Hannah’nın sekizinci yaş gününde ona da kendisinininkinin bir benzerini almıştı. “Ama bana ve Hannah’ya öğretebildiği kadarını öğretti. Babam bile yardım ederdi, yabancı otlarla falan uğraşırdı.”

“Tipik bir Amerikan ailesiymişsiniz gibi duruyor,” dediğinde Julep’in bakışlarında içi boş bir şey vardı.

“Öyleydik.”

Julep tek kaşını kaldırdığında ağzım birden kurudu. Hikâyemi gerçekten bilmeme ihtimali olup olmadığını merak ettim, özellikle de seçmelere yaklaşırken her spor kanalının haber yapmayı sevdiği bir hikâye olduğu düşünülürken. Hiç olmazsa antrenör ekibinden ya da babasından duymuş olması gerekirdi.

O kafası karışmış bir halde bana bakmaya devam ettikçe, hiçbir şey bilmiyor olma ihtimalinden daha fazla şüphelenmeye baş-

ladım. Aniden kendimi onun önünde soyunmuş gibi hissettim, sanki o en büyük yarımı ona anlatmamı beklerken beni dikkatle inceleyen bakışları altında çırılçıplaktım.

Yutkundum. “Pardon, ben... Ben senin bildiğini düşünmüştüm.”

“Neyi bildiğimi?” Kaşlarını çatarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bu hikâyeyi anlatmanın asla kolay bir yolu yoktu. Aslında neredeyse olaydan... *uzaklaşmış* gibi, duygusal olarak bağım kopmuş gibi hissediyordum. “Babam ve kız kardeşim ben on üç yaşındayken ortadan kayboldular,” diye açıkladım. “Bir yıl sonra da annem intihar etti.”

Bir an için Julep’in yüzünden bir şok dalgası geçti, ağzı hafifçe aralanırken gözleri kocaman açıldı. Ancak bu çok hızlı oldu. O kadar hızlıydı ki gördüğüm şok ifadesi, başka bir duygu dalgasına kapılıp silinirken acaba yanıldım mı diye merak ettim.

O alışkın olduğum acıma, üzüntü, öfke ya da bazı kızların gözlerinde gördüğüm, “*Ah, işte bu. Beni içeri aldı. Bunu kalbine giden yol olarak kullanabilirim,*” ifadesi yoktu.

Hayır, bu... yumuşak, bastırılmış ve farklı türden bir hüzündü. Anlayıştı.

Gerçekten anlayan birinin bakışıydı.

“Kayıp mı oldular?”

Başımınla onayladım. “Küçük bir teknemiz vardı, kız kardeşim... babamla birlikte açılmayı çok severdi. Havanın açık olduğu bir gün denize çıktılar ama...”

Omzumu silktim. Cümleyi bitirmesem de olurdu. Julep ne olduğunu anlayacak kadar zekiydi.

“Amcaların,” dedi. Geçmişimle ilgili gerçeği açıkladıktan sonra duymaya alıştığım o geleneksel *üzgünüm* kelimesini atlamıştı. “Seni yanlarına aldılar, öyle değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Liseye başlamadan önceki yaz. Beni Florida’dan buraya, yanlarına taşıdılar.”

“Sen söylemeden önce onun baban olduğunu sanmıştım,” dedi.

Gülümsedim. “Birbirlerine çok benziyorlar.”

Julep altdudağını ısırarak bahçe eldivenlerimi tuttuğu eline baktı. Benimkine benzeyen o kederli gözlere kendi hayaleti dadanmıştı.

“Ne?” diye sordum.

Başını iki yana sallayarak yutkundu. Sanki kendini bir bıraksa, bana sorunun ne olduğunu söyleyecekmiş gibi hâlâ dişleriyle altdudağını ısıırıyordu.

Sanki bunu yaparsa dünyanın sonu gelecekmiş gibiydi.

Yumuşacık, dikkatli bir ses tonuyla, “Kaybetmenin ne olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

Ancak yeterince dikkatli değildim.

Julep sanki bir anının içinde boğuluyormuş, sorum onu ilk nefesini alması üzere yukarı çekmiş gibi sık bir nefes aldı. Bahçe eldivenlerimi sertçe göğsüme yapıştırdı.

“Gitmeliyim,” dedi. Kelime ağzından aceleyle döküldükten sonra dönüp arka bahçe boyunca koştu.

Ben daha tek kelime edemedi kapıdan çıkmıştı.

BÖLÜM SEKİZ

HOLDEN

Sakatlığımdan sonraki cumartesi kendi sahamızda bir maçımız vardı.

Kaybettik.

Çabalamadığımız için değildi çünkü takım sahada olağanüstüydü. Hücum her imkân bulduğunda sayı aldı, savunma da rakibimizin çok fazla sayı atmasını engelledi. Yedeğim Blake Russo bu sezon yeni oyun kitabını öğrenmek için en az benim kadar kışını yırtmıştı. Son iki sezondur böyle bir şey yaşanması ihtimaliyle hazırda bekliyordu ve sonunda zamanı geldiğinde bu işi ciddiye almasını takdir etmiştim.

Hepsi iyiydi.

Sadece *yeterince* iyi değillerdi.

Yalnızca yedi sayı farkla kaybetmiş olsak da mağlubiyet mağlubiyetti, bir sonraki haftaya geçerken hepimiz bunun ağırlığını üzerimizde hissettik. Neyse ki o hafta omzumu normale döndürmek için rehabilitasyon çalışmalarına başlayabileceğim haftaydı.

İlk sakatlandığımda Julep kadar iyimser değildim. Büyük yırtık ve beraberinde gelen ameliyatla ilgili anılar buna izin vermiyordu. Ancak rehabilitasyonun ilk kısmı olan esneme ve izometrik güçlendirme üzerinde çalışırken kendimi ne kadar iyi hissettiğime şaşırmıştım.

İlk günümüzden sonra şaşkınlığımı belirttiğimde, “*Çünkü beni dinledin ve gerçekten dinlendin,*” demişti Julep.

Bahçemdeki o sabahtan beri bana söylediği *tek* şey buydu.

Bir ilke imza attığımızı, buzlar kraliçesinin buzlarını az da olsa erittiğimi düşünmüştüm. Oysa o sabahtan sonra kendi kabuğuna çekilmişti. Bana karşı başlangıçta olduğu gibi soğuk davranmıyordu ama hastaneden eve dönerken arabada olduğu gibi gülümsemiyor ya da sohbet etmeye çalışmıyordu.

Ancak rehabilitasyon onu yanımda olmaya zorluyordu ve antrenman odasındaki o saatleri nasıl da iple çektiğimi asla itiraf etmeyecektim. Bana çektiirdiği işkencenin, yaptırdığı en küçük hareket ve egzersizin bile omzum alev alıyormuş gibi hissettirmesinin hiçbir önemi yoktu.

Çünkü tüm bunların altında gözlerinde hâlâ o bakış vardı.

Anlayış.

Sanki aramızdaki köprünün ilk önemli direğini inşa etmişim gibi hissediyordum.

En azından, o direk bir akşam egzersizinden sonra beni gerçeklerle yüzleştiren bir olay tarafından yıkılana kadar.

Rhode Island Trojans'la karşılaşmak üzere yola çıkmaya hazırlanırken, yine saha kenarında oturmuş takımı izliyordum. Saha kenarından gördüklerimi takıma bağırarak onları yönlendirdim, oyun aralarında Russo'ya koçluk yaptım ve hücum hattıma da Russo'nun atışlarını yapabilmesi için ona cepte nasıl biraz daha zaman kazandırabileceklerini anlattım. O benim kadar hızlı değildi, istediği oyuncuyu bulup karar vermesi ve pozisyon aldığı anda pası atması daha uzun sürüyordu.

Her saniye önemliydi.

Soyunma odasına döndüğümüzde bitkin düşmüş, sanki takımın geri kalanıyla birlikte sahadaymışım gibi terlemiştim. Daha rahat hareket etmeye başlamış olmama rağmen hâlâ hassas olan omzumla ters bir hareket yapmamaya çalışarak formamı dikkatlice çıkardım.

Soyunma odası her zamanki gibi takımdakilerin gevezelikleriyle canlanmıştı, bunun en önemli sebebi de Kyle'ın bu gece

Çukur'da bir parti vereceğimizi kararlaştırmasındandı. Büyük bir parçam bu planı daha oluşmadan engellemek istiyordu ama diğer parçamsa takımın buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Mağlubiye-timizden sonra stres atmak, Trojanlarla karşılaşmadan önce biraz eğlenmek için iyi bir yoldu. Bu yüzden buna bir gece katlanmam gerektiği gerçeğine teslim olarak işleri olurlarına bıraktım.

Soyunma odasındaki uğultu kesildiğinde gözlerimi krampon-larımı çıkardığım yere dikmiştim. Tam zamanında başımı kaldırdım ve Julep'in babasının ofisine girdiğini gördüm. Ona aceleyle bir şeyler söylüyordu, koç başını sallayarak cevap vermeden önce saatine baktı. Julep hafifçe başını eğdikten sonra ofisten çıkıp soyunma odasını birkaç adımda geçerken onu aval aval izleyen tek bir oyuncuya bile bakmadı.

Biri arkasından ıslık çaldı, ardından kahkahalar ve konuşmalar yeniden birbirine karıştı.

"Yemin ederim ki hiçbir kadında bundan daha güzel bir kış görmemişim," dedi Kyle parmak eklemlerini ısırarak etrafında hafifçe dönerken.

"Evet, umarım sadece *bakmakla* yetinmek zorunda kalacağın gerçeğiyle barışmışsındır," diye karşılık verdi Zeke.

"Off, tam da ödle bir aptalın söyleyeceği şey." Kyle onu eliyle geçiştirdi. "İki sezondur yatağında sadece bir kız olduğu için yumuşadın diye geri kalanımız da yumuşayacak değil."

Riley sahte bir gülümsemeyle Kyle'a ortaparmağını gösterip duşlara yöneldi. Belli ki bu konuşmayla işi bitmişti.

Clay, "Hiç şansın yok," dedi Kyle'a ve alnındaki teri sildikten sonra havluyu omzuna attı.

Kyle şeytani bir sırıtişla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır," diye araya girdim, kan beynime sıçramıştı. "Bu, onun sağlık antrenörlerimizin bir üyesi ve Koç Lee'nin kızı olduğuna dair bir hatırlatmaydı. Zaten koç da bu soyunma odasına adını ilk attığında kızının yasak bölge olduğunu açıkça belirtti."

Herkesin başı bana doğru döndü, Kyle tiz bir kahkaha atmadan önce kaşlarını havaya kaldırdı. “Ah, bunu *senden* duymak çok güzel, Kaptan.”

Onu duymazdan gelerek bakışlarımı diğer kramponumu çözdüğüm yere çevirdim. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Tabii ya. Bu yüzden geçen hafta arka bahçemizde neredeyse cırılçıplaktı, değil mi?”

Julep hakkındaki bu saygısızca sözleri zaten gerilmiş olan sinirlerimin kopmasına yetmişti.

Ayağa kalktığımda dişlerimi o kadar sıkıyordum ki neredeyse kırılacaktı, bir anda Kyle’ı boynundan tuttuğum gibi dolaplara yapıştırdım. Ben onu dolaba bastırdıkça o daha çok gülüyordu.

“Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedim tükürtürcesine. “Ayrıca kendi iyiliğini düşünüyorsan o sikik çeneni kapatır-sın.”

“Dikkatli ol,” dedi göz kırparak. “O çok değerli omzunu incitmek istemezsin.”

Sol önkolumu boynuna daha sert bastırdım, Clay beni dikkatlice onun üzerinden çekmeden önce Kyle’ın gözlerinde gördüğüm meydan okumadan nefret etmişim. Ardından Zeke de devreye girerek Kyle’ı ters yöne çekti.

“Pekâlâ,” dedi Leo. Elindeki havluyu benimle Kyle’ın arasında şaklatarak kısa bir anlığına Clay ve Zeke’le bakıştı. “Bugünlük bu kadar maçoluk yeter. İkinizin de koçun kızını becerme şansınız yok. O yüzden bu konuyu kapatalım, tamam mı?”

Kyle bana doğru başıyla işaret ederek, “Onun adına konuş,” dedi. Gözleri koçun ofisine kayarak kapısının hâlâ kapalı olduğunu teyit ettikten sonra omuzlarını silkip çocukları üzerinden attı ve bana ters ters baktı. “Sutyeni ve iç çamaşırları içinde seninle birlikte çamurda oynamasını sağlamış olabilirsin, Kaptan. Fakat sonunda kendini bulacağı yer benim yatağım olacak. Sana söz veriyorum.”

Sikik dişlerini kırmaya hazır halde ona doğru atıldım, om-

zumun canı cehennemeydi. Ancak Zeke ve Clay beni yakalayıp geri ittiler, bu da Kyle'ın çoktan kazanmış gibi gülmesine neden oldu. Şortunu indirip sikini sallaya sallaya duşa doğru yürümeye başlamadan önce bana göz kırptı.

“Çekilin üstümden,” diye hırslayarak arkadaşlarımı itip kramponlarımı dolabıma doğru fırlattım. Gömleğime uzanıp biraz fazla hızlı bir şekilde pantolonumun içine soktum. Omzum yansa da görmezden geldim.

Leo sağlıklı omzumu sıktı, ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken o ve diğer ikisi arkamda duruyordu.

“Koçun kızı,” dedi Leo, bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki sadece dördümüz duyabildik.

“Biliyorum,” diye terslendim.

“O zaman biliyormuş gibi davran,” diye ekledi Zeke. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dövüşmeye hazır şekilde yüzümü dördüne döndüm.

Ancak onların bakışlarıyla karşılaştığımda kardeşlerimin, beni ailem gibi seven arkadaşlarımın yüzünde endişeden başka bir şey görmedim.

İçimi görebiliyorlardı, duvarlarım onlar için camdan başka bir şey değildi.

Uzun bir nefes verirken, başımı arkamdaki dolaba yaslayıp iki yana salladım. “Evet, tamam. Ben iyiyim. Sadece... yorgunum.”

Bu acınası bir bahaneydi, üstelik birbirlerine bakışlarından hiçbirini kandıramadığımı anlayabiliyordum. Buna rağmen başlarıyla onayladılar ve Leo beni serbest bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıktı.

“Bu gece biraz stres atarız,” diyerek bana güvence verdi. “*Beer pong*. Benim takımımdasın.”

Başımın onaylamama rağmen birinin -özellikle Kyle Robbins gibi bir pisliğin- Julep hakkında bu şekilde konuştuğunu duy-

* Pinpong topunu bira bardaklarının içine atmaya çalışarak oynanan bir tür içkili oyun. (ç.n.)

duğumda, ne kadar bira içersem içeyim beni bir psikopat gibi davranmaktan alıkoyamayacağını biliyordum. Kyle kötünün de kötüsüydü, insan olarak nefret ettiğiniz ama oyuncu olarak bel bağladığınız türden bir adamdı. Ligimizdeki en iyi iç açıktı, bu da takımımızda olduğu için şanslı olduğumuz anlamına geliyordu. Fakat aynı zamanda bir ayakkabı anlaşmasından ne kadar para kazanacağını takımımızın şampiyon olup olmamasından daha çok önemseyen saygısız bir kadın düşmanıydı.

Julep'e dokunmayı aklından geçirmesi bir yana ona bakmasını bile istemiyordum.

Sorun şu ki böyle hissetmeye ya da davranmaya *hakkım* yoktu.

Çok ama çok uzak durmam gereken bir kız yüzünden aklımı kaçıırıyordum.

“Duşa gir,” dedi Clay. Benimle daha sonra konuşacağını, ne boklar döndüğünü anladığını belirten bir bakış attı.

Hepsi anlamıştı.

Bu da Koç Lee fark etmeye başlamadan önce kendimi toparlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Julep

Tanrım, gerçekten varsan lütfen tam şu anda kafama bir yıldırım düşür ve her şeye son ver.

Tabağımdaki makarnayla oynadığım sırada, babamın Mary'ye çocukluğumla ilgili anlattığı hikâyeleri dinlerken aklımdan geçen bu düşünce sadece *kısmen* şakaydı. Tabii ki Mary her kelimeyi dikkatle dinleyerek gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve babamı cesaretlendiren sorular soruyordu. Arada da masanın diğer ucundan bana göz kırpyordu.

Hain.

Mary'nin önce babamı yemeğe davet edip ona *yemek yaparak*, şimdi de aptal şakalarına gülüp sıkıcı futbol meseleleriyle ilgileniyormuş gibi davranarak onun kalbini kazanmasından

mutluydum. Babamın taşındığım gün onu *piercing*'li, dövme ve deri kıyafetler içinde ilk gördüğünde endişelendiğini biliyordum. O yüzden bu yemeğin onun şüphelerini azaltması iyi bir şeydi.

Sadece arada harcanan olmamayı dilerdim.

Aslında babamın, birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımız halde muhteşem bir ilişkimiz varmış gibi davranmamasını da dilerdim.

Peçetesini tekrar kucağında katlamadan önce ağzını silerken, "Dur bir dakika," dedi Mary kıkırdayarak.

"Bana Julep'in, bu masada bizimle oturan Julep'in saçına *fiyonk* taktığını mı söylüyorsun?"

"Her gün," dedi babam kocaman gülümseyerek. "O günkü kıyafetlerine uyacak şekilde seçerdi, hatta maç günü için özel bir fiyongu vardı. Üniforması gibi parlak mavi ve turuncuydu."

"Amigo kız olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Mary kıs kıs gülererek.

"İnan bana, isteyerek yapmadım," diye homurdandım.

"Bayılıyordun," diye bana takıldı babam.

"Hayır, *Abby* bayılıyordu," diye düzelttim gözlerinin içine bakarak. "Ben sadece erkekler için yapıyordum."

Babam dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırıp bir yudum almak için şarabına uzanırken masaya tuhaf bir sessizlik çöktü.

Sanki bu, kız kardeşimin konusunu açtığım diğer seferlerden farklı olabilirmiş gibi bakışlarımı babamdan ayırmadım. Bunu itiraf etmesini tüm kalbimle istiyordum. "Ah, doğru. *Amigoluğu seven Abby'ydi, değil mi? Her yıl senin için doğum günü şarkısıyla tezahürat yapmaz mıydı?*" diyebilseydi ben de gülererek cevaplardım. "Kesinlikle seviyordu, ergenliğe girdikten sonra bile."

Sonra ikimiz de gülerdik. Bu kahkahanın altında hüzün yatsa bile onu hatırlayıp anısını paylaşabilir, bu küçük yolla onu canlı tutabilirdik.

Bunun yerine babam sessiz kaldı, ben daha çok içerledim.

Mary bana *bu da neydi böyle* der gibi bir bakış attı.

Bense sadece bakışlarımı tabağıma dikerek yemeğin bitmesi için dakikaları saydım.

Bu yemeğe dışarıdan bakan biri benim şımarıklık yaptığımı düşünebilirdi. Sanırım birçok açıdan şımarıklıktı ama babamın üzerimden hiç ayrılmayan bakışlarını sürekli hissediyordum. Artık beni neredeyse *hiç* görmek istemeyen annemin bakışları kadar kötü değildi, buna rağmen varlığını hissettiriyordu.

Bu bakışlar hayatımın ne durumda olduğunun üzüntüsü, endişesi ve bundan daha çok, ne olacağına dair bir korkuyla beze-liydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse onun benimle ilgili katlandığı şeyleri göz önünde bulundurduğumda, nankör bir ağlak olduğumu kabul edebilirdim. Ona yeterince -aslında çok fazla- şey yaşatmıştım, yine de denemekten vazgeçmemişti. Hâlâ başarılı olduğumu görmek istiyordu.

Bazen kendi çukurumu kazmama müsaade edip kendimi canlı canlı içine gömmeme izin vermesini diliyordum.

“Erkeklerden bahsetmişken,” dedi babam bir dakika sonra, daha önce sesinde olan bütün neşe kaybolmuştu. “Oyuncular seni rahat bırakıyor mu?”

“Aman Tanrım, baba,” dedim arkama yaslanıp oflaya puflaya tabağımyı kendimden uzaklaştırırken.

“Sana nasıl baktıklarını görüyorum,” dedi. “Ve futbolcuların nasıl olabileceğini herkesten iyi biliyorum.”

“Kimse beni rahatsız etmiyor.”

“Leo Hernandez?”

“Hayır,” dedim sıkılmış bir ses tonuyla. Bu sırada onun adını duymasıyla Mary’nin dudağının nasıl kıvrıldığını kaçırmamıştım.

“Zeke Collins? Clay Johnson?”

“İkisinin de kız arkadaşı var. Üstelik kız arkadaşlarını *tanı-yorsun.*”

Babam bunun önemi olduğundan emin değilmış gibi bir ifade takındı. “Kyle Robbins?”

“Kim?” Ne kadar az önemsedığimi göstermek için elimi havada sallayarak suratımı buruşturdum.

Babam çatalını alıp birkaç makarnayla brokoliye batırdı. “Peki ya Holden Moore?”

İçimi çektim ve sandalyemi masadan ittirerek ayağa kalktım. “Baba güven bana, herkes uyarını dikkate aldı ve hepsi benden uzak duruyor. Şimdi, sorgulaman bittiyse izin isteyebilir miyim?”

“Yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın,” dedi Mary suratını asarak.

“Evet, şey, aç değilim,” dedim ortaya.

Babama bakmaya cesaret edemedim, bunu yaparsam orada beni bekleyen hayal kırıklığını göreceğimi biliyordum. O bakışı iyi tanıyordum, benim yerime diğer kızının hayatta kalmasını dileyen bir bakıştı.

“Özür dilerim,” dedim Mary’ye yumuşak bir sesle. “Akşam yemeği harikaydı. Gerçekten minnettarım. Ben sadece... yorgunum.”

Beni anlıyormuş gibi başını sallayıp daha sonra konuşabileceğimizi belirten bir bakış attı.

Kimseyle konuşmak istemedığimi öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Babama gülümsemek için kendimi zorladım çünkü ne kadar sinirli olursam olayım, hayatın ne kadar değerli olduğunu ve ne kadar çabuk kaybedilebileceğini biliyordum. “Gerçekten yorgunum,” diye tekrarlardım ama bana bakışından Mary’ye söylediğim yalana inanmadığını biliyordum.

Neyse ki bana karşı hâlâ yeterince merhamet beslediğinden başıyla onayladı. Ayağa kalkıp kollarını açtı, ben de kısa bir sarılma için kollarının arasına girdim.

“Seni seviyorum, baba. Yarın görüşürüz.”

“Ben de seni seviyorum. Bu arada annen sana selam söyleme-

mi istedi. Bu hafta içinde arayacak. Kilise ziyafetini planlarken işler çığıırından çıkmış. Bu işlere ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun.”

Bu yalan karşısında gözlerimi devirdim çünkü ilgisizmişim gibi davranmak, bu yalanın gerçekte ne kadar canımı yaktığını itiraf etmekten daha az acı vericiydi. Annemin beni aramaya hiç niyeti yoktu. Oradan ayrıldığımızdan beri aramamıştı.

“Tamam,” dedim.

Beni bıraktığında kadehimdeki şarabın son damlasını da içtim, ardından merdivenlerden çıkıp odama çekildim.

Kapımı çarpmak, küçük bir çocukken izin verildiğı gibi öfke nöbeti geçirmek istiyordum. Ancak bunun yerine kapıyı boş odada yankılanan sessiz bir *klik* sesiyle kapattım, sonra da yatağıma yüzüstü yığılıp yastığımda boğıulan bir çığılık attım.

Bir süre yatağımda öylece yattım, ön kapının açılıp kapanma sesini duyana kadar alt kattan gelen boğıuk sesleri dinledim. Bir süre sonra Mary kapımı çalarak, yumuşak sesiyle bana babamın gittiğini söyledi.

Tepki vermedim.

“İyi misin, ev arkadaşım?” diye sordu bir süre sonra.

Ben cevap vermeyince uzun bir iç çektiğini duydum.

“Esrarlı sakız çiğneyip *Schitt's Creek*'in eski bölümlerini izleyeceğim. Eğer gelmek istersen davetlisin.”

Ardından gitti.

Bir süre sonra sırtüstü dönüp güneş ışığının son parçasının odamdan kayboluşunu izledim. Abby'yi, ailemi ve Abby hâlâ burada olsaydı her şeyin nasıl olabileceğini düşündüm.

Eğer ben...

Duygular boğıazımda düğıümlenmeden önce düşüncemi bile tamamlayamamıştım. Bu yüzden gözlerimi kapatıp kendimi hissizleşmeye zorladım. En sonunda gizlice merdivenlerden indim ve sessizce şarap kadehimi ağzına kadar doldurdum. Zaten iki tane içmiş olmam umurumda değildi. Bir tane daha istiyordum.

Şarabı odama götürdüm, hızlıca içtikten sonra kendimi yatağa attım. Tavanı seyrederken dakikalar geçti, tam kendimi duş alıp yatmam gerektiğine ikna ettiğim sırada bir ses duydum.

Müzik.

Ses boğuktu ama evde kuvvetli bir bas yankılanıyor, yatak başlığımı hafifçe sarsıyordu. Kaşlarımı çatarak dirseklerimin üzerinde doğruldum ve yatağımdan kalkıp yavaşça pencereye doğru ilerledim.

Holden'in bahçesi insanlarla doluydu.

Ön kapı ardına kadar açıktı, öğrenciler ellerinde plastik bardaklarla içeri girip çıkıyorlardı. Müzik bangır bangır çalarken çiftler verandada öpüşüp koklaşıyor ve bir grup adam çiçeklere, meyvelere, sebzelere basmamaya dikkat ederek büyük bir katlanır masayı arka bahçeye sürüklüyordu.

Dudağımı ısırarak onları izledim, ardından anlam veremediğim bir nedenle odamdan fırladım ve kapıyı çalmadan Mary'nin odasına daldım.

"Hey!" diye bağırdı biraz önce çıkardığı tişörtünü çıplak memelerini örtmek için kaldırarak.

Arkamı dönmedim ya da odadan çıkmadım. Bir saniyelik bir tereddüdün bile fikrimi değiştirmesinden korktuğum için hiçbir şey yapmadım.

"Yorgun musun?"

Sanki aklım kaybetmek üzere olan bir deliymişim gibi hâlâ kaşlarını çatmış halde bana bakıyordu. "Pek sayılmaz?" diye cevap verdi. Gerçi sesi cevap vermekten çok soru sorar gibi çıkmıştı.

Başımla onayladım, kollarımı göğsümde kavuşturarak önce koridorun sonundaki odama sonra da tekrar ev arkadaşşıma baktım.

"Çukur'a gitmeye ne dersin?"

BÖLÜM DOKUZ

HOLDEN

O içeri girdiğinde zil zurna sarhoştum.

Pek çok şey birleşerek sarhoş olmam için fırsat oluşturmuştu. İlk olarak odam hemen üst kattaydı, gerçi bu geceden önce bu beni içki içmeye hiç teşvik etmemişti. İkinci olarak yarın antrenman yapmak zorunda değildim çünkü antrenman *yapamıyordum*. Hatta hiç oynayamıyordum. Üçüncü olaraksa öğleden önce soyunma odasında Kyle'la yaşadığım tartışmadan beri sinirliydim.

Yasak bölge olmasına rağmen karşı koyulamayacak kadar çekici olan, partimize elini kolunu sallayarak giren sinir bozucu kız yüzünden.

Kendimi Leo, Clay ve Zeke'le oynadığım *beer pong* oyununa tamamen kaptırmışım gibi davranıyordum. Leo partnerimdi ve Zeke ayık kalmak istediği için Clay ikisinin yerine içiyordu. Pinpon topuyla atışımı yaparken omuzlarım dik olacak şekilde vücudumun açısını masaya göre ayarlamıştım. Bardağı ıskaldıktan sonra hiç umurumda değilmiş gibi elimdeki biradan küçük bir yudum aldım.

Bu sırada göz ucuyla Julep'in her hareketini izliyordum.

Kolunu yanındaki kızın koluna dolamasını izledim. O kızın Julep'in ev arkadaşı olduğunu sokağın karşısına attığım tek tük bakışlardan anlamıştım. Ev arkadaşı burada olmaktan rahatsız gibiydi, Julep'in onu gitgide artan kalabalıkta yönlendirmesine izin verirken sıkılmış bir yüz ifadesiyle sakızını neredeyse öfkeli öfkeli çiğniyordu.

Öte yandan Julep... farklı görünüyordu.

Öğrenci gruplarının arasına girip çıkarlarken neredeyse gülümsüyordu. Gözleri geçtikleri farklı odalara takılıyordu. *Flip cup** oynanan yemek odası, insanların birbirlerinin vücudundan alkol içtiği mutfak, dans alanı açmak için kanepeleri ortadan çektiğimiz oturma odası... Birkaç çocuğun burnuna bir şeyler çekmek için sıraya girdiğini görünce nasıl sertçe yutkunduğu gözümünden kaçmadı. Çocuklar futbol oyuncusu değillerdi, zaten öyle olsalardı kışları anında takımdan atılırdı. Onları geçip ev arkadaşıyla birlikte bira fıçısına doğru ilerledi.

Zeke'in attığı top bardaklarımızdan birinin içine düşerken, "Savunma yapsana, dostum!" diye bağırdı Leo pazıma vurarak. Görünüşe göre top bir süredir bardağın ağzında dönüp duruyordu ve onu parmağımla çıkarma fırsatını kaçırmıştım.

Omzumu silktim, ardından hatamın bedelini ödemek için biramdan büyük bir yudum aldım.

Onun neden burada olduğunu merak etmiştim. Etrafı tekrar turlamaya başlamadan önce kendine ve ev arkadaşına birer bardak bira doldururken o tarafa doğru kaçamak bakışlar atıp duruyordum. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa onun da kafası biraz iyiydi.

Bunun beni neden gerdiğini bilmiyordum.

Belki de nasıl görüldüğü düşünülürse onu izleyen tek kişinin ben olmadığımı bildiğim içindi.

Julep Lee onu ilk gördüğümde kıcımı resmen yere sermişti ki o zaman üzerinde oldukça mütevazı bir spor kıyafeti vardı. Bu geceyse kalçalarını ve kıcını sararak ayağındaki küçük topuklulara kadar bacaklarının her hattını ortaya çıkaran inanılmaz derecede dar, siyah bir deri pantolon giymişti. Daha önce hiç ayak bileğinden bu kadar tahrik olmamıştım ama şu anda topuklu ayakkabısıyla pantolonunun paçası arasından görünen teninden gözlerimi alamıyordum. Onu omzuma atıp yatağıma yatırdığım-

* Plastik içki bardaklarıyla oynanan bir tür içkili oyun. (ç.n.)

da eliminin ayak bileğinin o narin kemiğini sarmasının nasıl hissettireceğini merak ediyordum.

Koyu yeşil bir bluz giymişti, altındaki koyu kumaşı örten zeytin yeşili tül danteliyle neredeyse *vintage* görünüyordu. Giydiği topuklu ayakkabılar eşsizdi ve onun giydiğini hayal ettiğim şeylerden çok farklıydı.

Aslına bakılırsa onu stadyumdaki spor kıyafetleri, direk dansı yaparken de minik şortuyla sutyeni dışında bir şey giyerken görmemiştim.

Şu an her şeyi farklıydı. Genellikle ya düz olan ya da atkuyruğu yaptığı saçları bile dalgalıydı, sırtından aşağı doğru omuzlarına dökülüyor ve yumruğumu onlara dolamam için âdeta yalvanıyorlardı.

“Dostum.”

Şaşkınlıkla bana bakan Leo’ya döndüm.

“Ne oldu?”

“İkisini de üst üste isabet ettirip lanet oyunu kazandılar, olan bu.”

Masanın üzerindeki kanıta baktım, son iki bardağımızın içinde iki küçük beyaz pinpon topu vardı.

“Lanet olsun,” dedim bir elimi saçlarımda gezdirerek. “Eh, iyi oyundu, çocuklar. Ben gidip şunu tazeleyeceğim.” Bardağını beni en az Leo kadar şüpheyle izleyen Zeke ve Clay’e doğru aldıldım.

Tam fıçıya doğru döndüğümde Julep ve ev arkadaşı da aynı ere yönelmişti, Leo elini omzuma atarak beni durdurdu.

“Ah, *şimdi* dikkatinin neden dağıldığını anladım.”

Kayıtsızmışım gibi davrandım. “Sadece yorgunum.”

“Yorgunmuş, siktir git. Hadi öyleyse, Kaptan. Benim de bir içkiye ihtiyacım vardı.”

Leo önümden giderken şeytanca sırttı, omzumun üstünden Clay ve Zeke’e baktığımda boşa kürek çekiyormuşum gibi başlarını iki yana sallayarak güldüler.

Leo ve ben tam mutfağa varmak üzereydik ki Giana ve Riley, Julep'le ev arkadaşını kenara çekip ikisine de sarıldılar. Ardından hep birlikte sohbete daldılar. Onlara yaklaşıırken bardağımdaki son damlayı kafama diktim.

“Gelmene çok sevindim!” dedi Giana, Julep'in dirseğini sıkarak. “Sen de...” Julep'in ev arkadaşına bakıp tek kaşını kaldırarak bekledi.

“Mary,” dedi kız, hâlâ sıkkın ifadesini koruduğu halde bir şekilde nazik konuşmayı başarmıştı. Sanki kafası iyiymiş gibi gözleri biraz donuk ve boş bakıyordu.

“Mary,” diye tekrarladı Giana. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Giana, bu da Riley.”

Ben Leo'yu durduramadan kendini Mary ve Julep'in arasma sokuşturup kollarını ikisine de doladı. “Ben de Leo. Artık hepimiz birbirimizi tanıdığımıza göre bu küçük üçlüyü...” Her birini parmağıyla saydı. “*Beşli* şekilde odama taşıyalım mı?”

Giana ile Riley sadece gülümseyip gözlerini devirdi çünkü en yakın arkadaşımın espri anlayışına alışkınlardı. Ancak Mary omzunu silkerek kolundan kurtuldu ve sanki Leo pis kokuyormuş gibi burnunu kırıştırdı. “Kendi ayak tırnaklarımı sökmeyi tercih ederim.”

“Ben de beni gözden uzak bir yere götürüp tüm o dövmeleri görmeme izin vermeni tercih ederim,” dedi Leo, gözleri kızın açığındaki teninde gezinirken onun kendisini açıkça reddetmesine aldırmamıştı.

Mary başını iki yana salladı, ifadesi hayret ve tiksintinin bir karışımıydı. “Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Hem de hiç. Bana bu dünya hakkındaki her şeyi öğretecek birine ihtiyacım var.” Kolunu Julep'in üzerinden çekerek bütün dikkatini Mary'ye verdi. “Yeni anneciğim olmaya gönüllü müsün?”

Mary oflayarak topuklarının üzerinde dönüp gitti ve Leo onun peşine düşmeden önce bize kaşlarını oynattı.

Giana, “Zavallı kız,” dese de gülümsedi.

Sohbetin bölünmesini ve takım arkadaşlarımdan birkaçıyla Julep’in sırtı arasında küçük bir boşluk olmasını fırsat bildim. Bira fiçisi hemen ilerideydi, ikinci kere düşünüp vazgeçmeden o boşluğa girdim.

Göğsüm sırtına sürtünürken burun deliklerime ahududu ve adaçayının kokusu dolacak kadar dar bir aralıktı. Başımı aşağı eğdiğimde dudaklarımla burnum ensesinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Affedersin,” diye mırıldanarak yavaşladım ve arkasından geçerken bir elimi kalçasına götürüp dokunuşun tadını çıkardım.

Julep gerilse de yüzü hâlâ kızlara dönüktü.

Omzunun üzerinden bana baktığında gözleri beni buldu.

Parmaklarım tenine dokunduğu yerde alev aldı, kendimi onunla takım arkadaşlarımla arasına iyice sıkıştırırken her zerre yanıyordu. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti ama bana göğsümde yıllardır, hatta on yıllardır yanan bir ateş varmış gibi gelmişti. Nefesimi tuttuğumda onun da tuttuğunu fark ettim.

Ardından aynı hızla aralarından geçerek onu serbest bıraktım. Temasımız kesildiği anda bile omzumun üzerinden geriye bakmadım.

Sanki benim için hiçbir şey ifade etmemiş, hatta bunu fark etmemişim gibi doğruca fiçiyə yöneldim.

Ancak yol boyunca kalbim göğsümün içinde gümbürdeyerek attı.

Gece ilerledikçe ayılmam gerektiğini fark ettim ama partinin diğer ucundan Julep’i izlerken yapabileceğim tek şey buymuş gibi geldiği için kendimi daha çok içerken buldum.

Kusursuz bir şekilde uyum sağlamıştı, Giana’yla Riley’nin onu kalabalığın arasında dolaştırıp insanlarla tanıştırtmasına izin

veriyordu. Hatta onu ve Mary'yi bir çeyreklik oyununa* bile ikna etmişlerdi ama ben mutfakta Blake Russo'ya moral konuşması yaptığım için yarım yamalak izleyebilmişim.

Düşündüğünden daha hızlı olduğu konusundaki ısrarlarıma rağmen bir kez daha, "Çok yavaşım," dedi. "Ben sadece... dönüp kalıyorum. Hangi *hamleyi* yapmam gerektiğini bilsem bile."

"Öyleyse söyle bana," dedim yumruğumu göğsüne vurarak. "Neden içgüdülerinin peşinden gitmiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Dudaklarını bir yana doğru büzdü. "Sanırım... Sanırım korktuğum için. Hamleyi çok erken yapıp bir şeyi gözden kaçırmaktan, engellenmekten ya da oyunu yanlış okumaktan korkuyorum."

"Öyle olsa ne olacak?"

Bana kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Engellensen ne olur ki? Ya da biri seni devirse? Hatta hedefinin çok ötesine pas atsan? O zaman ne olur, biliyor musun?"

Evet, seni aptal, oyunu kaybederiz. Blake aklından geçen tam olarak buymuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Daha yakınına eğildim. "O oyun biter, bir sonraki başlar." Başımı iki yana salladım. "Her oyuncu hata yapar. Her *oyun kurucu* fazla uzağa ya da yakına atar, birkaç kez yere devrilir. Hepimiz hata yaparız. Hepimiz çuvalları. Bu oyunun bir parçası. Önemli olan bu boktan şeylerin aklına girmesine veya seni yapılması gereken hamleyi yapmaktan alıkoymasına izin vermemektir. İçgüdülerine güven, böylece güvenli bölgede kesin olana oynamak yerine içinde taşıdığın potansiyeli ortaya çıkarabilirsin. Flaş haber şu ki bir şeyin kesin olduğunu *düşündüğünde* bile, asla kesin değildir." Omzuna vurdum. "İnan bana, bir kez kendini bırakıp hata yaptığında ve bunun dünyanın sonu olmadığını fark ettiğinde..." Omuz silktim. "İşte o zaman gerçek sihir ortaya çıkar."

* İçkili bir oyun. (ç.n.)

Blake sonunda anlıyormuş gibi başını salladı. “Sanırım ne demek istediğini anlıyorum.”

“Bir sonraki maçta söylediğimi dene, içgüdünün sana söylediği ilk şeyi yap. Koçun hata yaptığın için sana verdiği tüm ceza turlarını ben koşacağım.”

Kahkaha attı. “İşte bu kabul edeceğim bir anlaşma.”

Gülümsedim, bir yudum daha almadan önce omzunu sıktım ve Julep’in hâlâ çeyreklik oynayıp oynamadığını görmek için çaktırmadan arkamı döndüm.

Oynamıyordu.

Aylak aylak kalabalığı tararken Giana ve Riley’nin erkek arkadaşlarıyla dans pistinde olduklarını fark ettim. Mary’nin saçlarının ucunu ise ön kapıdan çıkarken son anda görmüştüm.

Sonra Julep’i buldum.

Kanepenin kolçağı ve kafası bir milyon olmuş şekilde kocaman sırtan Kyle Robbins arasına sıkışmıştı.

Bulundukları köşe karanlıktı, kanepede dans pistine yer açabilmek için duvara itilmişti. Vücudumdaki her kas bu görüntüye tepki verirken elimdeki bardağı neredeyse ezecek kadar sıktım. Kalbim kulaklarımda o kadar gürültülü atıyordu ki müziği güçlkle duyuyordum, kanım resmen sinirden kaynıyordu. Çenemi birden başıma ağır saplanacak kadar sert sıkıyordum.

Kalabalığı yarararak Julep’e doğru ilerlemeden önce kendime bir plan yapacak zaman bile tanımadım.

İnsanları ite kaka geçerken bedenlerin boşluklarının arasından onları izledim. Kyle ona doğru eğilmiş, elini kalçasına koyarak boynuna doğru bir şeyler anlatıyordu. Ne söylediyse Julep’i mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde güldürdü, daha önce böyle güldüğünü hiç görmemiştim ve o anda beynime kan öyle bir sıçradı ki neredeyse bayılacaktım.

Kızmaya hakkım olmaması umurumda değildi.

Onu izlememem veya bu işin peşini bırakmam gerektiği umurumda değildi.

Ne diyeceğimi, ne halt edeceğimi bilmemem de umurumda değildi.

Sadece onlara doğru yürüyüp tepelerinde durdum ve lanet bir ejderha gibi soludum.

İkisini de ürkütmüştüm. Kyle kahkahasının ortasında durup bana baktığında, *burada meşgulüm, siktir git* der gibiydi.

Ancak benim gözlerim Julep'in üzerindeydi.

Gülümsemesi yavaşça soldu, beni incelerken koyu renkli göz-bebekleri daha da büyüdü. Kafası iyiydi, hatta büyük ihtimalle sarhoştur ki bu az önceki kaygısız gülüşünü açıklıyordu. Şimdiyse o parlayan gözler bana dikilmişti ve beni baştan aşağı süzdükten sonra yavaşça tekrar yukarı çıktılar. Bakışlarımız bir kez daha buluştuğunda bir kedi gibi sırttı.

"Merhaba, birinci oyun kurucu," dedi mırılayarak.

Bu küçük selam bütün bedenimi ateşe vermişti.

"Merhaba, Direk dansçısı," diye karşılık verirken takım arkadaşımı Hulk gibi ezmeme iki saniye kalmasına rağmen her nasılsa dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bir elim spor şortumun cebinde, diğer elimde bardağımla ukala ve kayıtsız bir duruş sergilemeyi bir şekilde başarmıştım.

Belki de Julep bunu sezmişti çünkü gülümsemesi sinsileşti.

"Eğleniyor musun?" diye sordum sanki Kyle hiç orada değilmiş gibi.

"Evet, eğleniyorduk," diye araya girdi Kyle, Julep'i görmemi engellemeye çalışarak. "O yüzden izin verersen..."

"Aslına bakarsan çok sıkıldım," diye araya girdiğinde Julep'in gözlerinde bir tür meydan okuma vardı. "Çukur'daki partilerin en iyisi olduklarını söylediğini sanıyordum."

Bu yorum karşısında Kyle'ın ağzının şaşkınlıkla kocaman açılmasını görmezden geldim. "Belki vaktini doğru biriyle geçirmemişsindir," derken gülümsemem kendini beğenmişti.

"Ya da bu parti berbattır," diye karşı çıktı.

"Belki de," diye kabul ettim. Bahçenin arkasındaki terk edil-

miş, üzerine bardaklar atılan katlanır masaya baktım. Dışanda başka kimse yoktu, başımla orayı işaret etmeden önce bakışlarımı Julep'e çevirdim. "Manzara değişikliği ister misin?"

Kyle'ın elini kalçasından çekerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Hem de nasıl."

Sonra ayağa kalkıp önden yürümeye başladı. Onu takip etmeden önce omzumun üzerinden oldukça öfkeli görünen Kyle'a göz kırptım.

BÖLÜM ON

JULEP

“Sarhoşsun.”

Holden’in dudakları bu suçlama karşısında yukarı kıvrıldı ve sadece omuz silkerek kısmen ezilmiş bardağından bir yudum daha aldı.

Bahçede tepemizde asılı duran Edison lambalarının* sıcak ışığı altında bu kadar baştan çıkarıcı görünmesi hiç adil değildi. Şu anda arka tarafta sadece biz vardık, sarhoşluktan gevşemiş irademden yararlanarak gözlerimi üzerinde gezdirdim. Dağınık saçları taktığı beyzbol şapkasının kenarlarından dışarı doğru kıvrılmıştı. Bu geceden önce onu hiç şapkalı görmemiştim, şapkayı ondan alıp kendi başıma takmayı ve bunu yaptığımdaki sırtışını görmeyi çok istediğim için kendimi lanet bir liseli gibi hissettim.

Aptal, diye kendimi azarladım ama bu beni durdurmadı.

Siyah spor şortu ve fermuarı göğsüne kadar çekilmiş, altından beyaz bir tişört görünen koyu gri NBU hırkasıyla bu kadar iyi görünebilmesinin dünyadaki diğer tüm erkeklere haksızlık olduğunu düşünmemi durduramadı. Kollarını dirseklerine kadar sıyırdığı hırkası, yalnızca bir oyun kurucunun sahip olabileceği saçma derecede büyük olan ön kollarını gözler önüne seriyordu.

Nefret etmek istedim. *Ondan* nefret etmek istedim.

Ancak Kyle’la birlikte oturduğum yere gelip bir eli cebinde

* Led ışıkla yüksek aydınlatma sağlayan rustik, antik ya da eski ampul olarak anılan bir ampul türü. (ç.n.)

tepemizde dikilirken bu kadar ukala görünmesi ve beni ondan kaçırırken hiç tereddüt etmemesi hoşuma gitmişti.

“Peki ya sen?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Biraz kafam güzel,” diye itiraf ettim.

Belki de bu yüzden “Holden Moore’u süzme” havasındaydım...

Bir iç çektim, ardından kollarımı göğsümde kavuşturarak ben bir hafta önce çiçekleriyle ilgilenirken onun oturduğu beyaz banka yerleştim. “Babamla akşam yemeğini atlatmak için kırmızı şaraptan biraz yardım almış olabilirim.”

“O kadar kötüydü, ha?”

Holden yanıma oturduğunda, bank oldukça geniş olmasına rağmen kalçasının yan kısmı benimkine değiyordu.

“Babamı tanıyorsun,” dedim.

“Senin tanıdığın gibi tanımıyorum.”

“Doğru,” diye kabul ettim.

“Sana karşı sert mi?”

“Olması gerekenden daha sert değil.”

Holden anlayamayarak kaşlarını çattı ama babam hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. “Seni içerken gördüğüme gerçekten şaşırdım.”

İç çekme sırası ondaydı. “Evet, yani normalde içmezdim. Şimdi oynayamadığıma göre...” Boynunu küttetti. “Sadece bir gün oldu. Buna alışmak için elimden geleni yapıyorum,” dedi yaralı kolunun dirseğini birazcık kaldırarak. “Ama...”

“Ama sen de insansın,” diye sözünü onun yerine tamamladım. “Ayrıca üzgünsün.”

Dudakları seğirdi ve başıyla onayladı.

Aramızda bir sessizlik anı oldu, bir çift arkadaki sürgülü kapıdan hızlıca dışarı çıkarken içeriden gelen gümbür gümbür müzik sesi kulaklarımıza doldu. Çocuk kolunu kızın omzuna atıp onu evin karanlık tarafına götürmeden önce sadece bir saniye kadar bize baktılar.

“Seni biraz huysuz ve üzgün görmek hoşuma gidiyor.”

Holden bir kahkaha attı. “Vay canına, teşekkürler.”

“Ciddiyim. Sen her zaman çok... *mutlusun*,” dedim burnumu kınıştırarak. “Çok sakın, kararlı ve kendinden eminsin.”

“Biliyor musun, ne kadar çok arkadaşım olduğunu söylerken de *neredeyse* bu kadar küçümseme vardı.”

Biraz gülümsedim. “Bilmiyorum... Sanırım anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun?”

Yutkundum. “Geçen hafta bana anlattıklarından sonra nasıl bu kadar mutlu olabildiğini... ailene olanlardan sonra.”

Holden kaskatı kesildi. Elindeki bardak daha sıkı tutmasıyla gıcırdadı. Bu ses Holden’ı zihninin onu götürmeye çalıştığı yerden çekip çıkarmış gibi görünüyordu. Burnunu çekerek bardağı bankın altına koymadan önce birasını son damlasına kadar içti.

O büyük, dipsiz yeşil gözleriyle bana dönerek, “Eh, diğer seçeneğim hayatımı yaşamayı bırakmak,” dedi basitçe. “Bunu yapmamayı hem onlara hem de kendime borçluyum.”

Kısık sesle söylemişti ama kelimeleri aramızdaki boşlukta süzülürken kulaklarımı tırmalamaya yetmişti. Her kelime bana üzerimden bir at sürüsü koşarak geçmiş gibi hissettirdi, her biri beni yere daha çok gömüyordu.

Abby’nin gülümsemesi zihnimde canlandı, başını attığı kahkahayla geriye yatırmıştı. Kahkahasının sesini duyduğuma yemin edebilirdim, etrafındaki herkesin çok sevimli bulunduğu melodik bir ninni gibiydi.

Holden diziyle dizimi dürttüğünde bu düşüncede kaybolmuştum. Bunu fark etmiş, sözlerinin beni nereye götürdüğünü gözlerimde görmüş olmalıydı.

Başkalarından bu kadar kolayca sakladığım şeyi onun görebilmesi hoşuma gitmemişti.

Kaşları çatıldı ve bana doğru hafifçe eğilirken, ağzı aklımın nereye gittiğimi sormaya hazırmış gibi aralandı.

Bakışlarımı kaçırıp salatalıklara doğru başımı salladım. “Görünüşe göre hasat edilmeye hazır birkaç tane daha var.”

Holden bir an yüzümü inceledi. Sanki beni kaybettiği ana zihin gücüyle döndürmeye çalışıyordu. Sonunda bakışlarımı takip etti ve göz ucuyla hafifçe gülümsediğini gördüm.

“Bahçe işi yapmam için bana izin mi veriyorsun?”

Gözlerimi devirdim.

“Bunlar muhtemelen sonuncular olacak,” diye yorumda bulundu gözleri çitle çevrili alan üzerinde gezinirken. “Sonbahar ve kış aylarında futbol oynayabilecek olmam iyi bir şey. Havaalar soğuduğunda burada yapılacak pek bir şey kalmıyor.”

Bir anda yüzünü başka bir duygu kapladı, gözlerine yansıdığı an fark etmiştim. Bu endişe ve korkuydu.

Bu yıl da futbol oynayamama ihtimalinden korkuyordu.

“Bilirsin, bunları komşularınla paylaşmalısın,” dedim. “Bu kibar bir hareket olurdu.”

“Salatalık mı istiyorsun?”

“Domates de istiyorum.”

Başıyla onayladıktan sonra küçük bir çocuk gibi sırtarak, “Senin için en büyük salatalığı seçeceğim. Güzel, kalın ve uzun bir tane...” dedi.

Gözlerimi öyle bir devirdim ki gözkapaklarım titreşti, başımı iki yana sallayarak bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

“Ne?” diye sordu tutamadığı bir kahkahayla.

“On iki yaşında bir çocuk gibi şaka yapmaktan hiç sıkılmıyor musun?”

“Hayır çünkü seni kızdırmanın tek yolu bu.”

“Normal konuşmayı deneyebilirsin.”

“Bunu yaptığımda genellikle beni susturuyorsun.”

Omuzlarımı geriye atıp çenemi kaldırarak tamamen ona doğru döndüm. “Bir dene bakalım,” dedim. “Bana gerçek bir şey söyle.”

“Gerçek bir şey mi?”

Başımla onayladım.

Holden'ın gözleri benimkiler arasında gidip geldi, ciddiyetle bana dönmeden önce diliyle hafifçe altdudağını ıslattı. "Tamam," dedi. Sonra çenesi kasılmış bir şekilde bana doğru eğildi. "Bu gece o kapıdan girdiğin andan beri gözlerimi senden alamıyorum."

Nefesim kesildi.

Nefes almakla vermek arasında bir yerde sıkışıp kaldığımı hissedebiliyordum, buna rağmen ikisini de yapamıyordum.

Holden tereddüt etmedi, geri adım atmadı. Gözleri benimkileri incelemeye devam ederken oradaki meydan okumayı, kaçma-
ma cesaretini göstermemi beklediğini görebiliyordum. Üstelik bir parçam ona doğru eğilmek istiyordu. Bir yanımda bu meydan okumayı kabul etmek istiyordu.

Ancak içgüdülerim çok güçlüydü.

Nihayetinde bir nefes verip bunu hemen bir kahkahaya çevirdim ve göz temasını keserek ayağa kalktım. "Tanrım, çok küstahsın."

Eve doğru bir adım attım ama diğer adıma atamadan Holden ayağa kalktı, nasırlı eliyle dirseğimden tutup beni kendine doğru çevirdi. O kadar yakındık ki göğsüm onunkine değiyordu ve gözlerine bakmaktan, yakıcılığını hissettiğim bakışlarıyla karşılaşmaktan korktuğum için gözlerimi hırkasının fermuarına diktim.

"Beni gülerek geçiştirmeye çalışmayı bırak," dediğinde sesi göğüs kafesimde yankılandı. "Bir de sana ne kadar yürek bozucu olduğunu söylediğimde bana bak."

"Böyle bir kelime yok."

"Artık var," diye karşı çıktı. "Senin için oluşturuldu."

Parmaklarıyla çenemin altına dokunarak bakışlarımızı buluşturduğunda yutkundum. Sanki bu dokunuşu beni zaten yakmıyormuş gibi elini açtı ve yanağımı avucuna aldı. Parmakları çene hattım boyunca bir çizgi çizerken gözleriyle hareketini takip ediyordu. Dudaklarımın etrafında gezindi, sonunda sanki orada gördüğü yorgunluğu silmeye çalışıyormuş gibi gözümün altına hafifçe dokundu.

Âdemelması boğazında sertçe inip kalktı, çenesindeki kaslar kendini zapt etmeye çalışıyormuş gibi kasılmıştı.

Gözlerimi kapattım.

Ona bu kadar yakından bakmak benim için çok fazlaydı. Ancak gözlerimi kapatmak durumu daha da kötüleştirdi çünkü görüşüm gittiğinde diğer tüm duyularım aşırı yoğunlaşmıştı. Dikkatle aldığı nefesin ciğerlerinden nasıl zorla çıktığını duydum. Uzaklaşmam gerektiği halde avucuna yaslandığım yeri hissettim.

Gözlerim birden açıldı.

“Bana sahip olamazsın,” diye hatırlattım ona güçlkle duyulan zayıf bir sesle.

“Kim demiş?”

“Babam.”

Gözleri dudaklarıma kayarken bir sonraki nefesiyle onları ısıttı.

“Sen söylemediğin sürece umurumda değil.”

Holden çenemi daha da kaldırarak dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Son nefesimi alır gibi içime derin bir soluk çektim, gözlerimi tekrar kapatıp teslim oldum.

Bir an sonra sağduyum beni tekrar buldu.

Çünkü ne söylemiş olursa olsun bunun doğru olmadığını biliyordum. Umursuyordu. Umursamak *zorundaydı*.

Yoksa takımdan atılırdı.

Sadece bu iki hafta bile onu neredeyse öldürüyordu.

“O zaman ben de söylüyorum,” derken dudaklarımız hafifçe tadını alabileceğim kadar birbirine sürtündü.

Bir elimi göğsüne bastırdığımda Holden duraksadı, dudakları benimkilere o kadar yakındı ki aramızdaki ufacık boşluğu kapatmak, bize arzuladığımız rahatlamayı sağlayacaktı. Ancak sarhoştuk, sorumsuzca davranıyorduk.

Holden Moore’un bana sahip olabileceği, karşılığında benim de ona sahip olabileceğim bir dünya yoktu.

“İyi geceler, Kaptan,” diye soludum.

Ardından beni bıraktı.

BÖLÜM ON BİR

HOLDEN

Blake Russo verdiğim tavsiyeyi gerçekten dikkate almış olmalıydı çünkü cumartesi günkü maçta Vikings'e karşı galibiyet almamızı sağlamıştı.

Ertesi hafta kendi sahamızdaki maçta, bir kez daha kazandırdı.

Bu hem Blake hem takım hem de koç ekibi için moral vericiydi. Tüm ihtimaller bize karşıydı ama yedek oyun kurucu cesaretini gösterince takım kenetlenmiş, en nihayetinde kazanmıştık.

Benim için de moral verici olmalıydı. İstedğim şey buydu.

Buna rağmen işe yaramaz olmanın getirdiği o tanıdık acıyı hissediyordum.

Üstelik şimdi durum daha kötüydü çünkü takım bensiz de iyiydi.

Ne yoldayken ne sahaya döndüğümüzde bu bencil, mızımız ve çocuksu düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim. Ancak hâlâ oradalar. Göğsümün derinliklerine kök salarak bana ihtiyaç duyulmadığına, her zaman kusurlu olduğuma dair bir korku tohumu ekmişlerdi.

Gece ter içinde uyanıp bunun benim için son olabileceğini, her şeyin bitebileceğini fark ettiğimde panik omurgamda şimşek gibi çaktı. Ne kadar sıkı tutmaya çalışsam da Pro Ligi seçmelerinin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini, yedek kulübesinde oturduğum için yetenek avcılarının odaklarını diğer potansiyel oyunculara çevirdiklerini görebiliyordum.

İçten içe bir şüphe ve korku denizinde debeleniyordum.

Dışarıdan ise her zamanki Holden Moore'dum; aklı başında, kendinden emin ve bir o kadar sakin, yüreklendirici.

Öyle olmak zorundaydım.

Kaptan olmak, devam etmemi sağlayan ve beni boğulmaktan kurtaran can simidiydi.

Galibiyetler tıpkı takımın geri kalanına yaptığı gibi benim de içimde bir ateş yaktı. Onlar antrenman sahasında daha çok çalışıp kendilerini bu hafta sonu sahamızda oynayacağımız sıradaki maça hazırlarken, ben de her gün kendimi rehabilitasyonda zorluyordum. Steroid iğneleriyle birlikte yaptığımız egzersizler ve aldığım iltihap önleyici ilaçlar bana iyi geliyordu. Önce dinlenip esnemiştım, ardından egzersizleri deneyerek son aşamada kolumdaki hareket kabiliyetini kuvvetlendirmiştım. Çoktan pas atma hareketlerine başlamıştık ve bu bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Ben iyi hissediyordum.

Artık sahaya geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Julep'ten, JB'den ya da diğer sağlık ekibinden onlar uygun görmeden önce beni oyuna sokmalarını istemeyecek, üstelemeyecek kadar akıllıydım. Neredeyse sormaya korkuyordum, sanki onları çok erken zorlarsam bu endişe alarmının çalınmasına sebep olacak ve sahaya çıkmamı daha çok geciktireceklerdi.

Bu yüzden onlara hazır olduğumu fizik tedavi yoluyla gösterdim. Hissedebileceğim en ufak bir acıyla bile buruşturduğum yüzümü görmezden geldim, buna rağmen yeterli performansı sergileyebileceğimi kanıtladım. Hayır, henüz mükemmel kondisyonda değildim ama bu zamanla olacaktı. Bir de egzersizlerle.

Takımımınla birlikte sahalara dönerek olacaktı.

NFL'de olsaydım çoktan ilk on birde olurdu. İşin içinde para olunca her şey farklıydı. Ancak şu anki koşullarda üniversite benim iyi ve sağlıklı olmamdan sorumluydu. Bundan ne kadar nefret etsem de ben bir yükümlülüktüm.

Bu işi aceleye getirmeyeceklerdi.

Kendi sahamızda oynayacağımız maçtan önceki perşembe Julep'le oldukça yorucu bir egzersiz seansından sonra masaya uzandığımda, her yanımdan ter akıyordu. Vücudum henüz sıcakken Julep omzumu dikkatlice gerdirdi, bense bir süre nefes nefese orada uzandım.

Çukur'daki partinin üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti, Julep o günden beri tam bir profesyoneldi.

O gece irademin her zerresi gitmesine izin vermememi, onu öpmeden bırakmamamı söylediği halde Julep'i zorlamadım. Her zerrem ona sahip olmak için, ona sahip *olabileceğimi* ve *olacağımı* göstermek için yanıp tutuşuyorken bile zorlamadım.

Ertesi sabah uyanıp onun haklı olduğunu anlayacak kadar ayıldığımda da kesinlikle zorlamadım.

Tanrı'ya şükür ki içimizde akıllı ve güçlü olan oydu, parmaklarımızla dürttüğümüz sınırı asla aşmamamız gerektiğini anlamıştı. Bu gerçeği en az onun kadar ben de biliyordum ancak o gece muhakeme yeteneğim zayıflamışken...

Bunu umursamamıştım.

Her şeyi riske atmaya hazırdım.

Ertesi gün eğitimde benimle göz göze gelmek onun için zor olmuştu ama sonunda bana baktığında sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Ben bir espri yaptım, o da bana tek cümlelik bir cevap verdi. Hepsi bu kadardı.

Her zamanki gibi işe koyulmuştuk.

O zamandan beri bu şekilde devam ediyordu.

Dirseğimle bileğimi bir o yana bir bu yana çevirerek omzumun hareket sınırlarını test ederken, "Gerçekten ilerleme kaydettin," dedi. "İyileşme sürecin tahmin ettiğimden iyi gidiyor."

Göğsümde bir umut kabardı ama bunun ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemedim. Julep ise konuyu açtığı gibi hızla kapatarak derin doku masajı için yüzüstü dönmemi söyledi.

O boynuma, omzuma ve sırtımın üst kısmında çalıştırılma-

sı gereken tüm küçük kaslarla sinirlere masaj yaparken ikimiz de sessiz kaldık. O sessiz dakikalar beni sersemletti, ağırlaşmış kalbim ve zihnim kendimi boşluğa bırakmam için yalvarıyordu. Egzersizlerden, yaşadıklarımın zihinsel ve fiziksel boyutundan o kadar bitkin düşmüştüm ki kendimi bıraktım, verdiğim uzunca bir nefesle beraber ihtiyaç duyduğum o rahatlamaya kapıldım.

Yarı uyanık haldeyken Julep'in elleri daha sıcak, tenimde ovuşturup sıktığı noktalar daha sıkı hissettiriyordu. Derin bir nefes alarak her dokunuşun tadını çıkardım, başparmağını zevk kadar acı da veren ağırlı bir noktaya bastırduğında biraz inledim.

Onu göremesem bile sırttığını biliyordum. Küçük sadist bana acı çektirmeyi seviyordu.

Onu sırtüstü yatırma şansım olsa tırnaklarını etime geçirip geçirmeyeceğini, bir öpücük için cüret etsem dudağımı kanatacak kadar ısırp ısırmayacağını merak ettim.

O gece bahçede bunu yapmayı o kadar çok istemiştim ki.

Bana durmamı söyledikten sonra iyi geceler diyerek gitmesine izin vereceğim kadar geri çekildiğinde başım dönmüş ve *midem bulanmıştı*. Onun tarafından büyülenmiş, ağına düşmüştüm. Onun tadına bir kez olsun bakabilmek için bütün hayatımı tehlikeye atmaya hazırdım.

Zekâm devreye girip bana aramızda hiçbir şey olamayacağını tüm nedenleriyle hatırlattığında bile bu arzu azalmamıştı. O gece hızla duşa girip suyu sığağa çevirerek onu elde etme düşüncesiyle kendimi okşamaktan alıkoymamıştı. O zamandan beri onu her gördüğümde hayaller kurmamı engellememişti. Elim kolumu bağlayan kısıtlamalardan kurtulup her şeyi siktir etsem neler olabileceğinin fantezisini kurmamın da önüne geçmemişti. Onu en yakın duvara itip kalçasını yukarı kaldırarak parmaklarımı bacaklarının arasında kaydırduğumda...

"Sırtüstü dön," diye emretti, sözcükler sadece masajın yaratabileceği türden bir sisin içinden kulaklarıma ulaştığında söylediğini yaptım.

Gözlerimi açmadan halimden memnun bir şekilde iç çekerek sırtüstü döndüm ve omzumun ön kısmıyla çalışmaya başlamasını bekledim.

Bunun yerine kulaklarıma yumuşak bir kahkaha doldu.

Önce bir gözümü, sonra da diğerini açtığımda tepedeki floresan ışığı Julep'i bir haleyle çevrelemişti. Gülümsüyordu, masajdan sonraki bitkin ve memnun halimle gözümde neredeyse bir melek gibi göründü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum sırtarak.

"Ah, hiçbir şey," dedi bir kolunu göğsüne yaslayıp diğerini onun üzerine koyarak çenesini parmak eklemlerine dayadı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir *pop* sesiyle açtı. Aynı anda kasıklarımı işaret etti. "Sadece yeni arkadaşına merhaba diyorum, hepsi bu."

Kaşlarımı çatarak parmağını takip ettim.

Sonra küfrettim.

Sertleşmişim. Sikim bütün gücüyle kalkmış, şortumu zorluyordu.

Julep kahkahalarla gülerken doğrularak kendimi düzelttim. Yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu ancak gülüşünü izleyip o nadir duyduğum lanet olası derecede mükemmel sesini dinledikçe bu durumu daha az umursadım.

Ben de gülümsedim ve ellerimin üzerinde arkaya yaslanarak başımı salladım. "Çok eğleniyorsun, değil mi?"

"Ah, hem de nasıl," demeyi başarabildi kahkahalarının arasından. Karnını tutarken gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Şimdi on iki yaşında olan kim?" diye alay ettim.

Kahkahası daha da arttı.

Onu izlemekten kendimi alamıyordum, bana gülüyor olsa bile bu sesi çıkarmasını sağladığım için kendimle biraz gurur duyuyordum. O sakinleşene kadar bekledim. Bir elini masanın kenarına koydu, diğeriyle hâlâ karnını tutarken gözleri benimkileri buldu.

Sessizlik bizi dışarıdaki dünyadan koruyan sıcak bir battaniye gibi üzerimize çöktü. Nefesi düzelirken yüzü gitgide ifadesizleşti, ağırlaşmış gözlerine uzun uzun baktım ta ki o başını iki yana sallayarak göz temasını koparıp yeniden dikleşene kadar.

“Şey, libidonu düşürecek bir haberim var,” dedi. Gözündeki bir damla yaşı silerken en azından biraz özür diler gibi görünme nezaketini göstermişti. “Holden... bu maçta da oynamayacaksın.”

Bu sözlerle bütün neşem kaçtı.

İç çekerek masaya geri yattım. “Mükemmel.”

Julep beni rahatlatmaya çalışmadı, her şeyin yoluna gireceğine ve yakında sahaya döneceğime dair güvence vermeye çalışmadı. Yalan söylememesini, tutamayacağı sözler vermemesini takdir ediyordum. Kararları o andaki duruma göre veriyordu, gelecekte olabileceklere göre değil.

Şu anda oynayabilecek durumda değildim.

Durum bu kadar basit, bir o kadar berbattı.

Bir süre sonra masanın kenarına kalçasını dayayarak yarı oturdu. “İlerleme kaydediyoruz. Gücün on kat arttı.”

Söylediklerinin ikisi de doğrudu.

Ancak bunlar göğsümdeki yangını yatıştırmaya yetmiyordu.

Başımı aşağı yukarı sallarken doğrulup oturdum. “Sanırım erkenden gideceğim başka bir oyunu daha dört gözle bekleyebilirim. Tek fark artık bir amacım yok, sadece kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyorum.”

Julep anlayışla gülümsedi. “Gerek yoksa neden erkenden gidiyorsun?”

Omuz silktim. “Çünkü hep öyle yaparım.”

Söylediğimi kafasında tartarmış gibi başıyla onayladı. “Bunu biraz değiştirip maçtan önce kafanı dağıtacak bir şeyler yapsak nasıl olur?”

Hissettiğim şaşkınlıkla oturduğum yerde daha da dikleştim. “Benimle takılmak mı istiyorsun, Direk dansçısı?”

“Boş ver gitsin,” dedi hemen, dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

“Hayır, hayır,” diyerek ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladığında ona uzandım. Ona dokunmamak için elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Sadece... bu erken bir maç,” diye hatırlattım ona. “Başlama vuruşu öğlen. Erken gitmeme gerek olmayabilir ama saat ondaki resmi takım varış saatinden önce ne yapabiliriz ki?”

Gözlerindeki bir şey bana bu öneride bulunduğuna pişman olduğunu söylüyordu, buna rağmen dudakları gülümsemesiyle yukarı kıvrıldı. “Bir fikrim var.”

Julep

“Bahçe eşyaları satışı mı?”

Holden asık suratıyla bana dönmeden önce dar bir sokağın aşağısını gösteren, üzerinde balonlar olan el yazısıyla yazılmış tabelaya gözlerini kırıştırtarak baktı. Sadece gülümsedim ve sinyal verip ilk durağımıza doğru ilerlemeye başladım.

“Aslında eğer şanslıysan birkaç tane,” diye düzelttim. Torpidoya uzanarak çıkardığım küçük kâğıt yığınını ona uzattım.

“Gerçekten de bir plan yapmışsın.” Afallamış bir halde sayfaları karıştırırken tek kaşını kaldırdı. Şehrin civarındaki tüm banliyölerde yapılan bahçe satışlarının, kırmızı daireler içinde numaralandırılmış değerlendirmeleri vardı.

“Ah, buna mecbursun. Her pazarlık avcısı bunu bilir. En iyi semtleri erkenden, kimse gelmeden önce didiklersin. Tabii bir de şehir boyunca bir ileri bir geri direksiyon sallamamak için en iyi rotaları bilmelisin. Her şeye rağmen en gözde noktalara ilk gidenlerden olmak için harcanan benzine ve zamana değer.”

Yola bakmıyor olsaydım Holden’ın ifadesine gülümserdim, beni dinlerken çenesi şaşkınlıkla açılmıştı.

“*Sen kimsin?*” diye sordu.

Sadece güldüm.

Yemyeşil, geniş bahçeli tuğla evlerden oluşan güzel bir sokakta ilerlerken arabanın tepesine yapraklar düşüyordu. O mükemmel sonbahar günlerinden biriydi. Gökyüzü gri ve bulutluydu, rüzgâr New England’a tutunmaya çalışan son yaz parçasını silip süpürecek bir serinliğe doğru hızla ilerliyordu. Güneyde büyüdüğüm için sonbahara pek alışkın değildim, bu yüzden ağaçların renk değiştirmesine hayret ederek uzun zamandır ilk kez içimde gerçek bir neşe hissettim. Sırf sonunda kığım terlemeden kot pantolonla kazak giyebildiğim içindi.

“Futbol için mükemmel bir gün,” diye mırıldandı Holden. Sanki o da sonbaharın aniden bastırmasından memnunmuş gibi pencereden dışarıyı izliyordu.

“Bu sabah futbol konuşmak yok.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bugün maç günü.”

“Kimin umurunda? Sen oynamıyorsun ki.”

Yüzü asıldığında, böyle bir şey söylemenin uygunsuz olduğunu ve onu incitebileceğini fark edememe konusundaki sosyal beceriksizliğime içimden lanet ettim.

“Demek istediğim, bugün odağımızı kontrol edemediklerimizden kontrol edebildiklerimize çevireceğiz,” diye düzelttim, bunun kulağa ne kadar yetişkince geldiğinden kendim bile etkilene miştim. Yumuşayan ifadesine bakılırsa Holden da bu açıklamaya şaşırmış görünüyordu.

“Senin tanımına göre bu, sabah dokuzdan önce Boston’daki en iyi bahçe ve garaj satışlarına gitmekle mi oluyor?”

“Tam olarak öyle.”

Mütevazı büyüklükte ama bakımlı çimenleriyle beyaz bahçe çitleri olan güzel bir evin önüne yanaştık. Çok güzel olan evlerde hiç bahçe satışı olmazdı. O evlerin sahipleri genellikle arsalarını bağışlayacak ya da yanlarında çalışan birine baktıracak kadar zengin olurdu. Mülk satışları gerçek bir piyangoydu; bolca

antika içeren devasa malikânelerden bahsediyorduk. Bugün için hiç mülk satışı bulamamıştım, o yüzden bahçe satışlarıyla yetinecektim.

Kaldırımın kenarına park ettiğimde hemen arkamda orman yeşili bir minivan durdu. Yaşlı bir kadın sürücü, koltuğu sanki alevler içindeymiş gibi aşağı atlayarak bana gözlüğünün üzerinden bir bakış attı. Yoluna çıkmaya cüret edersem bana yürütecikle çelme takacağını gösteren bir bakıştı bu.

Saygı göstergesi olarak başımı aşağı yukarı salladım, bu da küçük araba yolundan satışa doğru ilerlemeye koyulmadan önce başını biraz yukarı kaldırmasına neden oldu.

“Bu işlerin ne kadar vahşi olduğunu fark etmemiştim,” diye mırıldandı Holden. Arabanın sürücü tarafına doğru yanıma gelirken kaşları şaşkınlıktan saç çizgisine kadar fırlamıştı.

“Ah, tahmin bile edemezsin.”

Henüz dokunulmamış satış alanına giden yolda beni takip etti. Saat sabahın yedisiydi, ev sahipleri hâlâ hazırlıklarını sürdürüyorlardı ama bizi ve yaşlı kadını geniş gülümsemelerle karşıladılar.

“Günaydın,” dedi kadın ev sahibi. Kahverengi teni, diplerinde bir tutam gri olan siyah saçlarıyla ellili yaşlarında görünüyordu. Ona sıcak ve çalışkan bir hava veren büyük boy, tel çerçeveli gözlüğü vardı. Katlanır masalardan birinin üzerine bir kutu oyuncak bıraktı. “Ürünlerde fiyat etiketi yok, beğendiğiniz bir şey görürseniz sadece teklif verin. Ben Geraldine, bu da kocam Howard,” dedi.

Kocası bu kadar erken saatte kutu taşımaktan pek memnun görünmüyordu, buna rağmen gülümsemeyi başardı. Eski bir şifoniyeri garajdan çıkarıp araba yoluna taşıma işine geri dönmenden önce, kocaman ellerinden birini kaldırarak bizi selamladı.

Çoktan ilk masayı incelemeye başlamış yaşlı kadınla birlikte onlara teşekkür ettikten sonra, Holden’ı öteki taraftan başlamak üzere yönlendirdim.

“Çok fazla eşya var,” dedi.

“Bu da hazine avını çok daha heyecanlı hale getiriyor.”

Uzun boyunlu bir dinazorla Pegasus arasında bir şeye benzeyen tuhaf bir figürü eline aldı, başını iki yana sallayıp geri yerine koymadan önce her tarafını dikkatlice inceledi.

Masalar ve raflar boyunca yavaşça ilerledik. Bir süre sonra Holden’ın satıştaki herhangi bir eşyadan çok beni incelediğini hissettim. İlk başta tuhaf şekilli, tozlu bir metal parçasına benzeyen ama yakından bakınca Barok bir el aynası olduğunu keşfettiğim şeyi elime alırken omzumun üzerinden ona baktım. Başparmağımı tozun üzerinde gezdirdiğimde arkasındaki güzel gül detayları ortaya çıktı. Aynası da iyi durumdaydı, sadece biraz temizlenmesi gerekiyordu.

“Bingo,” diye mırıldandım fısıltıyla.

“Bu da ne?”

Holden sorusunu tamamlayamadan ondan uzaklaşarak aynayı Geraldine’e uzattım. “Beş dolar olur mu?”

Geraldine porselen takımını dizdiği yerden başını kaldırıp bakmadı bile. “Anlaştık,” dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. Yanımda getirdiğim yeniden kullanılabilir çantayı açtım ve aynayı dikkatlice içine koyduktan sonra omzumdaki saplarını düzelttim.

Ben masayı taramaya devam ederken, Holden hafifçe gülerek beni takip etti. “Sanırım bu işte profesyonelsin.”

“Orasını bilemiyorum,” dedim. “Ama hayatım boyunca bunu yaptım.”

“Tüm bu... eşyalarla ne yapıyorsun?” diye sordu. Satışa çıkarılmaması gerekecek kadar paslanmış eski bir aleti eline almıştı.

“Ne demek *bunlarla ne yapıyorum*?” diye sordum gülerek. “Kullanıyorum. Sanat eserlerini duvarıma asıyorum, vazoları parlatıp çiçeklerle dolduruyorum, vitrinimi eski cam eşyalar ve tabaklarla kaplıyorum, dolabımı iyi bakılmış giysilerle dolduruyorum.” Omuz silktim. “Dünyada zaten çok fazla eşya var. Anı-

ları ve geçmişî olan bir şeye sahip olmak varken neden yeni bir şey satın alasın ki? Burada gördüğün her şeyin bir hikâyesi var.” *Kadınlığın Gizemi* kitabının defalarca okunmaktan yıpranmış eski bir baskısını elime aldım. “Bunun bir karakteri var.”

Kitabı elime aldım, sonra Geraldine’e döndüm.

“Kitaba ne kadar istersin?” diye sordum.

Kararsızca omuz silkti. “İki dolar olur mu?”

Fiyatın uygun olduğunu başımla onaylayarak belirtip onu da çantaya attım.

Holden gülümsedi. “Bu, o gece Çukur’daki partide giydiğin kıyafeti açıklıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“*Vintage* bir bluz, tuhaf topuklu ayakkabılar, annemin 80’lerde giyeceği bir şeye benzeyen deri pantolon.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kalçamı masaya yasladım. “Gerçekten bütün gece beni izledin değil mi, Kaptan?”

Gözleri benimkileri buldu, bakışları pençelerini geçirip beni esir alamadan önce döndüm ve yan masaya yöneldim.

Beni takip ederken, “Hayatın boyunca bunu yaptığını söyledin,” diye üzerine kafa yordu. “Bu işe başlamana kim sebep oldu?”

Gülümsedim. Bu sahte ya da zoraki bir gülümseme değildi, zihnimdeki anılardan doğan gerçek bir gülümsemeydi. “Babam. Yazları *her* cumartesi Abby’yle beni alırdı. Babam futbol kamplarına gittiğinde birkaç hafta onunla kalırdık. Daha güneş doğmadan bizi yataktan kaldırdığı için her seferinde sızlanıp şikâyet ederdik. Yine de her zaman kabullenirdik çünkü bize bir şeyler alacağını bilirdik.” Kıkırdadım. “*Ayrıca* her cumartesi bize kahve yaparak kendimizi yetişkin gibi hissetmemizi sağlardı. Çoğunlukla sütle şekerden ibaretti ancak...”

Holden da benim gibi gülümsedi. “Abby kim?”

Sanki buz gibi suyla dolu bir kova üzerime dökülüp *iliklerime* işledi ve elim narin bir çay fincanının üzerinde durdu. Kalbim

bile tereddüt ediyor gibiydi, o tekrar atmaya başlamadan önce uzun bir nefes aldım. Kalp atışlarım öncekinden biraz daha düzensizdi.

“Kız kardeşim,” dedim bir çırpıda. Sonra Holden’a bakmak için başımı kaldırdım. “Lise sona geçtiğim yaz öldü. On altı yaşındaydı.”

Holden sanki geri çekilip ona tokat atmışım gibi bana baka-kaldı, itirafımdan dolayı hem şok olmuş hem de canı yanmıştı.

“Bilmiyordum,” dedi sonunda.

Omuz silktim. “Çoğu insan bilmiyor.”

Yürümeye devam ettim, kalp atışlarım hâlâ düzensiz olsa da bir sonraki nefesimi biraz daha rahat almıştım.

Holden sessizleşti, zamanının birazını eski CD’leri karıştırarak geçirdi. Yığından birkaç tanesini alıp Geraldine’e her biri için iki dolar teklif etti. O da kabul etti. Eski Aaron Lewis albümünü fark ettiğimde sırtarak onları koymasına için çantamı açtım.

“Yani bahçeyle ilgilenmek benim için neyse, bahçe satışı da senin için o,” diye fikir yürüttü eski bir güveç kabın başında duraksayarak.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

“Onu yanında tutmanın bir yolu,” dedi ben cevap vermeyince. “Onun hayatının küçük bir parçasını kendi hayatında yaşatmanın bir yolu.”

İşte o zaman bana baktı ve bunu yaptığı anda yaşlar gözlerime istemsizce batmaya başladı. Daha önce hissettiğim şeyi bu kadar güzel betimleyen biri olmamıştı. Daha önce hiç kimsenin gözlerinde kendi acımın ve korkumun bir yansımasını görmemiştim.

Daha önce hiç görülmemiştim.

Sanki altında saklandığım kayayı kaldırmış, büyütle beni incelerken üzerine vuran güneş ışığıyla beni kör etmişti.

Üstelik bulduğu şeyi görünce kaçmamıştı.

Gerçi hikâyenin tamamını bilmiyordu.

“Ah, bu bir çift için çok güzel bir parça,” dedi Geraldine. Bir

kolu battaniyelerle dolu halde yanımızdan geçiyordu. Holden'ın hâlâ dokunduğu turuncu, sarı ve beyaz güveç kabına bakarak çenesiyle işaret etti. “Bu benim büyükannemindi. O ve büyükbambam altmış iki yıl evli kaldılar. Evde çok fazla güvecimiz olmasaydı onu satmazdım.”

Holden elini geri çekti. “Ah, aslında biz...”

Sözünü kestim. “On dolar olur mu?”

Geraldine önce Holden'a, sonra bana baktı. Bana göz kırparken yaşlı yüzüne bilmiş bir sırıtış yayıldı.

“Anlaştık.”

BÖLÜM ON İKİ

HOLDEN

“Kimin sahası?”

“Bizim sahamız!”

“Kimin sahası?”

“Bizim sahamız!”

Clay soyunma odasında dolanıp kasklarından tuttuğu oyuncularla slogan atarken bir canavara dönüşmüştü. Her bağırışında odadaki enerji yükseliyor, her cevap daha yüksek sesle haykırılıyordu. Leo ayak parmaklarının üzerinde yaylanıyor, kaskına vurarak kendi kendine mırıldanıyor ve kendini gaza getiriyordu. Riley sessizdi, gözlerini boşluğa dikmişken biraz transa girmiş gibi görünüyordu ve Zeke onun yanında duruyor, sanki ritmi damarlarında gümbürdeyen bir müzik dinliyormuş gibi başını sallıyordu.

Dolabımın önündeki bankta, oturduğum yerde dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi ortada kenetleyerek onları izledim. Blake Russo bana baktı, gözlerindeki gerginlik açıkça belli oluyordu. Onu başımla selamladım ve bunu başarabileceğini söyleyen bir bakış attım.

Başarısız olmasını dileyen, birinci oyun kurucu unvanını söke söke geri alacağım günü özleyen yanımı bastırdım.

Bu galibiyete ihtiyacımız vardı. Şampiyonluk maçındaki yerimizi hak etmek için alabileceğimiz her galibiyete ihtiyacımız vardı.

Koç Lee sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, köşede Koç Hoover'la topladıkları yerden bakışlanımı yakaladı. İkisi de not panolarının arkasından birbirlerine bir şeyler mınıldanıyorlardı. Konuşmaya ara vererek bana bir bakış attığında, öne çıkmamı ve takımı moda sokup hazır hale getirmemi istediğini anladım.

Sakatlanmış olsam da hâlâ kaptandım.

Ödülü alamayacak olsam da hâlâ bir sorumluluğum vardı.

Bir nefes vererek ayağa kalktım, odanın ortasına ilerleyip kapağını kapattığım soğutucunun üzerine çıktım. Kimsenin dikkatini çekmek için ıslık çalmama, tezahürat yapmama ya da ellerimi çırpıma gerek yoktu. Takım arkadaşlarım teker teker bana doğru dönüp sessizleşti.

“Bu büyük bir maç,” diye söze başlarken bu gerçeğin göğsümü mengene gibi sıkıştırdığını hissettim. “Aslanlar zorludur. Sizi deneyecekler, *hepinizi*. Tıpkı sizin gibi, sizinle aynı şeyi isteyen oyuncularla dolu bir takımları var.”

Birkaç oyuncuyla göz göze geldim, onlar da yutkunarak başlarıyla onayladılar.

“Yani bunu sizin daha çok istediğinizi onlara kanıtlamak zorundasınız.”

“*Kimin sahası?*” Clay arkadan bağırdı.

“*Bizim sahamız!*” diye geri bağırdı takım.

Yumruğumu göğsüme vurarak, “Bizim sahamız,” diye tekrarladım. “Bizim sahamız. Bizim taraftarımız. Bizim *galibiyetimiz*.” Odayı tarayarak her oyuncuyla göz göze geldim. “Şampiyonluk maçını, final maçlarını ya da şu anda burada oynayacağımızın dışındaki hiçbir bir maçı düşünmenizi istemiyorum. Odaklanın, bugünkü galibiyeti getirecek şey bu. Her seferinde tek bir oyun. Akıllıca davranın,” dedim şakağımın yan tarafına vurarak. “Sabırlı olun. *Kendinize güvenin*. Onlar bizi zorlayacaklar ama biz onları daha çok zorlayacağız.”

Söylediklerime katılan bir kükreme patlak verdikten sonra Clay'e başımla işaret ettim ve takımı bir tezahürata başlatması-

na izin vermek için aşığı atladım. Bir kolumu Blake'e, diğeri Riley'ye doladım, hepimiz takım olarak zıplarken odadaki enerji neredeyse alev alacak derecede yükselmişti.

Göğüs kafesimi döverken kalbim de aynı şekilde hissettiriyordu.

Ancak yanlış bir şeyler vardı, sakatlandığımdan beri hep yaptığım üzere takım arkadaşlarımı cesaretlendirirken ve onları sahada takip ederken aynı hissetmiyordum. Aklımın yalnızca yarısı buradaydı ki bu hiç alışkın olmadığım bir duyguydu. Maç günlerinde odağım her zaman sadece futbol olurdu.

Oysa bugün Julep aklımın gerisinde dolanıyordu.

Takım tünelden koşarak geçip sahaya çıkarken ben de arkalarından tempolu yürüdüm.

Yanından geçerken Julep'in bakışlarını yakaladım.

O koyu gözler benimkileri bırakmadı, sanki zaman tereddüt edermiş gibi aldığım nefes uzun ve yavaştı, bacaklarım sanki suyun altında koşuyormuşum gibi ağır hareket ediyordu. Yanından geçerken bile bakışlarını üzerimden ayırmadı, tekrar önüme dönmekten başka çarem kalmayana kadar ben de omzumun üzerinden ona baktım.

Önüme döndüğümde neredeyse Koç Lee'ye çarpıyordum.

Ona çarpmadan önce beni durdurmak için ellerini uzatırken, omzuma dokunmamaya özen göstermişti. Ardından beni tutarak öylece durdu. Arkamda duran kızına baktı, sonra ters bakışlarını bana çevirdi.

Ne düşündüğünü anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

Kazandık.

Kazandık ve ben mutlu olmaya çalıştım.

Kazandık ve kendime bunun iyi bir şey olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Ancak hırpalanan gururum zedelenmişti, kızgındı ve görmezden gelinmekten bıkmıştı. Üstelik daha fazla fark edilmeden durmayacaktı.

Maçtan sonraki pazar günü inzivaya çekilmiş halde, kapısı kilitli yatak odamda saklanıyordum. Leo beni dışarı çıkarmaya çalıştı. Kyle bana video oyunları oynatmaya çalıştı. Clay'le Zeke, Giana ve Riley'le beraber Topsfield Fuarı'na gidecekti, beni de beşinci tekerlek olarak yanlarında götürmeye çalıştılar. Amcalarımsa beni akşam yemeğinde onlara katılıp küçük kuzenimin ilk Cadılar Bayramı kıyafetini seçmelerinde yardımcı olmam için ikna etmeye çalıştılar.

Hepsini görmezden geldim.

Gerçek şuydu ki üzerimden dalga dalga yayılan aksi hayal kırıklığından neredeyse utanıyordum ve takımın fark etmesine izin verirsem, bunun sorunlara yol açabileceğini biliyordum. Etrafta Blake'i veya takımı desteklemediğime, kaybetmeye katlanamayan bir oyunbozan olduğuma dair dedikoduların çıkmasını istemiyordum. Hatta şu anki durumda, kazandığı halde üzülen sakat bir oyun kurucu olduğuma dair söylentilerin dolaşmasına hiç ihtiyacım yoktu.

Günü dinlenip kitap okuyarak, kendimi toparlamaya çalışırken müzik dinlemekle geçirdim.

Ben hâlâ kaptandım ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Tıpkı Julep'e bu kadar kapılmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda olduğum gibi.

Oyun boyunca dikkatimi dağıtmıştı. Bahçe satışını, bana anlattıklarını düşünmeden edemiyordum. Benimle aynı kaybı yaşadığını bilmek, sadece kederi değil özellikle *bu* kederi anladığını bilmek...

İçimde asla tekrar kıpırdamayacağını düşündüğüm bir şeyi harekete geçirmişti.

O serin sabahta ona uzanıp sarılmamak ve anladığımı söyle-

yememek neredeyse imkânsızdı. Bir ampulün patlaması gibiydi, tam bir *aha!* anıydı.

Onunla tanıştığım andan beri gözlerinde gördüğüm hayaletin kim olduğunu artık biliyordum.

Benimkiyle aynıydı.

Sanki onu fiziksel olarak istemek beni yeterince çıldırtmıyormuş gibi, sanki damarına basmak beni heyecanlandırmıyormuş gibi, sanki onunla didişmek ve gözlerini devirmesine neden olmak içimdeki ölü bir parçayı hayata döndürmüyormuş gibi şimdi de ona karşı hayatım boyunca hiç kimse için hissetmediğim bir bağ hissediyordum.

Bunu bir kurşun gibi içimden söküp atmak zorundaydım.

Koç çok iyi sakladığımı sandığım şeyi görmüştü. Zaten bütün oyun boyunca beni nasıl izlediğini ve Julep'e fazla yaklaşmadığımı garantiye aldığını fark ettiğim düşünülürse, bunu anlamam için söylemesine gerek yoktu.

Bu yüzden pazartesi sabahı fizik tedaviye gittiğimde, onun yerine JB'nin beni beklediğini görünce hiç şaşırmadım.

Üzerine oturmam için masaya vurarak, "İyi bir ilerleme kaydettiğimizi duydum," dedi. Masaya oturdum, o omzumu esnetirken bütün hafta sonu devam eden huysuzluğumdan kurtulmaya çalıştım. "Julep bu hafta antrenmanlara başlayabileceğini düşünüyor."

İçimde zerre umut bulamadım.

"İğnenin faydası oldu mu?"

Başımla onayladım.

"Uyurken, duş alırken ya da herhangi bir günlük hareketin sırasında ağrı hissediyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

JB sessizlik içinde kolumu bir o yana bir bu yana hareket ettirirken beni izliyor, değerlendiriyordu. "Tedavi sürecinde bir sonraki aşamaya geçiyoruz, bu yüzden tedaviyi ben devralacağım."

Dudaklarım bir kenara bützülürken ona imalı imalı baktım.

Karşılığında bana attığı bakış, bunun saçmalık olduğunu en az benim kadar iyi bildiğini gösteriyordu.

Fizik tedaviden sonra başka bir antrenmanı daha yedek kulübesinden izledim. JB bir karara varmadan önce dosyama bakmak istiyordu. Takımın galibiyetten dolayı keyfi yerindeydi, herkes gülümseyip kahkahalar atıyor ve şakalaşıyordu.

“İyi misin, Kaptan?” diye sordu Leo su molasındayken.

Oyun kitabını incelediğim yerden başımı salladım. “Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

Kaşlarını çatıp bir şey söylemek için ağzını açtı ancak fırsat bulamadan, Koç Lee arkasından yaklaştı ve sırtına vurarak çalışmaya dönme zamanının geldiğini işaret etti.

Leo gittiğinde, koç oturduğum bankın yanında durdu. Kollarını kavuşturmuş, gözlerini sahanın hücum antrenmanlarının yapıldığı kısma dikmişti.

“JB’yle konuştum,” dedi. “Yarın antrenmana gelmene izin verdi.”

Cumartesi günkü maçtan bu yana ilk kez göğsümde bir yaşam belirtisi hissettim.

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Bu sadece antrenman için,” diye netleştirdi. “Bu hafta sonu oynanacak maç için söz vermiyorum.”

“Anlıyorum, efendim.”

Sonra bana döndü. “Umarım anlıyorsundur, Moore. Umarım hem oyun kurucu hem de kaptan olarak bu takımdaki rolünün ne olduğunu *çok* açıkça anlıyorsundur.”

Bakışlarımı oyun kitabından kaldırıp onunkilerle buluştururken boğazımın sertçe inip kalkışını gizlemeye çalıştım.

“Sen bir lidersin,” diye hatırlattı bana. “Bu takımdaki herkes nasıl davranması gerektiği konusunda ilk seni örnek alıyor.”

Anlayışla başımı sallarken ağzım kurumuştı.

Koç Lee eğildi. Yüzü benimkinin tam önündeydi. “Julep iyi bir kız. Cehennemden çıkurlarından çıkmak için kıcını yırttı.” Parmağını göğsüme o kadar sert bastırdı ki şimdiden orasının moraracağını biliyordum. “Kafanı oyuna ver ve ellerini kızından uzak tut.”

Sonra ayağa kalktı, düdüğü çalarak antrenmanı bitirdi.

BÖLÜM ON ÜÇ

JULEP

“Bunlarla nereye gidiyorsun?” diye sordu Mary bir ısırık almadan önce elindeki meyan kökünü bana doğru sallayarak. Kaşları havaya kalktı. “Bir de bunlar tam olarak *ne*?”

Kendimi ailemin zulasmdan alkol çalmaya çalışırken suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum.

Elimdeki tabağa baktım. “Muzlu fındıklı *muffin*.”

“Ve onları götürdüğün yer de...?”

Ona suçlu suçlu baktım. “Sokağın karşısındaki komşularımıza götürüyorum.”

“Çukur’a demek istiyorsun,” dedi Mary ifadesiz bir sesle, meyan kökünden bir ısırık daha alırken iç çekip başını iki yana salladı. “Aptalca davranıyorsun, dostum ama gerçekten istiyorsan bunu yapmana izin vereceğim.”

“Ne? Ben sadece iyi bir komşu olmaya çalışıyorum,” dedim. “Bazı zamanlar pişirmeyi seviyorum. Sen ve ben bunların hepsini asla bitiremeyiz.”

Bu sadece *kısmen* yalandı. Havaya girdiğimde pişirmekten gerçekten hoşlanıyordum ama doğruyu söylemek gerekirse yıllardır içimden gelmiyordu. Bu da canım istediğinde neden bu kadar sersemlediğimin, neden üzerine ikinci kez düşünmediğimin ve arkasında yatan *nedenin* ne olduğunu çok fazla irdelememin en büyük sebebiydi.

Okuldan eve gelip gece yarısından önce bitmesi gereken çev-

nimiçi bir sınava çalışmıştım. Bitirir bitirmez lisedeyken hissettiğim o nostaljik duyguya kapılarak buzdolabı ve kilerdeki tüm malzemeleri çıkarıp ne pişirebileceğimi düşünmüştüm.

Bu alışkanlığımı annemden almıştım.

Gerçekten mutlu olduğunda annem iki şeyden birini yapardı: Bir, Celine Dion şarkılarını son ses açıp bütün evi temizlerdi ya da iki, Celine Dion şarkılarını son ses açarak bir orduya yetecek kadar yemek pişirirdi.

Öğrenmek istemeye başladığımda ortaokuldaydım ve annem bana öğretmekten mutluluk duymuştu. Pişirmenin ne kadar riskli olduğunu, bir malzemedan biraz fazla ya da biraz az koymanın bütün tarifi nasıl değiştirebileceğini anlattığı anılar gözümün önünde çok netti. Bu bana hem bir hobi hem de bir meydan okuma gibi geldiği için en sonunda kendimi annemden bile daha fazla kaptırmıştım.

Abby bu ruh haline girdiğim zamanları hep *sevmişti*.

Okuduğu kitabı bırakıp heyecanla ayağa fırlar, mutfakta etrafımda dolanarak yardım etmek için yalvarırdı. Çoğu zaman ortalığı darmadağın ederdik. Her yer un ve şeker olurdu.

Bu öğleden sonra hissettiğim tam olarak buydu; o şen şakrak, sıcak heyecandı.

Ancak bu sefer yanımda Abby yoktu.

Annem ve onun ağzına kadar dolu mutfağı da yoktu. Bu yüzden ihtiyacım olan şeyleri almak için bir koşu markete gittikten sonra, Summer Walker'ın sesini sonuna kadar açtım. Şarkılara eşlik ederken üzerine leziz *crumble*'lar serpiştirdiğim nefis *muffin*'ler hazırladım.

Onları sokağın karşısındaki eve götürmemin tek nedeni hepsini sadece benim ve Mary'nin yemesi için burada bırakmamın tehlikeli olmasıydı.

Mary bana göz kırptı. "O kadar ileri gitmişsin ki dalgalanan kırmızı bayrakları bile göremiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sakin ol. O kadar ciddi bir şey değil."

“Ondan hoşlanıyorsun.”

Yutkunup meydan okurcasına çenemi kaldırdım. “Onu en iyi ihtimalle katlanılabılır buluyorum.”

Bu homurdanmasına neden oldu, ardından döndü ve kendini kanepeye atıp *PlayStation* konsoluna uzandı. “Bak, sadece dikkatli ol. Tüm o futbolcuların ukala, bencil pislikler olduğunu düşünmem bir yana senin baban onların koçu.” Kulaklığını takarken bana imalı bir bakış attı. “Eminim ki oyuncularından biriyle yattığını bilmek onu pek heyecanlandırmaz.”

“Kimseyle yatmayacağım.”

Gülümsedi. “Hı hı.”

“Sadece arkadaşça davranıyorum.”

Televizyon ekranında *Final Fantasy VII Remake* yüklenirken Mary kulaklığını takıp arkadaşlarından biriyle konuşmaya başlayarak beni duymazdan geldi.

Bir an durup kendimi savunmaya devam edip etmemem gerektiğini düşündüm. Sonra bunun anlamsız olduğuna karar vererek kendimi vazgeçirmeden evvel akşamın serin havasına çıktım.

Muffin’lerin arkasındaki *asıl* neden Holden’ın bugün antrenmanlara başlamasına izin verilmesiydi. Bunda benim de payım vardı, sabah erkenden JB ve babamla buluşup rehabilitasyonunda geldiğimiz nokta hakkında onları bilgilendirmiştım. Birkaç gün ağırdan almak zorunda kalsa bile antrenmanlara başlayabileceğinden emindim. Fizik tedavide herhangi bir ağrı ya da hareket kısıtlaması yaşamıyordu. Omzu güçlüydü, oynatabiliyordu.

Beni en çok şaşırtan şey ise babamın bana güvenmiş olmasıydı.

Bana inanmıştı, hatta sorularına verdiğim cevaplardan etkilenmiş görünüyordu. Toplantı sona ermeden önce babam, Holden’ın tedavisini devralıp bir sonraki aşamaya geçirmesi için JB’yi görevlendirmişti.

Kendimle gurur duyuyordum.

Gurur duyuyordum. Tanrım, en son ne zaman böyle hisset-

miştim? Aklıma direkte yeni bir numarayı becerdiğim dışında bir zaman gelmiyordu. Stüdyoda ya da oturma odamda krom sevgilimle birlikte olduğum zamanlar kendimi iyi hissettiğim tek zamanlardı.

Yakın zamana kadar böyleydi.

Holden'la çalışmak bana bir amaç, büyük bir özgüven vermişti.

Onun antrenmanlara geri dönmesinin ikimiz için de kutlanmaya değer bir şey olduğunu hissediyordum.

Böylece başımı dik tutarak *muffin* tabağı elimde, sakın bir akşam geçiriyormuş gibi görünen Çukur'un kapısını çaldım.

Kapıyı Leo açtı ve parti gecesinden beri ettiği tekliflerle oldukça ısrarcı davranan Kyle olmadığı için şükrettim.

"Julep," dedi şaşkın bir gülümsemeyle içeri girmem için kapıyı ardına kadar açarak. "N'aber?"

Tepsiyi kaldırarak, "*Muffin* yaptım," dedim aptalca. "Burada onları yememe yardım edebilecek bazı aç futbolcular olabileceğini düşündüm."

"Ah, doğru yere geldin, *cariño**, " dedi tepsiyi elimden alarak.

Onu tepsiyi tezgâha bırakmak için gittiği mutfığa kadar takip ederken etrafıma bakındım. Bu eve son gelişimde partide gördüğüm manzarayı düşününce şu anki temiz halinden etkilenmiştim.

Leo *muffin*'lerin üzerine örttüğüm bezi açtığı anda inledi. Bir tanesini eline alıp kâğıdını çıkardı, yarısını ağzına tıktı. "Aman Tanrım," dedi yeniden inleyerek. "Hâlâ sıcaklar."

Kıkırdadım ve kollarımı kavuşturup etrafıma bakındım. Holden'ın beni duyduğu halde neden aşağıya gelmediğini merak ederek çok-da-çaktırmadan ona bakınmamdan nefret etmişim.

Ancak nerede olduğunu sormamın imkânı yoktu.

Baktığım yeri başıyla işaret ederek, "Burası pek sık böyle görünmez," diyen Leo *muffin*'den bir ısırık daha aldı. "Bu kadar temiz yani. Kaptanın son dersten eve döndüğünden beri keyfi

* (L.) Tatlım (ç.n.)

yerinde değil. Sanki Koç Lee gelip denetleyecekmiş gibi bu tez-gâhları bizzat fırçaladı.”

Yaptığı şakaya sırtıırken aklımdaki soruyu sormamak için dilimi ısırđım.

şu an nerede?

“Yukarıda, odasında,” dedi Leo aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi. Yüzündeki sırtış Mary’nin evden ayrılırken bana attığı bilmiş gülümsemeyi yansıtıyordu. “İstersen ona bir *muffin* götür. Bakalım huysuzluğu geçecek mi.”

“Huysuz mu?” Kaşlarımı attım. “Bugün antrenman yapmasına izin verildi. Çok sevineğini düşünmüştüm.”

Leo omuz silkti. “Başka bir sorunu olmalı ama hey, bunların özemeyeceğı bir şey olamaz,” diyerek *muffin*’lerden birini uzattı. Merdivenlere doğıru başıyla işaret etti, şüpheli sırtışına karşılık gözlerimi kıstım. O ise sadece *muffin*’i bana daha fazla itmekle yetindi.

Muffin’i dikkatlice alarak teslim olsam da hâlâ ona dik dik bakıyordum.

Leo oturma odasına geri dönerken biraz fazla gururlu bir tavırla gülümsedi, ardından tıpkı Mary’nin yaptığı gibi kendini kanepeye atıp kulaklığını takarak yarıda kestiğim oyununa geri döndü. Bir an Mary ile aynı oyunları oynayıp oynamadıklarını merak ettim ama karanlık koridora çıkan merdivenleri tırmanmadan önce bu konu üzerine kafamı fazla yormadım.

Holden’in odası en sondaydı, bahçenin yan tarafına bakıyordu. Kapıyı usulca çaldım ancak yanıt alamadım.

“Holden?” diye sordum kapıyı açmayı denerken. Kapıyı hafifçe iterek araladım, onu çıplak falan basmayacağımı garantiye almak için içeri bir göz gezdirdim. Küçük bir Bluetooth hoparlörden şarkı çalıyordu, bilmediğim melankolik ve güzel bir şarkıydı. Bir şey görmeyince kapıyı biraz daha araladım. “Burada mısın?”

Odası nemli ve sıcaktı, bir erkeğin vücut jelinin sarhoş edici

kokusuyla sarmalanmıştı. Önce çıplak ayaklarının zemindeki sesini duydum, bir an sonra Holden banyonun köşesinden döndü.

Üzerinde beline sardığı lacivert bir havludan başka hiçbir şey yoktu.

Yutkundum, elimde lanet olası bir *muffin*'le kapı eşiğinde dikilirken gözlerim onun üzerinde geziniyordu. Başka seçeneğim yoktu, denesem bile onları durduramazdım. Karşı konulmaz bir miknatis gibiydi. Saçlarından damlayan su şişkin göğüs kaslarıyla belirgin karın kaslarının üzerinden süzülüyor, havlunun altında kaybolan derin V çizgisine kadar iniyordu. Odası sadece başucu lambasının ışığıyla aydınlanırken bir Roma tanrısı gibi parlıyordu. Keskince yontulmuş vücuduna, yıllar boyunca bir sporcu olmanın onu şekillendirmesine hayran kalmıştım.

Bir kulak çubuğuyla bir kulağını temizliyor, ben onu izlerken o da beni izliyordu. Bakışlarında bir sıcaklık, flörtözlük hatta en ufak bir oyunbazlık yoktu. Onu bariz bir şekilde süzdüğüm için benimle uğraşmasını, ukalaca bir yorum yapmasını bekledim ama bunun yerine banyoya doğru döndü.

“Ne oldu?” diye omzunun üzerinden sorarak duvarın arkasında kayboldu.

Alışılmadık soğukluğu karşısında kaşlarımı çatıp tereddütle içeri girdim. “Ben, ııı... *muffin* yaptım,” dedim.

Aptal gibi.

“Hem de bir sürü,” diye ekledim. “O yüzden paylaşmak için biraz getirdim.”

Holden tekrar banyodan çıktı, bir eliyle küçük bir havluyu saçlarında gezdirirken gözleri elimdeki *muffin*'e kaydı. Ona doğru uzattığımda, bana bakarak aldı ve elinde evirip çevirdikten sonra masasına koydu.

“Teşekkürler,” dedikten sonra saçını kuruladığı havluyu bir omzunun üzerine atarak şifoniyerinin üst çekmecesini açtı. Bir tişört ve basketbol şortu çıkarıp yatağının üzerine fırlattı. Elleri belindeki havluya gittiğinde sırtındaki kaslar, üzerlerindeki hafif su parıltılarıyla birlikte gerildi.

Omzunun üzerinden bana baktı, kızararak ona biraz alan yaratabilmek için arkamı döndüm.

Sırtımı ona döner dönmez yere düşen havlunun sesini duydum.

Yutkundum.

“Bunu kutlamamız gerektiğini düşündüm,” dedim Holden’ın arkamda çıplak olduğu gerçeğinden başka bir şeye odaklanabilmek için bir tırnağımın altındaki kiri çıkararak. Ben konuşmaya devam ederken onun önce şortunu, ardından tişörtünü giyerken çıkardığı sesleri duydum. “Yani antrenman için izin çıkmasını kastediyorum.”

Holden yanımdan geçtiğinde artık giyinikti, havlularını buhar içindeki banyoya asarken peşinden gidip kalçamı kapının çerçevesine yasladım.

“Sadece antrenman için,” dedi kayıtsız ve zevkime göre fazla karamsar bir ses tonuyla.

“Evet ama tekrar oynamaya bir adım daha yaklaştın,” diye belirttim.

Omuz silkti. “Göreceğiz bakalım.”

Yanımdan geçip gitti, kapının yaslandığım kısmından olabildiğince uzak durarak banyodan çıktı. Neredeyse bana dokunmaya korkuyor gibiydi.

Gözlerimi kırıştırdım. Başımı çevirip çalışma masasının önündeki sandalyeye oturduğunu gördüğümde yüzüm şaşkınlık, belki biraz da kızgınlıkla buruştu. Çantasından bir ders kitabı çıkardı ve sanki ben orada değilmişim gibi açtı.

Bahçe satışından aldığı CD’lerin masasının köşesinde durduğunu fark edince, hafifçe gülümseyerek birini alıp arkasındaki şarkı listesini okumak için çevirdim.

“Bunlardan birini dinledin mi?”

“Hayır.”

Bu cevabı başını bile kaldırmadan vermiş, hayır kelimesi dudaklarından büyük bir hızla dökülmüştü.

Kısa cevabını görmezden gelerek üsteledim. “Hâlâ Green Day dinliyor musun?” diye sordum CD çalarına uzanarak ama ben daha açamadan elimden kaptı, masasının üst çekmecesine koyup sertçe kapadı.

“Eşyalara dokunmayı keser misin?”

“Asıl *sen* huysuz bir pislik gibi davranmayı keser misin?” diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak. “Bu odaya girdiğimden beri yüzüme bile bakmadın.”

Başını iki yana salladı ve ben oradayken hiçbir şey okuyamayacağını bildiğim halde ders kitabındaki kelimelere odaklanıyormuş gibi yaptı.

İçimi çekerek bunun cumartesi günkü galibiyetten kalan bir üzüntü olup olmadığını merak ettim. Elbette kazanmamız iyi bir şeydi ama asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa da bunun Holden’i biraz rahatsız ettiğini biliyordum.

Çünkü *onsuz* kazanmışlardı.

Bir süre onu izledim. “Sadece birkaç maç. Sana hâlâ ihtiyaçları var. Artık antrenman yapma iznini de kaptığına göre farkına bile varmadan sahalara dönmüş olacaksın. Hem sen...”

“Bu moral konuşmasını sikleyecek birine sakla,” diye sözü mü kesti. Bir sayfayı öyle sertçe çevirdi ki neredeyse yırtacaktı.

Beni tokatlamış gibi başımı geriye attım. “Senin *derdin* ne?”

“*Sensin!*”

Kelime ağzından kükreyen bir gök gürültüsü gibi yüksek ve tehditkâr çıkmıştı. Ders kitabını kapatmış bana dik dik bakarken göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğim için sadece bakakaldım.

“Sensin,” derken sesi hâlâ pürüzlü, kulak tırmalayıcıydı. Ellerini dayadığı masasından destek alarak ayağa kalkıp dibime kadar girdi. “Benim derdim sensin. Sen ve senin bir sıcak bir soğuk saçmalıkların. Beni güldürmeye, daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştıktan hemen sonraki apaçık sinirin. Sen ve önce *beni rahat bırak*, hemen ardından *hadi gel oynayalım* diyen tavrın.”

Daha yakınıma girdiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. Göğsü göğsüme değişiyor, duştan yeni çıkmış kokusu burnuma doluyordu.

“Sensin,” dedi dudaklarıma ulaşan titrek bir nefesle. “Bir de lanet aklımla nasıl oynadığın.”

Hafifçe çenesini kaldırdı, böylece doğrudan burun kemerinin üzerinden bana bakmaya başladı. Vücudumdaki her hücre bu bakışın altında titreşti. Çenesindeki kasların seğirdiğini ve sertçe yutkunduğunu fark ettim, sonra bir nefes vererek benden uzaklaştı.

Holden hışımla odanın diğer tarafına geçti. Ellerini saçlarından geçirip başının üstünde birleştirdi. Sırtı bana dönük, gözleri pencereden görünen bahçedeydi.

Bir an için şok olmuş halde hareketsiz ve sessiz kaldım.

Ardından dudaklarımı büktüm.

“*Siktir git*, Holden,” dedim tükürürcesine başımı iki yana sallayarak. “Seninle isteyerek katılmadığın bir oyun oynamışım gibi davranma.”

Gülerek elleriyle bacaklarına vurduktan sonra bana döndü. “Benden ne istiyorsun? Ha?”

Kendime gelip yutkundum. “Arkadaş olmak,” dedim cılız bir sesle.

“Arkadaş,” diye yineledi başka bir acı kahkahayla. “Doğru. Tamam o halde. Arkadaş olacağız o zaman. Artık gidebilirsin.”

Başımı iki yana salladım. “Buraya kutlama yapmaya, kibar davranmaya ve sana lanet olası bir *muffin* getirmeye geldim. Benim gözetimimden JB’ye verildin. Bu *iyiye* işaret, Holden.”

“Ona verilmem yakında oynayacağım anlamına mı geliyor sence?” diye sordu duyduklarına inanamıyormuş gibi. Sonra ifadesiz yüzüyle bana doğru bir adım attı. “Baban beni *etrafında* istemediği için tekrar JB’ye verildim.”

Tartışmaya devam ederken çenem kasıldı. “Hayır, sebebi bu noktada devreye girecek daha deneyimli bir antrenöre ihtiyacın olması ve...”

“Tanrım, sadece...” Holden ellerini yumruk yaptı, yüzü hayal kırıklığıyla kıpkırmızı kesilirken onları yanında sallıyordu. “Çeneni kapatır mısın?”

Aramızdaki boşluğu kapatıp göğsümü onun göğsüne bastırdım, az kalsın çenemi onunkine çarpacaktım. “Kapattırsana hadi,” derken sesim neredeyse hırlar gibi çıkmıştı.

Bana üstten baktı, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken göğsü öfkeyle kabarıyordu. Sanki beni önünden çekecekmiş gibi, sanki beni kenara itip hışımla odadan çıkacakmış gibi kollarımı tuttu.

Ancak bunları yapmak yerine, bir iz bırakmak *istiyormuş* gibi kollarımı morartacak kadar sıkı.

Sonra beni öptü.

Ağzı benimkine vahşi bir baskıyla kapandı, elleri sertçe kollarımdan yukarı çıkarak yüzümü kavradı. Beni olduğum yere mıhlayıp arzu ve öfke karışımı o öpücüğün içine çekerek kendine bastırdı.

Ona karşılık verdim.

Ayak parmaklarımdan ucuna kalkıp talebine karşılık verirken dudaklarımı araladım. Saçlarını kavradım ve altdudağını emerek dişlerimin arasına alıp ısırmama yetecek kadar geriye çekti.

Holden inledi, elleri sırtımdan aşağı körlemesine kayıp kıcımlı sıkarken bütün tüylerim diken diken oldu. Beni kendine yapıştırdığında, aynı çileden çıkarıcı ihtiyaçla tırnaklarımı sırtına batırdım.

Bir nefes sonra beni kucağına aldı, bacaklarımı beline sararken elleriyle kıcımlı kavrayarak beni kendine yasladı. Bir an sonra beni yatağının üzerine bıraktı ve şilteye çarpmamla beraber çarşafın ağırlığının altında *hışırdadı*. Holden üzerime çıkmadan önce üçüncü bir nefesi alacak vaktim olmadı, dizini bacaklarımdan arasına sokarak cezalandırıcı ve çaresiz öpücükleriyle beni yastıklarına bastırdı.

Dili benimkine süründüğünde ensesindeki saçları tuttum ve onu kendime çekerek daha fazlasını talep ettim. Zihnimin arkasında uzaktan çınlayan her uyarı çanını, bana bunun olamayacağını, *bizim* olamayacağımızı söyleyen her sağduyumu görmezden geldim.

Onu istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki benliğimin her zerresini bir çırpıda tüketmesine izin verecektim. Tam da şimdi bu ana teslim olabileceğim anlamına gelecekse beni varoluştan silmesine, gezegenden yok etmesine bile izin verirdim.

Holden ellerini saçlarımın arasına sokup parmaklarını sıkarak bir yumruk haline getirdi. Sırtım yay gibi gerildi, çenem yukarı kalktı ve dudaklarım onunkilerden kurtuldu. Ben dokunuşunun altında kıvrılırken o çenemi, boynumu, köprücük kemiğimi yalayıp emdi. Saçlarımı bu kadar sıkı tuttuğu için kıpırdayamıyordum, bu da üzerimde tekrar yukarı çıkıp ağzımı bir kez daha kendisinininkine hapsetmeden önce çenemi nazikçe ısırırken her okşamayı yoğunlaştırıyordu.

Bir eli saçlarımı bırakıp kalçama doğru ilerledi, kıcımlı sıkıktan sonra avucunu sertçe tişörtümün altına soktu. Sutyen giymemiştin ve Holden'ın parmakları göğüs kafesimde gezinirken meme uçlarım ihtiyaçla sızlıyordu. Kısa bir süreliğine durdu, kalçasını bana bastırarak sadece başparmağının ucuyla mememin altını okşadı ve kotumun dikiş yerindeki o hassas noktayı uyardı.

Daha fazlası için umutsuz bir yakarıyla ağzına doğru inledim. İllüzyonu paramparça eden de bu ses oldu.

Holden nefes nefese durdu ve tutuşu gevşedi, dudakları hâlâ benimkilere değdiği halde artık beni öpmüyordu. Kendini üzerimden kaldırıp geriye, yatağın diğer ucuna atmadan önce beni sadece bir saniye daha orada sabit tuttu.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip dirseklerini büküttüğü dizlerine dayadı ve göğsüne doğru çekti. Çıldırılmış bir adam gibi görünüyordu, lanet olası bir çöküşün eşiğinde olan biri gibiydi.

OYUN KURUCU

Gerçeklik bir tokat gibi suratıma çarptı.

O tek kelime bile etmeden gitmem gerektiğini, bir hata yapıp çok ileri gittiğimizi anladım.

Bana sahip olamazsın, demiştim o geceki partideyken.

Buna rağmen buradaydım işte, ona hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığım kuralı kendim çiğniyordum.

“Gitmen gerek,” demeyi başardı pürüzlü ve düzensiz bir sesle. “Şimdi. Git. *Git*, Julep.”

Yutkunarak yataktan kalkıp ellerimle saçlarımı ve tişörtümü düzeltirken kapısını hızla açtım, arkama bile bakmadan dışarı fırladım.

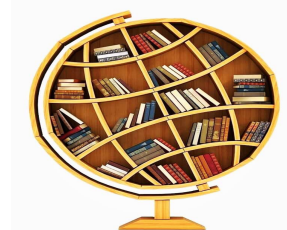
Merdivenleri inerek kapıdan çıktım, onun bahçesinden sokağın karşısına ardından da kendi bahçeme koştum. Sendeleyerek ön kapıdan içeri girer girmez, sanki beni takip edecekmiş gibi kapıyı arkamdan kilitlemişim. Mary’nin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek yanından hızla geçtim ve üst kattaki odama çıktım. Kapıyı kapatıp sırtımı yaslayarak kendimi yere bıraktım.

Nefes alamıyordum.

Az önce yaptığımız şeye inanamıyordum.

Bunun nasıl olduğunu bir türlü aklım almıyordu.

Yine de bunu tekrar yapmak için *her şeyi* göze alabileceğimi biliyordum.

BÖLÜM ON DÖRT

HOLDEN

“Birilerinin dikkati dağınık.”

Gözlerimi kırıştıtarak düşüncelerimden sıyrılıp şu ana geri döndüm. Amcalarım birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Nathan balkabağı çekirdeklerini pişmeye hazırlarken, Kevin çekirdeği çıkarılan turuncu meyveyi özenli bir tasarımla oyuyordu. Kuzenim onu kucağıma oturttuğum yerden ikisini izliyordu, elleri zaman zaman tadına baktığı balkabağından dolayı yapış yapıştı.

“Pardon,” diye mırıldandım. “Sadece maçı düşünüyordum.”

Bu bir yalandı, üstelik ağızımdan çıkar çıkmaz bunu anladıklarını biliyordum.

Onu öptüğüm geceden beri Julep’ten başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmemiştim.

O zamandan beri sürekli gergindim, içimde bir huzursuzluk vardı. Suçluluk hissiyle korku birbirine karışmış, özlem ve arzuyla iç içe geçmişti. Babası bana ellerimi ondan uzak tutmamı söylerken adamın gözlerinin içine bakmıştım ama o anda bu imkânsızdı.

Onu öpemezdim.

Buna rağmen onu öpmeden de *duramazdım*.

Eğer inlemeseydi eğer o tatlı, sarhoş edici ses beni gerçekliğe döndürmeseydi onu becerirdim. Giydiği o *vintage* bluzu parçalayıp kot pantolonunu bacaklarından teker teker çıkarırdım. Ayak bileklerini omuzlarıma atıp kendimi onun içine öyle bir gömerdim ki geride bir parçamı bırakırdım.

Yine de mantıklı davranmayı ve mucize eseri durmayı başarmıştım.

Julep'in kaçışına bakılırsa durduğuma memnun olduğumu biliyordum.

O zamandan beri konuşmamıştık, sahada birbirimizin yanından geçerken birbirimize arkadaşça bir selam bile vermemiştik. Onu gördüğümde başımı öne eğiyordum, o da ben etraftayken aynı şeyi yapıyordu.

Ancak onun vızıldayan varlığını derimin altında bir neon ışığı gibi hissediyordum.

“Oynayacak mısın?”

Gözlerimi kırıştırdığımda, bir kez daha kendimi dağınık mutfakta buldum. “Ne?”

“Maçta,” dedi Kevin amca sırtarak. “Bu yüzden mi aklını meşgul ediyor? Oynayacak mısın?”

Yutkundum. “Bu sefer değil ama umarım yakında.”

“Bu haftaki antrenman iyi geçti mi?” diye sordu Nathan. Ardından üzeri kabak çekirdekleriyle kaplı kurabiye tepsisini fırına sürdü..

“İyi geçti. Ağrım olmadı, rahatça hareket edip iyi bir performans sergiledim. Savunmada bana çok yüklenmediler, çalım atan olmadı,” dedim. “Yine de kendimi iyi hissediyorum.”

“Peki ya koç?”

Midem altüst oldu, sanki onun delici gözleri bu odada bile beni izliyordu.

“Temkinli davranıyor,” diye itiraf ettim. “Ama sanırım o da beni tekrar sahada görmek istiyor.”

“İstememesi aptallık olurdu,” dedi Kevin amca. “Geleceğin Tom Brady’sini son senesinde yedek kulübesinde oturtan koç olarak hatırlanmak istemez.”

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, bir haftadır gülümsemeye en çok yaklaştığım an bu olmuştu.

Yarınki maçımız South Hartford Üniversitesi Bulldoglarına karşıydı, ligimizdeki en kötü taraftarlar onlardaydı. Gürültücü,

kaba ve acımasızlardı, her zaman aklımıza girmeyi başarıyorlardı. Maç deplasmanda oynanacaktı. Bu yüzden maçın, o soytan taraftar grubunun iki saatlik bir yolculukla bizim sahamıza geldiği bir maçtan daha gergin geçeceğini biliyordum.

Oynayamayacağımı ve çenelerini attığım her gol pasıyla kapatamayacağımı bilmek beni kahrediyordu.

Koç Lee bugünkü antrenmandan sonra soyunma odasında, “Yakında,” diye söz vermişti. Yarın otobüse binmeden önce hepimizin iyi bir uyku çekmesini istediği için antrenmanı erken bitirmişti. Geç oynanacak bir maçtı, televizyonun en çok izlendiği saatlerdeydi. O büyük ışıkların altında takıma liderlik eden kişinin ben olmayacağımı söylediğinde içimdeki her şey darmadağın olmuştu.

“Duygusal bir şey söyleyebilir miyim? Tabii beni yumruklamak yok,” dedi Kevin amca. Bu sırada soyma bıçağını balkabağına oyduğu ayın dışına doğru kaydırarak şekle derinlik kazandırıyorlardı.

“Söz vermiyorum.”

Kıkırdadı. Balkabağına tekrar odaklanmadan önce gözlerini bana dikti. “Tüm bunlarla başa çıkabildiğin için baban seninle gerçekten gurur duyardı.”

Donup kaldım, kalbim göğsümde tekrar atmaya başlamadan önce bir anlığına tekledi.

“Sakatlığınla ve oynayamadığın için hissettiğin karmaşık duygularla baş etmek zorundayken bir lider olarak takımını desteklemek kolay değil. Bu senin olgunluğunun bir göstergesi, Holden. O seninle gurur duyardı.” Kev amca yutkundu, ardından gözleri benimkilerle buluştu. “Ben de gurur duyuyorum.”

Başımla onaylarken boğazım düğümlenmişti, konuşamıyordum.

Joanne balkabağı kaplı elini yanağıma doğru uzatıp turuncu yapışkan şeyi küçük bir kahkaha atarak yüzüme sürdü.

Bu, anın gerginliğini yok etmişti. Yüzümdeki balkabağını parmağımla alıp burnuna vurduğumda amcalarım kıkırdadı.

Sadece birkaç dakika olmuştu ama bu, Julep'i düşünmeden geçirdiğim en uzun zamandı.

O gece Çukur'a geri döndüğümde evin boş olmasına şükrettim. Dinlenebilmek için maçtan önceki cuma günü, antrenmanlarımızı her zaman erkenden yapardık ama otobüs yarın öğleden sonra ikide kalkacağından takımın büyük kısmının muhtemelen dışarıda olduğunu, antrenmanı erken bitirdiğimiz ve maçın geç başlayacağı nadir zamanın keyfini çıkardıklarını biliyordum.

Çukur boşken neredeyse ürkütücüydü, rahat edemeyeceğim kadar sessizdi. Yine de bunu bir lütuf olarak değerlendirdim, tekrar aşağı inmeden önce duş alıp üstümü değiştirmek için merdivenlerden yatak odama çıktım.

Uyuyamayacak kadar gergindim, ders çalışmayı denemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. O yüzden kanepeye uzanıp zihnimi meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışarak Netflix'te gezindim. Yaklaşık otuz dakika sonra oflayarak gördüğüm ilk aksiyon filmine tıkladım, biraz silah ve vahşetin bana ilaç gibi geleceğini umuyordum.

Zaman geçtikçe, filmin çektiğim acıyı hafifletmek için bir işe yaramamasına daha da sinirlenerek kanepeye iyice gömüldüm. Telefonumu elime aldım ve haftalar öncesinden kalma birkaç mesajımıza bakmak için Julep'in numarasını açıp durdum. Bir mesaj yazdım, sildim ve telefonumun ekranını tekrar kilitledim.

Yukarı çıkıp uyuya kalana kadar karanlıkta yatmaya karar verdiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Ayağa kalktım, sağa sola dönerek sırtımı kıtlattım. Televizyonu kapattıktan sonra evin içinde dolaşarak kapıların kilitli, pencerelerin de kapalı olduğundan emin oldum. Diğer çocuklar eve sarhoş döndüklerinde bunu yapmayı akıl edemeyeceklerini biliyordum.

Sokağa bakan büyük pencerenin perdesine uzandım, biz lanet hayvanlar olmasaydık burası mükemmel bir okuma köşesi olabilirdi. Ancak bu yıpranmış minderlerin üzerinde genellikle kirli spor çantalarımız ve kramponlarımız dururdu, ön kapıdan içeri girdiğimizde eşyaları fırlatmak için uygun bir yerdi.

Perdeyi indiremeden gözlerim sokağın karşısındaki eve takıldı. Julep'e.

Evlerinde yanan tek ışık oturma odasındaydı. Bir lambanın hafif ışıltısı gibi yumuşak ve sıcak bir aydınlık yayıyordu. Mary'nin arabasını garaj yolunda görememiştim, bu yüzden bir an sonra Julep'in pencereden görünmesi beni şaşırtmadı. Elleri belindeydi, sanki az sonra onunla savaşmak üzereymiş gibi oturma odasının ortasındaki direğe bakıyordu.

Evimizin ışıklarının sönük oluşu onu daha iyi görmemi sağlıyordu, vücudunun loş silueti o kadar netti ki karnını kaplayan terin parlaklığını fark edebiliyordum. Giydiği kıyafetlerin renklerini seçemiyordum ama üzerinde fazla bir şey yoktu. Yalnızca kışının kıvrımlarını saran yüksek belli bir tangayla basit bir sutyen vardı. Sporcu sutyenine bile benzemiyordu, sanki bütün gün giydiği sutyendi de kapıdan içeri girer girmez hemen direğe sarılabilmek için üzerindeki kıyafetleri çıkarmış gibiydi.

Başka tarafa bak, seni sapık piç.

Kendime niyetlendiğim gibi perdeyi kapama emri verdim. Onu yalnız bırakmak, mahremiyet vermek ve ona bir daha asla dokunmayacağım düşünülürse, bunun lanet bir işkenceden başka bir şey olmadığını hatırlamak için kendime yalvardım.

Buna rağmen mazoşist yanımda beni olduğum yere çiviledi, onun kendini kromun üzerine atmasını izlerken kalbim küt küt atıyordu.

Baş aşağı dönmeden önce kendini direğe paralel olarak yukarı çekip bacaklarını iki yana açışını, bu kadar kolay bir şeymiş gibi göstermesi büyüleyiciydi. Bir anlığına bu şekilde kaldı, ardından bacaklarından birini direğe sararak ellerini serbest bıraktı. Silueti, uzun bacakları ve uçuşan saçlarıyla bir bulanıklık halinde direktten sarktı.

Bu sefer topuklu ayakkabı giymişti.

Şekli dolayısıyla topukluların zaten ince olan bacaklarını nasıl daha da uzattıklarını fark ettim. Aklıma hemen o gece partide

giydiği topuklular geldi, ayak bileğinin açıkta kalan o küçük kısmı ona dokunma isteğiyle beni çılgına çevirmişti.

şimdi bunu üç kat daha fazla hissediyordum.

O su gibi hareket ederken transa geçmiştim. Dizlerinin üzerinde yumuşak bir şekilde yere indiğinde, direğe yaslanıp vücudunu yay gibi kıvrırarak saçlarını hızla geriye savurdu. Bu manzara beni neredeyse boşaltacaktı. Onu dizlerinin üzerinde izlerken ve direğin yerinde olmanın, bacaklarını iki yana açmış halde bana bakmasının nasıl bir şey olacağını hayal ederken paramparça olacağım sandım.

Gözlerimi kapatarak tekrar perdeye uzandım.

Kapat şunu. Kapat şunu artık.

Ne yazık ki yapamadım.

Tam o anda Julep başını kaldırıp doğrudan bana baktı.

İlk başta evimizdeki tüm ışıklar snkken beni görebileceğini düşünmedim. Sokak lambaları yanıyordu tabii ama bu beni burada dururken görmesi için yeterli miydi?

O doğrudan önünde durduğum pencereye bakarken, nefesimi tutmuş halde tamamen hareketsiz kaldım.

Julep önündeki cumbalı pencereye doğru yürüyerek, cama yüzünün hatlarını belli belirsiz görebileceğim kadar yaklaştı. Uzun bir süre orada durup baktı ancak beni gördüğüne dair başka bir ışaret yoktu.

El sallamasını ya da hareket çekmesini beklediğim kısa bir anın ardından, yanındaki sehpadan aldığı bir bardak suyun neredeyse hepsini içti. Bakışlarının penceresinin st tarafına kaydığını gördüğümde, benim yapacak gücü bulamadığım şeyi yapmak ve kendi perdesini çekmek üzere olup olmadığını merak ettim.

Ancak tereddüt etti. Göğsü hâlâ son hareketine harcadığı efordan dolayı hızla inip kalkıyordu.

Gözleri yavaşça tekrar benim pencereme kaydı.

Sonra elleri sutyeninin önüne uzandı ve memelerinin ortasındaki küçük kumaş parçasını tuttu.

Hayır, bu bir kumaş parçası değildi.

Bir kopçaydı.

Ben izlerken kopçayı çözdü.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümlendi, sanki *nefesim* bile küçük bir hareketin onu korkutup kaçıracağından endişeleniyordu. Ancak Julep sutyenini yavaşça açıp askılarını önce sol, sonra da sağ omzundan aşağı kaydırırken yüzünde korkuya dair hiçbir şey yoktu. Sutyeni bir parmağından sarkıtarak yere attı, ardından ellerini pencerenin pervazına dayadı ve sokak lambasından yayılan ışığı kullanarak bana memelerinin mükemmel bir manzarasını sunmak için öne doğru eğildi.

O bir elini göğüs kafesinden yukarı kaydırıp kendini avuçlarken, hareketlenen sikim acı verecek derecede sertleşince bir küfürü yuttum. Meme ucunu parmaklarının arasında döndürerek sıkı ve sonra yüzünü görebilmem için biraz daha eğildi.

Bir de yüzündeki muzip gülümsemeyi.

Uzun bir süre beni izledi, belki de benim *onu* izlememe izin verdi. Sonra parmaklarını oynatarak alaycı bir tavırla el salladı, perdeye uzanarak onu tek hamlede çekti ve büyüleyici görüntüsünü gözlerimin önünden sildi.

Kanepedeki telefonum bildirimle çaldığında hâlâ camın önünde öylece duruyordum.

Yavaşça kanepeye doğru ilerleyip telefonu elime alırken eşofmanın içindeki sikimi düzelttim ve ekranda Julep'in adını gördüm.

İyi geceler, Kaptan.

Altdudağımyı ısırarak başımı iki yana salladım.

Gecenin geri kalanında aklımda tek bir düşünce dönüp durdu.

Başım beladaydı.

BÖLÜM ON BEŞ

JULEP

Holden görüldüğünde çoktan JB'yle otobüsün ikinci sırasına oturmuş, oyuncularını tek tek incelemeye ve bugünkü maç için ihtiyaç duyacakları şeylerin üzerinden geçmeye başlamıştık.

“Clay’in ayak bileği onu hâlâ rahatsız ediyor, bu yüzden ısınmadan önce iyice bantlayıp bazı hareket kontrolleri yapmamız gerekecek,” diye listeye devam etti JB ama sesi soluklaştı.

Holden’ı pencereden izlerken *her şey* soluklaştı.

Saçları nemli ve her zamankinden daha koyuydu, otobüse yaklaşırken elini kayıtsız bir tavırla arasından geçirdiği bukleleri dağınıktı. Çantasını omzundan çıkarıp ekipmanları otobüse yükleyen görevlilerden birine verdi, hemen ardından gürültü önleyici kulaküstü kulaklıklarını taktı.

Üzerinde takımın renkleri vardı; göğsünde NBU’nun altın logosu bulunan kiremit kırmızısı bir kapüşonlu hırkayla uyumlu bir eşofman altı giyiyordu. Onu bu eşofman altının içinde görmenin, kumaşın kalçalarını, uyluklarını hatta... belirgin *başka* bir bölgesini sarmasının saçma derecede iştah açıcı bir yanı vardı. Eşofman altı ve kapüşonluyla bu kadar seksi görünmesi adil değildi, üstelik bu sadece üniversite sporcularında bulunan o ukala tavırla maça gitmek üzere otobüse binmesinden de kaynaklanmıyordu.

Samimi, rahat görünmesinin etkisi büyüktü. Sanki her an gülümseyip sana gamzesini gösterecek ve alnından öpmeden önce kolunu omzuna dolayacak gibiydi.

Tam da bu düşünce aklımdan geçerken Holden'ın gözleri pencereden onu izlediğim yere kaydı.

Yanaklarım kızarmış, kalbim gümbür gümbür atar halde bakışlarımı kaçırıp JB'nin söylediklerini yakalamaya çalıştım. *Benim neyim var böyle?* Aptal aptal bunu merak ediyordum ama bu düşünceyi de bir sivrisinekmiş gibi hızla zihnimden uzaklaştırdım.

“...Holden için. Sonra da...”

Gözlerimi kırıştıtarak konuşmamıza geri dönerek, “Pardon, ne dedin?” diye sordum JB'ye.

JB gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. “Dedim ki, Holden için oyun öncesi bir derin doku masajı ayarlamalıyız. Katılmıyor musun?”

Düşünüyormuşum gibi duraksadım, sanki üzerine gerçekten düşünmem gerekiyormuş gibi. “Hayır, bence iyi bir karar. Oynamıyor olabilir ama yedek kulübesinde gerilecektir. Kesinlikle zararı olmaz.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum. Seninle ikimiz aktif oyuncularla ilgilenirken bu işi Tanner'a vereceğim.”

Masajı *ben* yapmayacağım için yaşadığım hayal kırıklığıyla yüzümün asılmamasına çabaladım. “Harika.”

Sonra Holden otobüsümüze bindi, kulaklıkları hâlâ takılıyken basamakları yavaşça tırmandı.

Gözlerimi JB'nin takımın geri kalanıyla ilgili notlarının üzerinden geçerken not panosunda işaret ettiği yerde tutmak için her türlü çabayı göstermem gerekiyordu. Özellikle de Holden'ın kokusunu aldığım anda, duş jelinin o tanıdık erkeksi kokusu burnuma çarparak beni öpüştüğümüz geceye geri götürdü.

Yanımdan geçerken eşofman altı omzuma değdi.

Cebindeki eliyle kolumu sıktığını hissettiğime *yemin* edebilirdim. Çok hafifçe, sadece başımı omzumun üzerinden çevirip ona bakmamı sağlayacak kadar sıkılmıştı.

Ancak en arkalara doğru yürümeye devam ederek bir koltuğa yerleştiğinde, bana değil pencereden dışarıya bakıyordu.

Yutkundum, acaba dün gece durumu yanlış okudum da yaptığım şeye kızdı mı diye düşündüm. Geçen hafta öpüşmemizi durduran o olmuştu ve ikimiz de bunun bir daha olamayacağını biliyorduk.

Buna rağmen...

Dün geceki davranışım için beni tek bir lanet öpücükle deliliğin eşiğine getirmiş olmasından başka bir açıklamam yoktu. Onu penceresinin önünde dururken görmüştüm.

Beni izliyordu.

Hissettiğim bu güç bütün mantığımı alıp götürmüştü.

Onu ürkütücü bir gölgeye bürüyen sokak lambasının yumuşak ışığında bile, sutyenimi açtığımda nefesinin kesildiğini görmek tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. Ne kadarını görebildiğini bile bilmiyordum ama gözlerini kaçırmadığından emindim.

Ancak ben perdeleri kapattıktan sonra mesajıma cevap vermemişti. Aramızda olanlar, öpücük ya da o zamandan beri yaşananlarla ilgili ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Benim onu düşündüğüm kadar onun da beni düşündüğüne dair bir işaret aradım. Bu işkence eden yanmayı benim gibi hissettiğini, bir yangın çıkarmayı göze almadığımız sürece daha fazlasını yapamayacağımız hissini onun da yaşadığına dair bir işaret aradım.

Her şeye rağmen baskın çıkmaya başlayan, bir kibrit çakma içgüdüsüne dair işaret aradım.

South Hartford Stadyumu'na vardığımızda takımın otobüslerden inişini izlerken, JB'nin yanında durup her oyuncuya onları ne zaman ve nerede görmek istediğimizi bildirdim. Holden merdivenlerden indiğinde nefesimi tuttum. Bize doğru ilerlerken fazlasıyla güçlü, odaklanmış görünüyordu.

Oyuncuların her biri nasıl davranmaları gerektiğini anlamak için ona baktı, etrafta boş boş dolanarak kahkaha atan bazı oyuncular o otobüsten iner inmez sustular. Onun sakin duruşunu örnek alarak arkasına doğru sıraya girdiler, Holden bazılarına başıyla

selam verirken diğerlerinin sırtına hafifçe vurdu. Bunu izlemek büyüleyiciydi, onun tek bir dokunuşu ya da bakışı bir oyuncunun bütün tavrını değiştirebiliyor, yüzünden stresi silip derin bir nefes almasını sağlayabiliyordu.

Sakat olsa bile Holden kaptandı, takımın lideriydi ve onların kralıydı.

Bana bir kez bile bakmamıştı.

Bir mucize eseri kazanmayı başardık.

Bu sadece maç çok acımasız geçtiği veya skorlar oyun boyunca birbirine çok yakın olduğu için değil, aynı zamanda South Hartford fanları maçın her saniyesini berbat ettiği için de bir mucizeydi.

Gürültülü, terbiyesiz, dahası var olduğunu bilmediğim bir seviyede kabaydılar. Tünelden geçerken bağrıışlarının ne kadar sağır edici olduğunu, yuhalamalarını ve taciz edici tehditler savurdıklarını duyunca şok olmuştum. Alışlageldik “*Berbatsın NBU!*” tezahüratını da yapmamışlardı, hepsi kişiseldi. Riley’yi kız olduğu için hedef aldılar, Kyle’ı sosyal medya paylaşımları için yuhaladılar hatta Clay’i geçen dönem ailesiyle yaşadığı korkunç olaylardan vurdular.

Annesi hakkında şakalar yapmaya başladıklarında Holden onu omzundan sertçe tutarak fiziksel olarak zapt etmek zorunda kalmıştı.

Acımasızlardı, hücum hattımız çizgideyken o kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki oyuncular Blake’in oyun tüyolarını seslenişini güçlkle duymuştu. Holden her şeye rağmen sakinliğini korudu, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde oyunu saha kenarından izledi. Oyun sırasında her oyuncuyu bir noktada kenara çekti, kasklarından tutarak onlara duymaları gerekenleri söyledi.

Şansın da yardımıyla bir şekilde onları durdurmayı ve skoru yakın tutmayı başardık.

Nihayetinde attığımız bir son saniye golü, galibiyeti garanti-ledi.

Otel odamda duş alırken, taraftarlar maç boyunca ilk defa sessizliğe büründüğünde Clay ve Zeke'in omuzlarına aldıkları Riley'yi sahada gezdirmeleri hâlâ gözümün önündeydi. O tatlı intikam gördüğüm en güzel manzaraydı.

Ayrıca otele giriş yaptığımızda babamın gözlerindeki endişe de hâlâ gözlerimin önündeydi, takım çok gürültülüydü ve kutlama yapmaya hazırdı. Lobideki masada durduğu süre boyunca beni yan gözle izlemiş, anahtarımı bana uzatırken elimi gereğinden uzun süre tutmuştu.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi.

Yutkunup anahtarı alırken gözlerimi yere diktim. “Neden?”

“Çünkü gerçekten kendini aştın, Julep. Yaptığın her şeyde bunu görebiliyorum. Bu gece, saha kenarında, oyuncularla çalışırken... Seni bu kadar odaklanmış, böyle tutkulu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Şeyden beri...”

O boğazını temizlerken cümlesini bitirmemesini umarak bakışlarımı yere çevirdim. Bitirmesine gerek yoktu.

“Ben sadece... bunu bir kenara atmanı istemiyorum,” dedi daha yumuşak bir sesle, sonunda anahtarı bırakırken.

Neredeyse gülecektim. “Ben yatmaya gidiyorum, baba,” dedim sonunda bakışlarıyla buluşarak. “Yorulдум.”

Babam başıyla onaylasa bile yüzü hâlâ endişeli görünüyordu. “İyi bakalım. Ben de yorulдум.”

Bu bir yalan değildi. Sıcak suyu kapatıp duştan çıktıktan sonra kendimi bir havluya sararken hissettiğim yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. Islak saçlarımı taradım, yüzüme gece kremi sürdüm. Giana ve Riley bu gece ev arkadaşlarımdı, takımla seyahat eden tek kadınlar biz olduğumuz için böyle olması mantıklıydı. Görünüşe göre Riley tek kadın oyuncu olarak yalnız başına kalmaya alışkındı, Giana ise genellikle patronu Charlotte'la aynı odada kalıyordu.

Ancak bu gece üçümüz kalacaktık ve ben pizza yiyip *bayıl-mayı* dört gözle bekliyordum.

Tüm bu hayallerim banyodan çıkıp Riley’yi makyajını bitirir, Giana’yı da buklelerine saç spreyi sıkarken bulduğumda suya düştü.

İkisi aynı anda bana baktıktan sonra aralarında bakıştılar, onlar daha tek kelime bile etmeden ne olacağını anlamıştım.

“Dışarı çıkıyoruz, değil mi?” diye sordum iç çekerek.

Cevap olarak sadece gülümsediler, hiç tartışmadan bavulumu açıp her ihtimale karşı yanıma aldığım tek elbiseyi çıkardım.

Tüm yorgunluğuma rağmen bir yanım takımla dışarı çıkacağım için heyecanlıydı. Çukur’daki parti dışında buna hiç fırsatım olmamıştı, onun da havası farklıydı. O yüksek stresli bir zamandaki *biraz kafa dağıtılım* türünden bir geceydi.

Bu bir kutlamaydı.

Biraz makyaj yaparken babamın uyarısı kısa bir süreliğine aklıma geldi ama bu gece kontrolün tamamen bende olduğunu bilerek o sesi susturdum.

Ayrıca yeni bir şehirdeydik. Son zamanlarda düşüncelerimi karmakarışık eden her şeyin yanı sıra, uzun bir günün yorgunluğuyla bile kolay kolay uyuyamayacağıma dair içimde bir his vardı.

Bir de *belki*, küçük bir parçam Holden’ı görmek istiyordu.

Riley bara giderken bindiğimiz takside, “Kendi derinden sürünerek çıkmak üzereymiş gibi görünüyorsun,” dedi.

Gözlerimi kırıştıtırıp başımı şehrin ışıklarının bulanıklaşmasını izlediğim yerden onlara çevirdim. “Aslına bakarsan çoktan çıkmışım gibi hissediyorum,” diye itiraf ettim.

Giana kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani... son zamanlarda kendim gibi hissetmiyorum.”

“Ne açıdan?” diye sordu Riley.

Deli biri gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağımı düşündüm. “Ben sadece... son zamanlarda kendimi... *garip* hissediyorum.”

“Üzgün gibi mi?” Giana sordu.

“Hayır.”

“Kızgın, kafası karışık?” diye araya girdi Riley.

“Hayır... tam tersi aslında. Depresif hissetmeye *alışkınım*. Ama bu... bilmiyorum.” Başparmağımı ısırdım. “Hissettiğim şey... sanki heyecan gibi. Aynı zamanda biraz korkmuş. Belki biraz da endişeli gibi.”

Giana sırtarak omzuma yaslandı. “Ah, futbol sezonu hepimize böyle hissettiriyor.”

Zorla gülümsedim. “Evet. Futbol.”

Riley tek kaşını kaldırdı, bakışları sanki Giana’nın görmediği bir şeyi görmüş gibi bana odaklanmıştı. Ancak sormaya vakti olmadı çünkü arabamız durduğunda Zeke arka kapıyı açıp Riley’yi bir un çuvalı gibi omzuna attı.

“İndir beni, seni mağara adamı!”

Clay de aynısını Giana’ya yaparken, Zeke kahkaha atarak Riley’yi barın içine taşıdı. Giana itiraz etmedi, sadece eteğinin arkasını tutarak kimsenin kışını görmediğinden emin olmaya çalıştı. Clay onun zihnini okumuş gibi devasa ellerinden biriyle eteğini kapatarak Giana’nın gülümsemesine ve onu içeri taşıırken Clay’i alnından öpmesine neden oldu.

“Sen de böyle bir yolculuk ister misin?”

Sesini duyunca donakaldım ancak hiç etkilenmemiş gibi yavaş ve sakince ona dönmeyi başardım. “Peki, *sen* kasıklarına bir diz geçirmemi ister misin?”

Holden kıkırdayarak ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken gözleri hafifçe parladı. Üzerinde hâlâ NBU kapüşonlusu vardı ama altına giydiği o kot pantolonla ilgili bir şey başımı sabahki eşofmanından bile daha fazla döndürmüştü.

Dudaklarını birbirine sürterek bir süre beni izledi, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibiydi. Ancak bunun yerine bir eliyle ban işaret ettiğinde gösterdiği yere doğru ilerledim.

Holden koşarak önüme geçip benim için kapıyı açmadan önce bile, evin duvarları yüksek sesli müzikle gümbürdüyordu. Jest karşısında gözlerimi devirmeye niyetlensem de bunu yapmak, hareketini tatlı bulan içimdeki yumuşak noktaya ihanet olurdu.

Girişte kimliklerimiz kontrol edildi ve içeri girdiğimizde takımın mekânı tamamen ele geçirmiş olduğunu görünce gülümsemeden edemedim. South Hartford Üniversitesi kampüsüne yakın bir bardı ama arka taraftaki bilardo masalarından dart tahtalarına hatta dans pistine kadar her yer bizim renklerimizle kaplanmıştı.

“Julep!”

Döndüğümde Giana’nın Riley, Zeke ve Clay’le birlikte dans pistinin yakınındaki bir masadan bana el salladığını gördüm. Leo da oradaydı, yanında daha önce gördüğüm ama bizzat tanışmadığım bir amigo kız vardı.

Holden’in arkamdan geldiğini, vücuduma en az iliklerimde uğuldayan müzik kadar titreşim yayan yakınlığını hissedebiliyordum. Masaya vardığımızda diğer tarafa geçti ve Clay ona bir bira uzatırken Leo’nun koluna vurdu.

Bakışlarımı ondan ayırıp bana pembe, meyveli gibi görünen bir *shot* uzatan Giana’ya odaklandım. Kokteyl olabilecek kadar büyük bir bardak olduğunu düşünürsek *shot*’ın doğru kelime olup olmadığını bilmiyordum.

İnledim. “Ah, Tanrım.”

“Sadece bir tane,” dedi tatlı bir sesle.

Riley bana *ona inanma* diyen bir bakış attı.

İçkiye temkinle baktım. Sadece bir tane *shot*, ardından da bir iki kadeh içsem bir şey olmayacağını biliyordum. Ancak o noktadan sonra durmam gerektiğinin farkındaydım. Aksi takdirde beni rahatlatan mutlu sarhoşluğum kaybolacaktı, bana çakırkeyifle kötü kararlar vermeme neden olan sarhoşluk arasındaki çizgiyi aştıracaktı.

Bu, Abby öldükten sonra uzun süre aştığım ve babamı neredeyse yıkma noktasına getiren türden bir sarhoşluktu.

Annem de pek memnun sayılmazdı ancak benden ümidini keseli çok olmuştu. Ben arıza çıkardığımda, kendimi evlerinin önünde bir polis arabasının arkasında bulduğumda, misafir banyosunda kustuğumda ya da adını bile hatırlayamadığım bir adamın evinden utanç yürüyüşü yaptığımda babam gibi üzülmezdi. Sadece bir kahkaha atarak başını iki yana sallar, benden daha iyiymiş gibi *chardonnay*'ini içmeye devam ederdi.

Abby'ye olanlar için beni suçluyordu ve ben bu yüzden ona bile kin besleyemiyordum.

Çünkü ben de kendimi suçluyordum.

Giana *shot*'ını havaya kaldırarak, "Takıma," dedi. "Bir de alacağınız şampiyonluk unvanına."

Elindeki su bardağını bize doğru eğerek, "İşte buna içerim," dedi Zeke.

Hepimiz elimizde ne varsa artık içki ya da *shot*'ları kafamıza diktik. Ardından Clay, "*Alacağımız*. Sen de bu takımın bir parçasısın, biliyorsun," dedi Giana'yı kendine çekerek.

Giana yanakları kızararak gülümsedi, öpüşmeye başladıklarında biraz rahatsız olarak gözlerimi başka bir yere çevirdim.

"Dans etmek istiyorum," dedi Riley ama Zeke'i piste çekmek yerine benim dirseğime yapıştı.

Reddetme fırsatı bulamadan çekiştirilerek götürüldüm.

Dans pisti tıklım tıklımdı, Riley beni kalabalığın arasından DJ'in önüne kadar sürükledi. Hoparlörlere bu kadar yakinken müziğin sesi o kadar yüksekti ki onu içimde kalp atışı gibi hissediyordum.

Giana da bize katıldı ve birlikte küçük, dar bir çember oluşturduk. Riley hiç umursamadan dans ediyor, kalçalarını kıvrıp vücudunu ritme göre savuruyordu. Giana ilk başta biraz utangaç görünse bile gözlerini kapadıktan sonra o da yavaşça hareket etmeye başladı.

* Bir tür beyaz şarap. (ç.n.)

Keşke direğim yanımda olsaydı. Keşke tutunabileceğim, beni sabit tutacak güçlü ve sağlam bir şeyim olsaydı. Krom partnerim yanımdayken dans etmeyi *seviyordum* ama ya onsuz? Tıpkı yeni doğmuş bir zürafanın inanılmaz uzunluktaki bacaklarını keşfetmesi gibi kendimi huzursuz hissediyordum.

Neon ışıklar gözümüzü alıyor, sis makinesi derin basla eşzamanlı olarak üzerimize bir bulut gönderiyordu. O kadar karanlıktı ki tüm bunlar bir araya geldiğinde üstümüzdeki DJ'den ve tam önümde dans eden kızlardan başka pek bir şey göremiyordum.

Bunun muhtemelen kimsenin de beni göremediği anlamına geldiğini biliyordum.

Bu yüzden derin bir nefes verdikten sonra ellerimi başımın üzerine kaldırdım, vücudum hareket etmeye başlarken orada tuttum. Ritme ayak uydurmaya başlamıştım ki yüksek enerjili bir *house* müziğiyle başlayan şarkı daha yumuşak, daha yavaş ve bir şekilde daha ağır ritimli bir melodiye dönüştü.

Hareket ederken bunu ruhumda hissettim ve kendimi müziğe bırakarak teslim oldum.

Zeke'in ne zaman Riley'yi kendine çektiğini ya da Clay'in Gianna'yı ne zaman kucağına aldığını bile fark etmemiştim.

Ancak Holden arkama geldiği an onu hissettim.

Bana dokunmadı, elini kalçama koymadı ya da beni kendine doğru çekmedi. Sadece orada, aramızda bir santim mesafe bırakarak tam arkamda durdu.

Gücü ellerime bırakıyordu.

Bu bir meydan okuma gibi gelmiş, o tek *shot* bunu kabul edecek kadar cesur hissetmemi sağlamıştı.

Geriye doğru küçük bir adım atarken hâlâ kalçalarımı oynatıyordum. Bu adım bizi birleştirmeye, kıcımın onun kotunun fermuarıyla buluşmasına yetmişti. Temasla başım döndü, bir sonraki hamlesinin ne olacağını beklerken nefeslerim sığlaştı. Bu sadece küçük bir dokunuştı, kolayca geri çekilebilirdi.

Bunun yerine bana yaslandı.

Hayır. Sanki birbirimize dokunduğumuz o nokta umutsuzca aradığı bir izinmiş gibi üzerime çullandı.

Bir eli belimi bulurken diğeri saçlarımı ensemden çekip çenesini oraya yasladı, kalçasını benimkine hizalarken nefesi tenimi ısıtıyordu. Sırtımı ona dayayıp başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapatarak müziğin kontrolü ele almasına izin verdim.

Giydiğim elbise metalik, kurşun grisiydi. İnce askılıydı ve dantelle kaplıydı. Onu yazın bir ikinci el mağazasında bulmuştum, böyle serin bir sonbahar gecesinde giymek için fazla inceydi. Ancak buranın sıcak olacağını bildiğim için dışarıdaki soğuğa katlanmıştım.

Holden da sıcaklamış olmalıydı çünkü kapüşonlusunu çıkarmıştı, kollarını dirseklerine kadar sıyırdığı bir gömlek giyiyordu. Parmak uçlarımı önkollarından birinin üzerinde gezdirip tırnaklarımı hafifçe tenine batırdım.

Tıslayarak inledi, sesi ensemden yankılanıp kulağıma geldiğinde bir bağımlılığın doğuşunu andırıyordu. Holden başını aşağı eğdi ve burnunun ucu saçlarımın içindeyken, “Dün gece seni dans ederken gördüm,” dedi pürüzlü bir sesle.

Sırtımı yaslayıp ellerini kavradım ve biraz daha aşağıya, kalçalarıma doğru götürdüm. Parmaklarıyla kumaşı sıkarak ne kadar ince olduğunu, bizi ne kadar az şeyin ayırdığını hissedebiliyordu.

Masummuş gibi davrandım. “Öyle mi oldu?”

“Gördüğümü biliyorsun,” diye meydan okudu, birlikte hareket ederken kulağımdaki sesi alçaktı. Sis makinesi başka bir bulutla bizi sardığında parmaklarının elbisemin kumaşını biraz daha sardığını hissettim. “Hoşuma gittiğini de biliyorsun.”

Bu itirafın, bunu söylediğini duymanın ve beni görüp gözlerini ayıramadığını bilmenin tadını çıkardım.

“En çok topuklu ayakkabıları mı sevdin?”

“Hayır,” diye cevap verdi anında, sonra beni kendine daha çok bastırdı ve dudaklarını kulağıma yaklaştıırken arkamdaki sertliğini hissetmeme izin verdi. “En çok sevdiğim şey seni dizlerinin üzerinde görmektir.”

Nefesinin tenimi ısıttığı noktadan ayak parmaklarıma kadar vücudumu bir ürperti sardı. Kulağımın arkasına doğru sırttırken, ürpertiye takip eden parmakları kolumdan aşağı indi, ardından kalçamı tekrar bulana kadar göğüs kafesimde ilerledi. Elbisem çok ince olduğu için, onun baktığı açıdan meme uçlarımdan döküldüğünü ve sızlayarak kumaşa karşı baskı uyguladıklarını görebildiğini biliyordum.

Karanlıkta bile beni nasıl etkilediğini saklayamazdım.

Dudaklarımı yaladım. “O zaman senin için üzüldüm çünkü direğimden başka kimse için dizlerimin üzerine çökmem.”

Hafifçe geri çekilmeden önce kıcımlı sertliğinin üzerinde yavaşça döndürdüğümde gırtlaktan bir kahkaha attı.

“Bunu göreceğiz.”

Etrafımızı bir kez daha sis sardığında, bardak ne kadar büyük olursa olsun bir sonraki hamlem için o meyveli pembe içkiyi suçlayamayacağımı biliyordum. Ellerinden birini tutup belimden yukarı doğru kaydırıp, kaburgalarımın üzerinden ilerleyip mememin hemen altına getirdim. Mememin dolgun hattını hissetmesini, beni örten tek şeyin bu ince, parlak kumaşlı elbise olduğunu anlamasını sağladım.

Holden kulakmememi ısırp gözkapaklarımdan titreyerek kapanmasına neden oldu. “Birinin seni böyle alaycı olduğun için cezalandırması gerekiyor.”

“Çok beklersin,” diye karşılık verdim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçamdaki elini aşağı indirdi, bacaklarımı hafifçe ayırıp gittikçe daha yukarılara çıktı. Kendinden son derece emin bir tavırla elini bacaklarımdan arasına kaydırırken nefesim kesildi. Dantelli tangamı kenara itip orta ve işaret parmağını kadınlığım boyunca gezdirirken bütün vücudum titredi. Bu çok hızlı olmuş, sadece kulağıma verdiği ağır nefes kadar sürmüştü ama geri çekilip parmaklarını gözlerimin hizasına kaldırdığında, bana yaptığı şeyin yakıcı şiddeti devam ediyordu.

Dokunuşu aniden kaybolduğunda bu anın yaşandığı gerçeğiyle titredim. Holden parmaklarını ayırmadan önce birbirine sürtüğünde nefeslerim düzensizdi, ne kadar ıslak olduğumun kanıtı neon ışıklarının vurmasıyla kısa bir süre parladı.

Enseme doğru gülümseyerek yumuşak, tüy gibi bir öpücük kondurduktan sonra, “Görünüşe göre bekleyen *sensin*,” diye fısıldadı.

Gözkapaklarım titreşerek kapandı, dizlerim güçsüzleşti ve sonra Holden bir anda benimle temasını kesti. Kalçalarımı serbest bıraktı, göğsünü sırtıma dayandığı yerden çekip soğuk bir esintinin bütün bedenimi sarmasına izin verdi. Bunu neden yaptığına anlam verememiştim ki takımın diğer üyeleri etrafımızı sardı. Holden ise tek kelime etmeden yavaşça dans pistinden ayrıldı.

Olduğum yerde donmuş halde öylece durdum.

Vücudumun her yeri yanıyordu.

BÖLÜM ON ALTI

HOLDEN

Uyuyamıyordum.

Tabii ki uyuyamazdım.

South Hartford'a karşı oynayıp son dakika golüyle kazandığımız o zorlu maçtan ve takımla neredeyse sabahın üçüne kadar kutlama yaptıktan sonra buna hiç şaşırmıyordum.

Julep'i kendime bastırdıktan sonra, o kışını aletime sürterken parmaklarımı bacaklarının arasına sokup onun da beni ne kadar istediğinin kanıtını bulduktan sonra zaten mümkün değildi.

Otele döndüğümüzde oda arkadaşlarım hemen sızmıştı. Leo o kadar sarhoştur ki onu içeri taşımak zorunda kalarak kışını yatağa fırlattığımda, çarşafı bir denizyıldızı gibi yayıldı. Dişlerimi fırçaladıktan sonra bir şekilde yatakta kendime yer açmayı başarmıştım başarmasına ama Julep'le aramızda geçen her saniyeyi aklımda oynatıp her kelimeyi yeniden düşünerek bir saat boyunca uyuyamadan öylece uzandım.

Uyumaktan vazgeçerek yanımdaki mayoya en yakın şey olan Under Armour şortumu giyip kapalı havuza indiğimde saat sabahın dördünü geçiyordu.

Saat yeterince geç olduğu için ya da daha doğrusu sabahın körü olduğu için havuz açıktı. Oradaki tek kişi bendim ki buna şaşırmadım, tişörtümü çıkarıp bir havluyla birlikte şezlonglardan birinin arkasına astım. Sonra suya daldım ve tur atarak yüzmeye başladım.

İlk birkaç tur zihnimi yatıştırmak için hiçbir işe yaramadı. Su ılıktı, havuz ısıtılmıştı ama ben içimdeki endişenin şokla bedenimi terk etmesi için buz gibi olmasını dileyecek haldeydim.

Sonunda nefes alış verişlerim sıklaştı, kollarım, bacaklarım ve karnımdaki kaslar yanarak kendini hissettirdi. Omzuma dikkat ederek durumunu kötüleştirecek bir hareket yapmadığımdan emin olmaya çalışıyordum ama hiç ağrımadığını görünce hem şaşırdım hem mutlu oldum.

Oynamaya hazırdım.

Bunu biliyordum. *Koç* da biliyordu.

Buna rağmen beni oynatmamıştı.

Kısa bir an için bana musallat olan düşünceler bunlardı, saha-ya geri dönmemin ne kadar süreceğini düşünerek birkaç tur daha yüzdüm. Ancak sonunda düşüncelerim yine Julep'e kaydı.

Ne yaptığımızı bilmiyordum. Onu dans pistinde takip edip dikkatle aramızdaki mesafeyi test ettikten sonra, içime ne kaçmıştı ki bu kadar umursamazca üzerine atlamıştım hiç bilmiyordum. Takımın tamamı etrafımızdaydı. Herhangi biri görebilir, beni koça ispiyonlamak için yeterli kanıt edinebilirdi. Herhangi birinin bunu *yapacağını* düşünmesem de bu çok tehlikeli bir oyundu.

Buna rağmen onu rahat bırakamamıştım.

Risk ne olursa olsun, ne kadar o yokmuş gibi davranmaya çalışırsam çalışayım onu arzuluyordum. Canınızın sigara ya da bira çekmesi gibi değil, onu yorucu bir antrenmandan sonra büyük bir bardak buzlu suyu arzuladığım gibi arzuluyordum.

Ona dokunmayı sadece istemiyordum.

Ona dokunmaya *ihtiyacım* vardı.

Bu yüzden kendimi tutamamıştım.

Bir sonraki turumda duvardan destek alarak kendimi sertçe ittim ve dişlerimi gıcırdattım. Gerçek şu ki kendimi tutmak *zorundaydım*. Beni çiğneyip paramparça olmuş hayallerimin diğer tarafına tükürmeden önce ona duyduğum bu sancılı ihtiyacı indirmenin bir yolunu bulmak *zorundaydım*.

Futbol benim her şeyimdi. Her zaman öyle olmuştu.

Bunu bir kenara atamazdım.

Yüzerken bunu o kalın kafama kazımaya çalıştım, sonunda kollarımı ve bacaklarımı yeterince yandığında durup hava almak için suyun yüzeyine çıktım.

Derin uçta olduğum için kollarımı havuzun kenarına dayadım, güçlkle aldığım her nefeste göğsüm kalkıp iniyordu. Kalbim hızla atıyor, vücudum egzersizin yoğunluğu yüzünden alev alev yanıyordu. Yine de kendimi iyi hissediyordum, sadece acımasız bir kardiyo seansının yapabileceği şekilde tatmin olmuşum.

“Etkileyici.”

İrkilerek neredeyse yerimde sıçramama neden olan beklenmedik sese döndüm.

İşte tam oradaydı. Julep Lee havuzun diğer ucunda tangası ve sporcu sutyeniyle oturmuş, çıplak ayaklarını suyun içinde tembel tembel sallıyordu.

Gözlerimin yavaşça yukarı kayarak açıktaki kalçalarını, karnını, köprücük kemiğinin çizgilerini ve beni aynı dikkatle izleyen gözlerini incelemesine engel olamadım. Saçlarını başının üstünde hızla topuz yapmadan önce bir süre gözlerini benden ayırmadı, sonra avuçlarını kalçalarının yanından havuzun karosuna koyarak dikkatlice kendini havaya kaldırdı.

Yavaş yavaş suyun içine girdi.

Bana doğru yürümeye başlamadan önce bacaklarının ve belinin suyun altında kaybolmasını, parmaklarının suyun üstünde süzülmesini yutkunarak izledim.

“Attığın turlardan sonra omzun ne durumda?”

Elimle yüzümü sildim, hâlâ havuzun kenarına tutunuyordum. “Artık omzumda bir sorun yok.”

“Öyle mi?” diye sordu su göğsünün üst kısmına geldiğinde havuzun kenarında duraksayarak. Ardından kollarını havuzun kenarına uzattı. “Peki o zaman sorun ne? Sabahın beşinde yüzmenin sebebi ne?”

Gözlerimi ondan kaçırarak nefes nefese bir kahkaha attım. “Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz.”

Cevap vermedi ama ona tekrar baktığımda bütün gülümsemesi kaybolmuştu. Gözleri benimkilerin arasında gidip gelirken bakışlarımla ağırlığı altında yutkundu.

Derin bir nefes alıp suyun altına dalarak kendimi duvardan itirdim. Ona doğru yüzdüm, durduğu yerin sadece birkaç adım ötesine ulaşana kadar bacakları ve kalçaları gözlerimi yakan klorun içinde bulanık görünüyordu. Yukarı çıktım, nefes alırken elimi saçlarımdan geçirerek yüzümden uzaklaştırdım.

Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi çenesini biraz daha yukarı kaldırdı ancak soluklanmayı başaramadan önce nefesinin nasıl da boğazına takıldığı gözümde kaynamıştı.

“Sen neden buradasın?”

“Ben de uyuyamadım,” diye itiraf etti fısıltıyla.

Yavaşça ona doğru yürüdüğümde, çenesini yeniden yukarı kaldırıp aldığı nefesle göğsünü şişirdi. Sanki her zerresiyle kaçmak istiyormuş da onu yerinde tutan tek şey havuzun kenarımış gibi parmak uçlarını karolara bastırıyordu.

“Neden uyuyamadın?”

Sesim alçak ve boğuktu. Bu hem bir soru hem bir meydan okumaydı.

Julep yutkundu. “Nedenini biliyorsun.”

Daha da yaklaştım, aramızdaki mesafe azaldıkça göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. Tam önünde durduğumda, suyun altındaki vücutlarımızın arasında bir santim bile yoktu. Gözleri dudaklarına kayarken onun kalp atışlarını kendi kalbimin atışından daha çok duyduğuma yemin edebilirdim.

“Cevabını çoktan bildiğimiz soruları sormaktan bıktım,” dedim.

Öylece durarak sadece beni izledi.

“Söyle,” diye ısrar ettim. “Bana neden uyuyamadığını söyle.” Gözkapakları titreşti ancak güçlü durup onları açık tutmayı

başardı. Dudaklarını bana bu tatmini yaşatmayı reddedercesine sımsıkı birbirine bastırmıştı.

Ben de aramızdaki o ufacık mesafeyi kapattım, bir elimi suyun altında kaburgası boyunca gezdirdim.

“Holden,” diye uyardı nefes nefese ama gözleri kapanmıştı, tüyleri diken diken olurken dudakları aralandı.

“Bana neden uyuyamadığını söyle, Julep,” dedim tekrar, elimi kaburgasından sporcu sutyeninin altına doğru kaydırarak. Parmaklarımı sporcu sutyeninin lastiği boyunca gezdirdim ve hızlı bir şekilde inip kalkan göğsünü izledim. Burnumun ucunu onunkinin kemerine değdirdikten sonra durdum, vereceği yanıtı beklerken bir santim bile kıpırdamadım.

Sanki vücudumdaki tüm hücrelerin arzuladığı şekilde ona sahip olmazsam, ona tamamen dokunmazsam ölecekmiş gibi bir inilti çıkardı.

Yutkundu, gözleri açılarak bakışlarıma kenetlendi.

“Uyuyamadım çünkü soyunup o çarşafın altına girdiğimde, bacaklarımın arasındaki elinin düşüncesi bütün bedenimi yaktı.”

Kelimeleri kendinden emin tavrıyla zerre utanç duymadan söylemişti, gözlerindeki meydan okuma benimkini yansıtıyordu.

Julep kendini bana doğru bastırduğunda, göğsü kaburgalarının altına dokunuyordu ve çenesini kaldırarak tekrar konuşmaya başlarken dudakları dudaklarıma sürtünüyordu.

“Ve o sızıyı dindiremedim,” diye itiraf etti. “Dindirmeyi deneyerek parmaklarımı içime soktuğumda bile.”

Nefesim kesildi, onu tarif ettiği şekilde düşünürken aletim sertleşince gözlerimi kapattım.

“Benimkiler gibi hissettirdi mi?” diye sordum başımı eğip burnumun ucunu çenesinde gezdirerek. “Kendine dokunduğunda benim sana dokunduğum zamanki gibi hissettin mi?”

“Hayır.”

“Sen de bu yüzden uyuyamadın.”

“Uyuyamadım.”

“Ve işte buradasın.”

“İşte buradayım,” diye yineledi.

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırken başımı iki yana sallayarak altdudağımı ısırdım. Beni ondan uzaklaştıracak, bana ateşle oynadığımı hatırlatacak bir tür engel bulup gerçekliğin beni buradan çekip çıkarması için kendimi zorladım.

“Aslında o kadar kısa sürdü ki...” dedi çok uzun süre sessiz kaldığımda. Parmak uçlarının suyun altından karın kaslarımın çıkıntılarını tüy gibi okşadığını hissettim. “Yani bana bu geceki dokunuşun.”

Nefes alarak gözlerimi kapattım.

“Nasıl hissettirdiğini tam olarak hatırlayamıyorum bile...”

Bu bir yalandı.

Bu yalan bir yemdi.

Julep beni acı içinde kıvranan bir aptala dönüştürdüğü için bu yemi yuttum.

“Sana hatırlatmama izin ver,” diye mırıldandım pürüzlü bir sesle.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda nefesi kesildi. Ellerimle yüzünü avuçlayıp vücudumla onu havuzun kenarına öyle sert bastırdım ki canının yandığını tahmin edebiliyordum. Buna rağmen o da aynı şekilde karşılık verdi, çenesini kaldırırken gözleri alaycı bir kötülükle kısılmıştı.

Ardından onu öptüm.

BÖLÜM ON YEDİ

JULEP

Holden dudağıımı ısırırken havuzun kenarı sırtıma batıyordu.

Altdudağıımı dişlerinin arasında çekiştirdiğinde, kendime engel olamadan dökülen inlememi beni öperek susturdu. Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla çenemi tuttu ve parmaklarını enseme sararak beni kendine bastırdı.

Canım yanıyordu. Canım yandığı halde daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına *ihtiyacım* vardı. Bu yüzden ben de aynı sertlikle karşılık verdim.

Ellerimi kollarının altından geçirip tırnaklarımı omuzlarına batırdıktan sonra, sırtını boylu boyunca çizdim. Holden tısladı ve bacaklarımı aralayarak sertleşmiş aletini klitorisime sürttü.

Kalbim kulaklarımdaki gümbürtüsü, beni ne kadar çok istediğini hissedebildiğim için çıkardığım inlemelerimin sesini bastırıyordu. Artık onu alaycılıkla kışkırtmak istemiyordum. Oynamak istemiyordum.

Onun tamamını içimde istiyordum, tam *şu anda*.

Deliye dönmüşçesine elimi aramızdaki boşluğa uzattım, tırnaklarımı karnından aşağı doğru sürttüğümde dokunuşumun altında kıvrandı. Bir elimle şortunun belini çekip diğer elimi içeri sokarak sert, kalın aletini avuçladım.

Holden inlerken hem aletin elimde zonklaması hem de boynuma geçirdiği dişlerinin acısıyla nefes nefese kaldım. İz bırakacak kadar sert ısırarak sanki beni damgalamak *istiyormuş* gibi boynumu emdi.

Ben de ona izin verdim.

Avucumun içindeki aletini hafifçe sıkarak onu boydan boya sıvazladım. Elimi aletin ucundaki o hassas bölgede gezdirdikten sonra tekrar dibine doğru okşadım ve kalçamı ona bastırdım.

“*Siktir,*” diye tısladı Holden, ardından öpüşmemizi kesip alnını benimkine dayayarak suyun altından ona dokunduğum yere baktı. Ben ikinci kez onu sıvazlarken avucumun içinde büyüdüğünde gözlerimin önünde şimşekler çaktı, elim yerine içim-deyken büyümesinin nasıl bir his olacağı düşüncesiyle vücudum uğulduyordu.

Holden aniden bileklerimi tuttu, ellerimi yukarı kaldırıp suyun dışına çıkardı. Ben onu bırakır bırakmaz dudakları benimkilerin üzerine kapanarak başparmaklarını tangamın lastiğine taktı.

“Kalk,” diye emretti dudaklarıma doğru. O iç çamaşırımı sertçe çıkarırken havuzun kenarına tutunup kendimi yukarı çekmek ve ne dediğini anlamak için çok az zamanım olmuştu. Kalçalarımı suyun üzerine kaldırdığımda, külotumu kalçalarımın dizlerine indirdi ve önce bir ayak bileğimden sonra da diğerinden sıyrıp çıkararak kenara attı.

Tangam gider gitmez belimden tutarak sudan çıkmama yardım etti ve beni havuzun kenarına oturttu. Ellerini bacaklarımın iç kısmına kaydırıp iki yana ayırdı.

Serin hava alev alev yanan tenimi yalarken, karşısında bacaklarım genişçe açılmış halde öylece duruyordum. Holden acele etmedi, bakışları apaçık ortadaki amımın her santimini tarayıp sanki bir oyun kitabıymış gibi inceledi. Ellerini tereddütle dizlerimin üstünden kaydırarak yeniden bacaklarımın iç kısmına götürdü, artık daha sert bastırıyor ve gitgide yaklaşıyordu.

Ağırlığımı ellerime verip onu izlemek için kendimi dik tutmaktan başka bir şey yapamadım. O bana giderek yaklaşırken her nefesimi bir öncekinden daha zor alıyordum.

Bir elini yukarı kaydırarak kalçama doladı, diğer eliyle uyluklarımın kıvrımıyla oynarken çenesi seğirdi. Elini gerçekten

dokunmasını istediğim yere yönlendirmek için kalçalarımı oynattığımda, hafif bir sırtışıla bana boyun eğdi.

Holden'in parmakları bacaklarımın arasına indi, sıcak avucunu hassas sinir uçlarımda gezdirdikten sonra bir parmağını ıslanmış ve sızlayan bölgeme kaydırıldı. Girişimle resmen oyuncak gibi oynuyor, sadece parmağının ucunu bastırdıktan sonra çekeerek tekrar yukarı doğru kaydırıyordu. Bu yokluk hissine karşı yumuşakça inledim.

"Çok iyi hissettiriyorsun," dedi nefes nefese, göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Gözlerini benimkilere dikti. "Bakalım tadın nasılmış."

Uyluklarımı kavrayarak kığım havuzun tam kenarına denk gelecek şekilde beni aniden çektiğinde, dudaklarımdan inlemeyle nefesimin kesilmesi karışımı bir ses döküldü. Yüzünü bacaklarımdan arasına gömmeden önce bana muzipçe sırıttı ve dilinin ilk darbesini doğrudan mideme inen bir şimşek gibi hissettim.

"Ah, *siktiii*-"

Elimden geldiğince havuzun kenarına tutundum, gözümün önünde yıldızlar uçuşurken parmak uçlarım karoları sıkıca kavramıştı. Ağırlığımı dengelemek için yana doğru eğilip boştaki elimi Holden'in saçlarına geçirerek buklelerini sertçe görüş alanımdan çektim.

Neremi yalayıp neremi emdiğini görmek, dilini klitorisimin etrafında döndürürken koyu yeşil gözlerini izlemek istiyordum.

Dokunuşuyla bir zevk dalgası üzerime akın etti. Bu duygunun her zerresini hissedebilmek için geri çekilerek sırtımı bir yay gibi gerip başımı geriye attım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı sandım, her dil darbesiyle daha da yaklaştığını hissettiğim orgazm yüzünden kanım kaynıyordu.

Diliyle klitorisime ustaca darbeler indirdikten sonra amımdan boylu boyunca sıcacık bir şekilde geçirişi günahın ta kendisiydi. Tam da patlayacağımı düşündüğüm sırada klitorisime odaklandı ve bir eliyle beni olduğum yere sabitlerken diğerini çenesinin altından kaydırıldı.

İki parmağını içime sokup beni genişletirken boğazımdan kopan çığlığı bastırdım.

“Siktir, *ever*,” dedim nefes nefese, başımı kaldırarak yarı kapalı gözlerimle ona baktım. Yaptığı şeye devam ederken gözlerini benden ayırmadı; diliyle daireler çiziyor, parmaklarını içimde kıvrarak hareket ettiriyordu. Onları arka arkaya iki kere içime sokup çıkardıktan sonra orada tuttu ve sanki orgazmı derinliklerimden tatlı tatlı ikna ederek dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi hafifçe bükerek hareket ettirdi.

İki yanındaki bacaklarım istemsizce ve şiddetle titriyordu. Tam da orgazmın içimde yükselmeye başladığı, içimdeki ateş tutuşmaya başladığı anda...

Kapı açıldı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Holden ve beni var olduğunu bile bilmediğim bir hızla suyun içine çekti.

Hazza varamamamın kaybıyla neredeyse çığlık atacaktım ama Holden parmağını dudaklarının üzerine götürerek beni susturdu, gözleri az önce içeriye giren yaşlı adamın üzerindeydi. Adam kırışmış saçları ve göğsündeki kıllarla ellili yaşlarında görünüyordu. Kendi kendine mırıldanarak bir sandalyeye doğru yürüyüp havlusunu sandalyenin kenarına astı. Adamın kulağındaki tıkaçları gördüğüm anda, Holden da rahatlamış bir nefes verdi.

Yavaşça suyun altına daldı. Tekrar suyun üstüne çıkıp tangamı ellerimin arasına sıkıştırana kadar ne için daldığını bile anlamamıştım.

Holden yeni ziyaretçimizi izlerken, hiçbir şey söylemeden tangamı tekrar giydim. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Adam suya inen ilk merdivene adımını atıp nihayet başını kaldırdığında, bizi orada bulduğuna şaşırılmış gibi görünüyordu. Sabah beş kulübünden olduğumuz için bizimle gurur duyuyormuş gibi gülümseyerek dostça bir selamlamayla elini kaldırdı, Holden da başını sallayarak karşılık verdi.

O suya dalıp yüzmeye başlayana kadar bekledikten sonra, Holden beni kaldırarak kenara oturttu ve kendini yukarı çekti. Dışarı çıktığında elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Sonra gülmemeye çalışarak koşmaya başladık.

Ben bir sandalyeden havlumla geniş kesimli tişörtümü alırken, o da başka bir sandalyeden tişörtüyle havlusunu aldı. Hermen ardından ıslak ayaklarımız karoları döve döve otel lobisine giden koridora doğru koşmaya başladık.

Ancak Holden takım arkadaşlarından birkaçının resepsiyon görevlisiyle konuştuğunu görünce durdu.

“Ne diye bu kadar çok insan uyanık?” diye sordum tıslar gibi gülerek.

Holden küfretse de gülümsediğimi görmek hoşuna gitmiş gibiydi çünkü beni öpme isteğine karşı koyamıyormuş gibi üzerime doğru eğilmişti. Ancak bir şekilde bu isteğe karşı koyarak takım arkadaşları bizi görmeden önce, beni tam tersi yöne doğru çekti. Doğruca dışarı açılan kapıya koştu, biz aceleyle soğuk havaya çıktığımızda şafağın ilk ışıkları gökyüzünü koyu bir mora çeviriyordu.

“Kahretsin, çok soğuk!” dedim nefesim kesilerek ama buzlu zemin çıplak ayaklarıma batarken bile kahkaha atıyordum. Holden hâlâ elimi tutarken telaşla etrafına bakındı, bir an sonra beni kucakladı.

Ben ve eşyalarımız kollarında, olabildiğince hızlı bir şekilde otelin arka tarafına dönerken kahkahalarım artık kontrol edilemez bir hal almıştı.

“Sessiz olur musun?” diye uyardı kendi kahkahasını bastırarak.

Asansörlerin yanındaki arka kapıyı açmak için anahtarını kullanırken, söylediğini yapmayı denedim ancak başarısız oldum. *Sadece personel* yazan bir kapıdan içeri dalmadan önce soluna sonra sağına dikkatlice baktı.

İçerisi karanlıktı, ışıkları yakmadan önce beni yere bıraktı.

Temizlik malzemeleri odasıındaydık.

İkimizin de nefesleri sığıdı, başka bir kahkaha krizine girmenden önce Holden beni bir saniye kadar izledi.

Sonraki saniyede ise beni kapıya yasladı.

Beni öperek kahkahalarımı susturup içimdeki alevi anında yeniden körükledi. Az önce neredeyse sınıra varmış orgazmım bu dokunuşla ateşlendi, patlamaya o kadar hazırdım ki bunun yalnızca bir öpücüğükle bile gerçekleşebileceğini düşünüyordum.

“Durmalıyız,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Durmalıyız,” diye karşılık verdi ama çoktan tangamı kalçalarımından aşağı kaydırması, elleri sporcu sutyenime uzanıyordu. Sutyeni üzerimden çıkardığında ıslak kumaş bir gümbürtüyle yere düştü.

“Biri içeri girebilir.”

“Her an,” diye onayladıktan sonra kendi iç çamaşırını indirdi ve ben öne fırlayan sert uzunluğuna bakakaldım.

Tanrım, çok güzel bir aleti vardı.

Karın kaslarına doğru kalkmıştı, o kadar büyüktü ki ucu neredeyse göbek deliğine değecekti. Dudaklarımı yalayarak ona doğru uzandım.

Ellerimi aletine sardığımda ikimiz de inledik, o avuçlarımın içinde zonklarken gözlerimi kırptırdım.

Artık oyun oynamak istemiyordum.

Arkamı döndüm, kıcıımı yukarı doğru kaldırıp onu girişime yerleştirdim. Aletinin ucunu ıslaklığıma kaydırduğmda dudağıımı ısırdım ve beni doldurduğu düşüncesiyle sarhoş olduğumu hissettim.

Ancak bu hareketim Holden’ı gerçekliğe döndüren bir uyarı işareti olmuştu.

Beni durdurup küfretti ve nefesini düzene sokmaya çalışırken beni kendine çevirdi. Elleri yüzümü kavradıktan sonra yukarı doğru çıkarak saçlarıma dolandı. Tokamı çıkarıp parmak uçlarıyla kafa derime masaj yapmaya başladığında iç çektim.

“Yapamayız...” dedi pürüzlü bir sesle. Ellerini başımın iki yanında kapıya bastırıp alnını alnıma yasladı. Boğuk bir küfür savurdu. “Benim... prezervatifim yok.”

Neden *prezervatif* kelimesini onun ağzından duymak vücudumdaki tüm sinir uçlarının karıncalanmasına neden oluyordu?

Surat asma isteğime direndim. “Yok mu?”

Hafifçe kıkırdadı. “Eh, tam olarak böyle bir şey olmasını beklemiyordum.”

Dudağımı ısırarak düşünmeye, uzun zamandır yanmak için umutsuzca can atan bu ateşi kaybetmemek için bir yol bulmaya çalıştım.

“Herhangi bir hastalığım yok,” dedim onu ellerimle sıvazlamaya devam ederken. “Ayrıca doğum kontrol hapi kullanıyorum.”

Çenesi kasılmış halde başını iki yana salladı.

“Şimdi durma,” diye yalvardım ve onu sertçe öpmeden önce çenesini ısırdım. “Beni istediğini biliyorsun, Holden. Beni o kadar çok istiyorsun ki gözüne uyku bile girmiyor.”

Aletin ucunu hafifçe sıktım, ardından kalçalarımı kaldırıp öne çıkararak kendimi ona bastırdım. “O yüzden becer beni,” diye meydan okudum. “Sanki bunu bir daha yapamayacakmışsın gibi becer beni.”

Cevabımı beni kucağına aldığı anda, bütün bedenimde yankılandığını hissettiğim teslim olmuş bir hırıltıyla aldım. Birbirimize taparcasına sevişmek için zamanımız yoktu. Holden’ın memelerimi avuçlaması ya da meme uçlarımı sıcak ve ıslak ağzına hapsedmesi için zamanımız yoktu. Onu ağzıma alıp tadına bakmam için zamanımız yoktu.

İkimizin de damarlarımızda aktığını hissettiğimiz ilkel ihtiyacı doyumaktan başka hiçbir şeye zamanımız yoktu.

Holden sanki birilerinin bu anı bölmesine engel olacak kilit bizmişiz gibi beni sertçe kapıya yasladı. Bir elini belime sararken, diğerini aramıza uzatıp elleri tekrar kalçalarımı bulmadan önce aletin ucunu girişime bastırdı.

Holden, aletinin sadece başının içime girmesine yetecek kadar kendini ileri itti ve gözlerim zapt edemediğim bir iniltiyle beraber titreşerek kapandı.

Bir eliyle ağzımı kapatarak bir sonraki inlememi bastırdı ve kendini ıslaklığımla kaplayacak kadar dışarı çıkarak tekrar sertçe içime girdi. Bu sefer kendini tamamen içime gömmüştü, çığlıklarım ile oteldeki herkesi uyandırmamak için parmağını ısırardım.

“Ah siktir, *Tanrım*, Julep.” Holden içime girip çıkarak her santimin keyfine varırken titriyor, aleti her seferinde beni onun için biraz daha genişletiyordu. Elini ağzımdan çekip beni sertçe öptü. Dili tıpkı havuzda bacaklarımın arasında olduğu gibi dilimde daireler çiziyordu.

O anı hatırlamamla nefesim kesildi, hatırası o içime gitgide daha sert ve hızlı girip çıkarken tazeliğini koruyordu. Düşmemek için ona tutundum, kapıyla aleti arasında zıplarken tırnaklarım tenini çiziyordu. Daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla, havuzda mahrum bırakıldığım o boşalma için üzerinde çılgınlar gibi inip kalkıyordum.

Holden beni kapıya daha sert bastırdı, bir eli aramıza girerken hızlı zıplamalarım karşılık beni olabildiğince sabit tuttu. Avucunu bana sürttüğü anda zevk çığlıklarımı tutmaya çalışmaktan yüzüm kıpkırmızı oldu. Ben boşalana kadar klitorisimi ritmik darbelerle okşamaya devam etti.

Orgazmım dev bir dalga gibi çarptı, bir öncekinde bu raddeye gelemediğim için iki katı şiddetliydi. Bu defa doruğa ulaşmış ve beni kaçması imkânsız bir dalgayla yutmuştu. Sonuna kadar Holden’ın üzerinde zıplamaya devam edip çok yüksek sesle inlememek için onu sertçe öptüm. Kalçamı yuvarlayarak ona sürtündüm, o kadar derinimdeydi ki her santiminin beni genişlettiğini hissedebiliyordum.

Dokunulmaz bir zevk dalgası tarafından tüketilmiş halde başka bir evrende yüzüyordum.

“Ah, siktir,” dedi Holden dudaklarıma doğru. Darbelerinin

çılgınca hızlanmasından onun da boşalmak üzere olduğunu anlamıştım. Ancak bir şekilde yavaşlamayı başardı, hareket etmeyi kesmeden önce son orgazmımın keyfini son damlasına kadar çıkarmama izin verdi.

Nefes nefese ona tutundum. “Durma.”

“Kimse için dizlerinin üstüne çökmediğini söylemiştin,” diye sataşarak beni sertçe öpmeden önce burnunun ucunu benimkinin kemeri boyunca sürttü. “*Benim için* dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum,” dediğinde darbeleri o kadar yavaşlamıştı ki her santiminin içime işlediğini hissedebiliyordum.

İsteddiği şeyin küçük düşürücülüğü dişlerini ruhuma geçirirken, gözlerinin meydan okumayla parlamasının beni ne kadar tahrik ettiğini itiraf etmeyi reddediyordum.

“Beni yere indir,” dedim.

Söylediğimi yapıp içimden çıkarak beni bıraktı. Bu kayıp karşısında vücudumdan bir ürperti geçerken hemen dizlerimin üzerine çöktüm.

Ancak onu tutmak için uzandığımda geri çekildi.

Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ona baktım ama onu gördüğümde, onu *gerçekten* gördüğümde ifadem yumuşadı.

Orada o kadar güçlü ve güzel duruyordu ki... Tepeden gelen ışık yüzünün hatlarını belirginleştiriyordu. Çenesini sıkıp başparmağını altdudağımda gezdirerek ben ağzımı açana kadar bastırdı.

“Bana yalvar.”

Başparmağını dışarı çıkarırken emdim. Zihnimdeki tüm mantıklı ve feminist düşüncelere rağmen dilim dışarıda, çıplak bir halde dizlerimin üzerine çökmüş ona bakıyordum.

“Lütfen,” diye fısıldadım ona doğru uzanarak. Ellerimi aletin etrafına dolamama izin verdiğinde ucunu dilime bastırıp iki kez sıvazladım. “*Lütfen*, Holden.”

Holden’in sırtışı şehvet doluydu, kendini ağzımın içine tamamen ittirmeden önce saçlarımı yumruk yaptığı eline dolayarak başımı geriye doğru çekti. Gözleri zevkle kapanırken, saçlarım-

daki tutuşunu gevşetip kontrolü bana bıraktı. Ellerim ve ağzım aletinde eşzamanlı hareket etti, dilimi aletinin ucunda gezdirdikten sonra tükürüğümle kaplanan ellerimi aletinin üzerinde kaydırıp sıvazlıyordum.

“Tanrım, Julep,” diye solurken ellerini arkamdaki kapıya yasladı. Karın kasları gerilmiş, yüzü buruşmuştu.

Ağzıma boşalmadan hemen önce gözleri kapandı.

Dudaklarımı üzerine kapattım ve her şeyini emdim, dilimden boğazıma süzülen her bir damlasının tadını çıkardım. Adımı inleyerek kapıya bir yumruk attığında bile durmadım. Titreyip inleyene ve benimle birlikte yere yığılana kadar durmadım.

Ardından gözleri gözlerime kilitlendiğinde yutkundum.

Bir an sonra geriye düştüm, gözlerimiz aramızdaki loş boşlukta hâlâ birbirine kenetliydi. Onun sırtı havlu rafına, benimkiyse kapıya dayanmış şekilde birbirimize bakıyorduk. Nefes nefese, çıplak ve bitkin haldeydik.

Az önce yaptığımız şeyin, nerede olduğumuzun ve hâlâ içinde bulunduğumuz tehlikenin gerçekliğini onunla aynı anda idrak ettim. Babam bu oteldeydi. Yukarıda uyuyor ya da lobide duruyor olabilirdi. Bu kapının hemen ardındaki asansörlerin birinden çıkıyor olabilirdi.

Panik beni orgazmım kadar şiddetle etkisi altına aldı.

“Önce ben gideceğim,” dedim gözlerimi Holden’dan ayırarak. Ayağa kalktım, bol kesim tişörtümü üzerime geçirmeden önce tangamı ve sutyenimi giydim.

“Julep, bekle.”

Vücudumdaki her şey bana koşarak uzaklaşmamı söylese de olduğum yerde donup kaldım.

Holden yavaşça ayağa kalktı, ıslanmış iç çamaşırını giyip hâlâ sert olan aletini içine sokarken yüzünü buruşturdu. Sonra küçük odayı bir adımda aşip yanıma gelerek elleriyle kollarımı kavradı. Ben gözlerinin içine bakana kadar eğildi.

Onlara baktığım anda bakmamış olmayı diledim.

Gözlerinin içinde o kadar yoğun bir şefkat, özlem ve rahatlaşma vardı ki sanki yıkılmak üzere olan bir asma köprüden geçip diğer tarafa güvenle ulaşmıştık.

İçinde olduğumuz gerçeklikten daha uzak olamazdı.

“Döndüğümüzde konuşalım,” dedi gözleri hâlâ benimkileri incelerken.

Yutkunarak bakışlarımı yere çevirdim. “Gitmem gerek.”

“Bana söz ver,” dedi ellerini kollarımdan yukarı çıkarıp yüzümü avuçlarının arasına alırken. Ben ona bakana kadar başımı yukarı kaldırdı. “Konuşacağımıza söz ver.”

Dudağımı ısırırsam da onu başımla onayladığım anda beni kendine çekip derin bir iç çekişle öptü. O an için kendimi ondan buram buram saçılan o güzel, bulaşıcı rahatlamanın kollarına bıraktım.

Hemen ardından uzaklaştım.

Odadan hızla çıktım, asansöre binmeden merdivenleri koşarak tırmandım.

Odaya döndüğümde Giana ve Riley mışıl mışıl uyuyorlardı, kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapatırken ikisinden biri usulca horluyordu. Yatağıma kıvrılmadan önce, parmak uçlarımda banyoya girip ıslak kıyafetlerimi değiştirdim.

Bir saat sonra alarm çaldığında, hayatımın en iyi uykusunu çekmiş de yeni uyanıyormuşum gibi esneyip gerindim.

BÖLÜM ON SEKİZ

HOLDEN

“Moore.”

Koç Lee pazartesi günü antrenmandan sonra soyunma odasında adımı kükreyerek ofisine doğru ilerlerken elindeki not panosundan başını kaldıracak kadar bile bakmamıştı.

“Giyindiğinde yanıma gel.”

Sonra ofisinde gözden kayboldu, kapıyı arkasından kapatıp sandalyesine oturdu.

Zeke tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Ne yaptın sen?”

Dalga geçtiğini bildiğim halde cevap vermemek için yutkundum. Julep’le otelin malzeme odasında seviştiğimizden beri, üzerimde büyük harflerle SUÇLU yazan ve sürekli yanıp sönen bir neon tabela varmış gibi hissediyordum.

Burnumu çektim. “Bilmiyorum ama sanırım öğrenmek üzereyim.”

Kalbim hızla çarpıyor, yutkunmaya çalıştıkça boğazım düğümleniyordu. O geceyi, daha doğrusu *sabahı* düşündüm. Koçu gözden kaçırıp kaçırmadığımı, bir şekilde bizi görüp görmediğini merak ettim.

O anının izini aklımdan geçirdikçe böyle bir ihtimalin olmadığından daha da emin oldum.

Çok dikkatli davranmamış olabilirdik ama bizi yakalamadığını biliyordum.

Koçun beni ofise çağırmasından değilse bile hâlâ kızından haber alamamış olmaktan midem buruldu.

Julep döndüğümüzde konuşacağımıza dair söz vermişti, buna rağmen benden vebalıymışım gibi kaçıyordu. Aklının düşüncelerle dolu olduğunu biliyordum. Aramızda yaşananların bir daha tekrarlanmaması için kendine sağlam nedenler sıralayıp durduğunu biliyordum.

Bu düşünceler bana o kadar acı çektiriyordu ki zar zor dayanabilecek gücüm kalmıştı.

Ancak onu yalnız ve kendi haline bırakmıştım çünkü konuşmak istediğinde -tabii eğer *isterse*- bana geleceğini bilecek kadar ona saygı duyuyordum.

Sokağın tam karşısında olduğunu bildiğim halde ona ulaşmamak dayanılmazdı. *Daha* dayanılmaz olanıysa artık ona sahip olduğuma göre, artık teslim olduğumuza göre...

Eski halimize dönmeyi hayal bile edemiyordum.

Acaba o da aynı şeyi hissediyor mu diye merak ettim. Acaba beni aklından çıkarmış mıydı, yoksa tıpkı onun için yandığım gibi benim için yanıyor muydu?

Leo omzuma vurarak beni şimdiki zamana döndürdü. “Ah, oynaman için sana izin verecek. Bahse bile girerim,” dedi. “Hem de tam zamanı. O sahada kaptanımıza ihtiyacımız var.”

Duştan yeni çıktığım için nemli saçlarımı havluyla kuruldım, eşofmanımla kapüşonlumu giydim. Giyindikten sonra kendimi olabildiğince sakinleştirerek koçun ofisine doğru ilerledim.

Kapıdan içeri girdiğimde, Koç Lee bana baktı ve bilgisayarında her ne yazıyorsa ona geri dönmeden önce oturmam için karşıındaki koltuğu işaret etti. İşini bitirdiğinde arkasına yaslanarak parmaklarını karnının üstünde birleştirdi. Uzunca bir süre durup beni izledi.

“Sabahın erken saatlerinde otelde yüzmeye gittiğini duydum.”

Bir an kalbim durdu, ruhum vücudumu terk ediyormuş gibi hissederken gözlerimi koça diktim ve hiçbir duygu zerresinin yüzümden okunmaması için kendimle savaştım.

“Evet,” diye dikkatle cevap verdim.

Sert bakışlarını benimkilere dikerek kaşlarını çatmıştı. “Yanında bir kız olduğunu da duydum.”

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Cevap vermedim. Sadece yutkunup konuşmaya devam etmesini bekledim. Bir kız demişti, Julep dememişti. O kızın Julep olduğunu bilmediğine dair minik umut kırıntısına sarıldım.

Havuza geldiğinde bizi gören yaşlı adamla arkadaş olmalıydı.

Koç başını iki yana sallayarak bir nefes verdi. “Bak, ben de bir zamanlar gençtim, tamam mı? Bazı... *dürtülerinin* olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım.

“Ama takım olarak seyahat ederken diğer herkesin nasıl davranması gerektiği konusunda herkesten çok senin örnek olman gerekir. Sabahın beşinde otelin havuzunda bir kızı becermek gibi bir örnekten de bahsetmiyorum.”

Rahatlama üzerime dalga dalga akın etti çünkü sadece bu cümleden bile, havuzla arama sıkıştırdığım kişinin kendi kızı olduğunu *bilmediğini* anlamıştım.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpeğe benzediğimi umarak, “Evet, efendim,” dedim. Bir argüman ya da açıklama sunmadım. Bütün gücün ve kontrolün onda olduğunu hissetmesini istiyordum.

Koç beni bir süre daha izledi, ardından sırtıp öne doğru eğilirken başını salladı. “Ah şu gençlik,” dedi elini sertçe masaya indirerek. “Yeniden oyundasın, Moore.”

Ona bakakaldım. “Efendim?”

“Seni yarından itibaren antrenmanlara geri alıyoruz. Ayrıca bu cumartesi Charlotte’a karşı bizim sahamızda oynanacak maça çıkacaksın.”

Duygularımı daha fazla saklayamadım. Yüzümde bir gülümseme belirdi ama daha ben cevap veremediğim koç kalın parmaklarından birini kaldırıp bana doğrulttu.

“Bu bir deneme süreci,” diye uyardı. “Omzundaki sakatlığın kötüleştiğine dair herhangi bir belirti görürsek oyun dışı kalırsın ve bu konuda herhangi bir tartışma istemiyorum.”

Ne demek istediğini anlayarak başımla onayladım. “Evet, efendim.”

“Ayrıca sezon başında bana karşı takındığın tavrı bir daha görmek istemiyorum,” diye ekledi. “Russo talimatları alıyor. Çabuk öğreniyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum, evlat ama senin yokluğunda da bu işi yapabileceğini gösterdi.”

Boğazım düğümlendiği için yutkunamadım.

“Senin bir lider olduğunu biliyorum,” diye devam etti. “Bu yönünü seviyorum, gerçekten. Bütün takım sana güveniyor ve bu iyi bir *birinci oyun kurucu* olduğunun işareti.” Duraksadı. “Ama bu, koçun olarak beni bastırabileceğin anlamına gelmiyor. Senden belli seviyede bir saygı bekliyorum, bu da bazen daha iyisini bildiğini düşünsen bile çeneni kapatıp sana söylediklerimi yapman anlamına geliyor. Anladın mı?”

Başımla onayladım. “Evet, efendim.” Sesim bu kez daha zayıf çıkmıştı.

Yarama tuz basarak, “Sensiz de başardık, yine başarabiliriz,” diye ekledi arkasına yaslanırken. “O yüzden beni zorlama.”

Ne diyeceğimi veya ne yapacağımı bilemeden uzun bir süre orada oturdum.

“Gidebilirsin,” dedi sonunda. “Sabah antrenör ekibiyle görüş, artık tamamen sahalara döneceğin için antrenmanlardan önce ve sonra hangi egzersizleri yapmanı istediklerini öğren.”

Boğazımı temizleyerek ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Elim kapı koluna uzandığında koç bir kez daha, “Moore?” diye seslendi.

Ona döndüm.

“Ben aptal bir adam değilim. Julep’e karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum.”

Kanım damarlarımda dondu ancak sakın kalıp gözlerimi kırp-

maya devam etmeyi başardım, söylediklerini ne doğruladım ne de reddettim.

“O duyguları bir an önce yok et, evlat,” diye uyardı. “Çünkü sorun çıkarsın ya da çıkarmasın, omzunu bahane ederek seni bu takımdan almayacağımı düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir.”

“Julep ve ben sadece arkadaşız,” dedim.

Çenesini kaldırıp bana sert bir bakış attı. “Öyle kalsanız iyi olur.”

Koç bilgisayarına geri döndüğünde, kalbim kulaklarımda gumbürderken kendimi dışarı attım.

Julep

“Tanrım, yazı özledim.”

Riley çenesini avucuna yasladı, stadyum kafeteryasının yerden tavana kadar olan pencerelerinden dışarı bakarken gözleri parlıyordu. Hava karla karışık yağmurluydu, yollar kampüsteki son dersimden sonra araba kullanmak için hiç de can atmadığım çirkin bir karla buz karışımıyla kaplıydı.

“Ben özlemedim,” diye araya girdi Giana gazozunun kapağını açarken. Ardından cips paketini açtığında, onun kadar zayıf birinin işlenmiş şeker ve tuzu böyle rahatça yiyebilmesine hayret ettim. “Bu, kitap okumak için *mükemmel* bir hava. Sadece ben, kitabım belki çıtırdayan bir şömine ve rahat çoraplar.” Sanki her şeyi hayal edebiliyormuş gibi mutlu bir şekilde iç çekti. “Tam bir cennet.”

Clay tavuklu sandviçinden bir ısırık alırken, “Ben bu hayalin neresindeyim?” diye sataştı tek kaşını kaldırarak.

“Ateşe odun atıyorsun,” dedi Giana sanki cevap gayet açık-muş gibi. “İşin bittiğinde beni kucağına alıyorsun. Sonra ikimiz de kitap okurken sarılıyoruz.”

Leo, "Clay? Kitap okuyor? Zengin bir hayal gücün var," diye alayla güldüğünde, Clay peçetesiyle onun kafasına vurdu.

Onlar birbirlerine sataşmaya devam ederken gülümsemem genişledi ama bir anda dikkatim dağıldı çünkü Holden, Clay'in yanına oturmuştu.

Özel olarak kimseye bakmadan yerleşip bankın içine uzun bacaklarından önce birini, ardından diğerini soktukten sonra bedenini tamamen masaya çevirdi. Bu sefer üzerinde koyu gri bir eşofmanla yılın bu zamanında gülünç derecedeki bronzluğunu ortaya çıkaran beyaz bir kapüşonlu vardı. Yüzündeki ve biraz yukarı sıyırdığı kapüşonlusundan görüldüğü kadarıyla önkollarındaki bronz parıltıdan, günlerce güneşin altında antrenman yaptığı belli oluyordu. Kapüşonunu silkeleyip çıkarırken çenesini sertçe sıkırmıştı, saçları aldığı duştan dolayı hâlâ hafif ıslaktı.

Çatalına uzandığı anda gözleri benimkilerle buluştu.

Havuzdaki o gece bedenimde bir şimşek gibi çaktı. Zor aldığı nefeslerinin sesini, beni kapıya mıhlayan ellerini, kendini içime nasıl gömdüğünü hatırlattı.

Bakışlarımı kaçırıp kendi tabağıma baktım ve bir patates kızartmasına uzanıp ağzıma attım. Tatsızdı, üstelik ağzım o kadar kurumuştur ki güçlükle yuttum.

Cumartesi gecesinden beri artık kendimi bile tanıyamıyordum. Holden Moore'la dans eden, onu havuzda bulan ve arkasını dönüp odasına gitmek yerine orada kalarak onu izleyen kızı tanıyamıyordum.

Onu izlemiş, ona sataşmış, sonra da ona tamamen teslim olmuşum.

Başının bacaklarımın arasında olduğu anı hatırlayınca yanaklarım alev aldı. Dizlerimin üzerine çöküp kelimenin tam anlamıyla ona yalvardığımı hatırlayınca daha da fazla kızardım.

"Peki ya sen, Julep?"

Gözlerimi kırıştırdım, parmaklarımın arasında bir patates kızartmasıyla ağrım yarı açık halde öylece kalakalmıştım. "Ne?"

Riley sırttı. “Giana ve Zeke gibi bu havayı seven bir deli misin, yoksa sen de yazı özlüyor musun?”

Omuz silkerek patates kızartmasını tabağıma bıraktım. “Bilmiyorum, içerideyken o kadar kötü değil. Yine de bu havada araba kullanmayı istemem.”

“Off, bu havada araba kullanmak *en kötüsü*,” diye katıldı Leo.

“Gerçi yazın sıcağını da seviyor sayılmam,” diye itiraf ettim. “Sanırım en çok ilkbaharı seviyorum. Tam ikisinin arasında, ılık ama sıcak değil, geceler hâlâ serin olduğu halde kışından ter akmadan güneşin tadını çıkarabilirsin.”

“Bu çok komik.”

Herkesin başı konuşmaya devam etmeden önce suyundan büyük bir yudum alan Holden’a döndü.

“Komik olan neymiş?” diye sordum.

Omuz silktili. “Seni bir yaz kızı sanmıştım,” dedi gözlerini bana dikerek. “Yüzmeyi ne kadar çok sevdiğini bildiğim için.”

Alevler boynumdan başlayarak vücudumun her yerini sararken, Holden’ın dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. Başkaları fark etmeden ona uyarı dolu bir bakış atabilmek için elimden geleni yaptım.

Giana kafası karışmış halde bana döndü. “Yüzüyor musun, Julep?”

“Bazen,” diye yalan söyledim çünkü *hayır* dersem bu daha çok şüphe uyandıracaktı.

“Bu harika,” dedi Riley gülümseyerek.

Ardından konuşmaya devam etti ve eskiden abisi Gavin’le her yaz havuza kadar birbirleriyle nasıl yarıştıklarından bahsetti. Gerçi ben artık onu dinlemiyordum, gözüm tavuk göğsünden bir parça kesip çatalının ucundan ısırırken bana pis pis sırıtan Holden’daydı.

Clay gözlerini kısarak önce bana, sonra Holden’a baktı. O parçaları bir araya getirmeye başlamadan önce bakışlarımı tabağıma çevirdim.

“Gitmem gerek,” dedim aniden. “JB’nin üzerinde çalışmamı istediği bir şeyi yapmayı unuttum.”

“Pazar günü hâlâ ders çalışıyor muyuz?” diye sordu Giana ben ayağa kalkarken.

“Evet, elbette,” dedim hiç düşünmeden, sonra hızla kaçtım.

Holden’in beni takip ettiğini arkama bakıp kontrol etmeden önce bile biliyordum, bunu yapmak için tepsimi bırakıp koridora çıkana kadar bekledim. Sonra omzumun üzerinden baktım ve sola doğru keskin bir dönüş yaparak kilitli olmayan ilk odaya girdim. Burası genelde maç görüntülerini incelemek için kullanılıyordu, Holden beni takip ederek içeri girdiğinde karanlıktı.

O içeri girer girmez perdeleri kapatıp kilidi çevirdim.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye tısladım.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak dudak büktüm. Perdeyle pencerenin kenarı arasından sızan ince bir ışık şeridi sayesinde siluetini belli belirsiz görebiliyordum.

“Bizi yakalatmaya mı çalışıyorsun?”

“Benimle konuşmanı sağlamaya çalışıyorum. Tıpkı söz verdiğin gibi.”

Sözleri karşısında göğsümde oluşan ağrıyı görmezden gelerek dudaklarımı birbirine bastırdım. “Holden, biz bir hata yaptık.”

Bu kelime uzun ve ağır sessizlikte aramızda ölüm fermanı gibi asılı kaldı.

“Gerçekten bu muydu yani?” Aramızdaki mesafeyi test etti, elini hafifçe kalçama koyarak tenimi okşadığında gözlerimi kapatıp kendimi geri adım atmaya zorladım.

“Evet.”

“Bundan emin misin?”

Bana doğru bir adım daha attı, bu sefer iki eliyle belimi tutarak beni geri geri duvara götürdü. Kendini bana bastırdığı anda, alanımı işgal eden yakınlığının sıcaklığıyla nefesim kesildi. Boynuma hafif bir öpücük kondurdu, tekrar konuşmaya başladığında dudakları tenimde geziniyordu.

“Bana bir hataymış gibi gelmedi.”

Dudaklarımı ıslattım, dokunuşundan başım dönüyordu. “O zaman körsün ya da aptalsın, hatta belki ikisi birden.”

“Yakalanmadık.”

Aklım bir anda başıma geldi, ellerimi göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırdım. “Ama yine buradayız, bu riski tekrar alıyoruz.”

Holden’in nefesi tıpkı havuzdaki o gece olduğu gibi kesik kesikti, onu net olarak göremesem bile içimdeki ateşin onun gözlerinde de yandığını biliyordum.

“Bak...” dedim oflayarak. “Ben... ben eğlendim. İkimiz de eğlendik ama...” Başımı iki yana salladım. “Babamın güvenini daha yeni kazandım. Bunu mahvetmek istemiyorum. Üstelik *sen* tekrar oynama hakkını daha yeni kazandın,” diye hatırlattım ona. Babamın Holden’a cumartesi günkü maça çıkmaya hazır olduğunu söylemek için antrenman odasından erken ayrıldığını biliyordum. “Gerçekten tüm bunları bir kenara atmak istiyor musun?”

Bana cevap vermedi.

Bir iç çekip ona doğru bir adım attım. Yüzüne dokunabilecek kadar uzandım ve yanağını avucuma yasladığında içim acıdı.

“Yapamayız, Holden.” Başımı iki yana salladım. “Biz... *yapamayız* işte.”

“Ya kimse bilmezse?”

Neredeyse gülecektim. “Birileri mutlaka anlar.”

“Hayır, anlamazlar.”

“Anlayacaklar.”

“Nasıl?”

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “*Çünkü*,” dedim bocalayarak. “Anlayacaklar işte.”

“Biz akıllıyız,” dedi daha büyük bir özgüvenle bana doğru bir adım atarak. Beni tekrar duvara yaslayıp dizini bacakları arasına soktuğunda, havuzdaki halimizin anısı bütün netliğiyle aklımda canlandı. Bir nefes aldım ve dudakları benimkilere değdiğinde nefesimi tuttum. “Bunu gizli tutabiliriz.”

“Yani istediğin bu mu?” diye sordum göğsüme saplanan acıdan nefret ederek. “Bir sır olarak kalması mı?”

“İstediğim şey sensin,” diye karşılık verdiği anda elleri belimi sıkıca kavradı, avuç içleri sertçe yukarı kayıp göğüs kafesine çıktı. Başparmakları memelerimin alt kısmına dokunduğunda gözlerim titreşerek kapandı. “Sana sahip olmama izin vermenin tek yolu bunu sessiz yapmaksa onu da kabul ederim.”

Avuç içleri daha da yukarı kayarak ince braletimin altından memelerimi kavradığında yutkunup dokunuşunun altında kıvrandım. Meme uçları sertleşti ve Holden başparmağını üzerlerinde gezdirdiğinde inledim.

“Geçen sefer sessiz kalma konusunda pek iyi değildim,” diye fısıldadım.

Holden dudaklarıma doğru sırttı, bu sataşmamla beraber rahat bir nefes verdikten sonra vücudu sanki kazanmış gibi gevşedi.

Belki de kazanmıştı.

Belki bu tartışmayı kazanmasını ve beni imkânsız başarılabileceğimize ikna etmesini *istiyordum*.

Sadece kapalı kapılar ardında olsa bile, ona sahip olabilecektim.

“Bakalım bu sefer daha iyisini yapabilecek misin,” diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Dudaklarımı kendininkilere hapsedip beni sertçe öperek soğuk duvara bastırduğunda kalan tüm itirazlarım yok oldu.

Birlikte olduğumuz son andan beri düşündüğüm tek şey aramızda kurulan bağdı. Ellerinin üzerimdeki hissini, tadını ve bana dokunduğundaki iniltilerini hayal etmiştim. Hayali, gerçeğinin yakınından bile geçmiyordu; onun kadar güçlü ya da sarhoş edici değildi. Şimdi beni tekrar kollarının arasına aldığındaysa, hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını biliyordum.

Ellerini kışıma götürüp beni kaldırdığında hızla bacaklarımı beline doladım. Saçlarını kavrayıp ona doğru eğilirken öpücüklerini boynuma doğru ilerletti.

Sonra bir baktım ki beni taşıyordu.

Karanlıkta bir oraya bir buraya çarparak masaların ve sandalyelerin arasında hiçbir şey görmeden ilerliyordu. Kapıdan uzak bir köşeye ulaşınca durdu. Burada hiçbir şey göremiyordum bu yüzden kucağında benimle birlikte yere indiğinde şaşkınlıkla küçük bir çığlık attım.

Dudaklarıma karşı alay edercesine, “Şşşt,” dedikten sonra beni öptü. Dudakları tenimin tadına baka baka aşağılara iniyordu.

Aynı anda parmaklarını hem taytımın hem tangamın lastiğine geçirdiğinde, onları üzerimden rahatça sıyrabilmesi için kalçalarımı kaldırdım. İkisini de tek tek önce bir bacağımdan, sonra diğerinden çıkarırken serin hava tenimi yalıyor, kalbim gümürdeyerek atıyordu.

“Buraya gel,” diye mırıldandı, ardından sonra sırtüstü yatıp beni üzerine çekti.

Eşofmanına doğru uzandım ama henüz ben onu soyamadan ellerini bileklerime kenetledi.

“Seni tatmayı bitirememiştim,” dedi kısık sesle altımda aşağıya kayarken. Bileklerimi bırakıp bacaklarımı birer birer kavrayarak omuzlarının iki yanına aldı, artık yüzünün tam üzerinde duruyordum. “Ses çıkarma,” dediğinde nefesinin sıcaklığını hissettim.

Holden ellerini kalçalarımın üst kısımlarına doladı, ağzına oturana kadar beni aşağı çekti.

İlk temasıyla nefesim kesilirken ufak bir ses çıkardım ama hemen sustum ve dil darbeleriyle hassasiyetimi ölçerken sessiz kaldım. *Oldukça fazla* insana açık bir yerde, yarı çıplak olmak beni o kadar tahrik etmişti ki dilinin neredeyse bir darbesiyle bile boşalabilirdim.

“Kahretsin, çok tatlısın,” diye fısıldadıktan sonra klitorisimi emdi, dilini etrafında döndürerek üzerine baskı uyguladı.

Gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya başladığında daha fazlası için çaresizce kalçalarımı ona doğru itirdim. Holden buna

karşılık kıcımlı tutup dilinin üzerinde ileri geri hareket etmemi kolaylaştırdı. Dilini dışarı çıkararak amımı boydan boya yalayıp durdu. Sıcak, ıslak dili resmen her bir santimimin tadına bakıyordu.

Ellerimi nereye koymam gerektiğini bilmiyordum ama daha fazla temas kurabilmek için can atıyordum. Bu yüzden bluzumla sutyenimi yukarı çekerek memelerimi de soğuk havaya maruz bıraktım. Meme uçlarım sertleşti ve Holden'ın kıcımlı sıkmasıyla aynı anda memelerimi avuçladım.

“Siktir, evet. Ben bu mükemmel amını yerken kendine dokun,” diye fısıldadı Holden, ardından yine klitorisime odaklandı. Dilinin ucuyla klitorisimin etrafında hızlıca daireler çizdiğinde başının iki yanındaki bacaklarının titremesine sebep oldu. “Dilime boşalmanı istiyorum.”

Umutsuzca serbest bırakmak istediğim çığlıkları tutmaya çalışmaktan yüzüm gitgide ısınırken, gözlerimi sımsıkı kapatıp indim. Edepsiz kelimelerini ve onları bu kadar kolay söylemesini seviyordum.

Holden Moore herkes için soğukkanlı bir liderdi.

Bana gelince, kontrolünü yitiriyordu.

İçimde gürleyerek canlanan patlamayı takip ederken nefesim sıkışmıştı ve kalbim kulaklarımda atıyordu. Kalçalarımı o kadar çılgına dönmüş gibi hareket ettiriyordum ki acaba canını yakıyor muyum diye merak ettim. Ancak o kıcımlı kendine daha çok çekip boşalmam için ihtiyaç duyduğum şekilde beni kendine bastırdı.

Sert yer halısı dizlerime batıyordu ama ayak parmaklarımdan bütün bedenime bir karıncalanma yayılana kadar ona sürtünüp durdum. Etrafında milyonlarca parçaya ayrıldım, orgazmım neredeyse bir nükleer bomba kadar şiddetliydi.

Nefeslerimi düzene sokamıyor, boğazımdan kopan çığlıklara engel olamıyordum. Holden durmadı, beni susturmaya da çalışmadı. Ben hayatımın en uzun orgazmını yaşarken sadece yaladı, emdi ve beni ağzında tuttu. Bedenime dalga dalga yayılmaya devam ederken, Holden sanki nefes almasını sağlayan oksijenmiş gibi orgazmımın her damlasını, hepsini yaladı.

Zevk yavaşça kaybolmaya başlarken dağıldığım an ne kadar fazla titrediğimi ve sarsıldığımı fark ettim. Ellerim öne fırladı, Holden'ın başının üzerinden yeri tutarak dengemi sağladım. Karanlıkta minicik bir gülümsemenin dudaklarında oynadığını seçebilmişim ki klitorisimin üzerine beni yeniden titreten ufak bir öpücük kondurdu.

Nefes nefese bir kahkaha attım, başımı iki yana sallayıp üzerinden dikkatle kalkarken tısladım. Bacaklarım şimdiden ağrıyor, kalbim hâlâ göğsümde hızla çarpıyordu.

“Sessiz olma konusunda berbatım,” diye fısıldadım.

Holden gürültülü bir kahkaha atarak beni göğsüne çekti ve alnımdan öptü. Kısa, güzel bir an boyunca bana öylece sarıldı. Elleri saçlarımda gezinirken ben de parmaklarımla göğsünde daireler çiziyordum.

Bu halimiz neredeyse normal geliyordu.

Neredeyse ait olduğumuz yerdeymişiz gibi hissediyordum.

Ardından boğazını temizledi. “Biz...”

“Evet,” dedim o sözünü bitiremeden ve sıçrayarak üzerinden kalkıp külotumla taytımı bulana kadar elimle etrafı yokladım. Ayağa kalkıp onları teker teker giydim. “Önce sen git. Bu sabah burada bir eğitim toplantımız vardı. Bir şey unutmuşum gibi davranabilirim.”

Holden'ın elleri kalçalarımı bulduğunda daha yeni taytımı giymiş ve braletimi düzeltmişim.

Başımı beni öpebilmesi için tam zamanında kaldırdım.

Dilinde kendi tadımı aldığımda, öpücüğüne karşılık iç geçirirken çok güçlü bir arzu dalgasıyla sarsıldım.

Saçlarına dolanmış ellerim onu yüzümün yakınında tutmasına rağmen, “Git,” diye ısrar ettim.

Beni daha sert ve daha derin öptü, sanki bizi birleştirip tek bir varlık haline getirebilse bile birbirimize yeterince yakın olamayacakmışız gibi, elleriyle vücudumun her yerini sardı.

Aniden kapı tokmağı hareket etti.

Öpüşmeyi kestik. İkimiz de kapıya bakarken gözlerimiz kocaman açılmıştı.

"Kahretsin, anahtarın yanında mı, Hoover?"

Ses boğuktu.

Yine de bu sesin babama ait olduğunu hiç şüphesiz biliyordum.

Ben henüz bayılmamak için nefes almam gerektiğini bile idrak edemedim, Holden harekete geçmişti. Elimi tutarak beni kapıya götürüp arkasına doğru itti. Bir parmağını sessiz olmamı işaret ederek dudaklarına götürdü, gözlerini kapıdan bana ve ardından tekrar kapıya çevirirken bakışlarında panik vardı. Bir an sonra kapüşonunu başına geçirip gördüğü ilk masaya oturdu, başını kollarına yasladı.

Kapı açıldığında hareket etmeyi daha yeni bırakmıştı.

Nefes almıyordum, elimi hafifçe öne uzatarak kapının saklandığım yere çarpmadan durmasını sağladım. Babam ışığı yaktı, sonra Holden'ı gördü ve küfrederek ışığı geri kapadı.

"Moore mu o?" diye fısıldadı Koç Hoover arkasından, hâlâ koridordalardı.

Babam başıyla onaylarken ben de daha fazla ilerlememesi, kapıyı kapatıp arkasında beni bulmaması için dua ettim.

"Çok yoruldu," dedi Hoover sesini alçaltarak. "Antrenman odasında ona cehennemini yaşıyorlar. Şimdi de tam zamanlı antrenmana döndü."

"Bırakalım da uyusun," dedi babam, Hoover'ı dışarı çıkarırken. "Biz yandaki odayı kullanalım."

Kapı kapanana kadar nefes almadım, hemen ardından rahat bir nefes verdim. Elimi neredeyse duracakmış gibi gümbür gümbür atan kalbimin üzerine koydum.

Holden omzunun üzerinden önce kapıya, sonra da bana bakmadan önce bir süre daha bekledi.

Gördün mü? Bunu halledebiliriz, der gibi kaşlarını oynatarak gülümsedi.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirirken bile gülümsediğimi hissedebiliyordum.

Bu gülümseme bir teslim oluştu.

Ve oyun başlamıştı.

BÖLÜM ON DOKUZ

HOLDEN

Hayatım boyunca odağımı hiç bu kadar kaybetmemiştim.

Sonbahar benim için her zaman bulanık geçerdi. Sabahın erken saatlerinde ağırlık kaldırmayla başlayıp öğleden sonraya kadar süren antrenmanlarla dolu bir girdaba kapılmışım. Derste olmadığım zamanlarda ya antrenman yapıyor ya da maç videolarını izliyordum. Üstelik her hafta sonu takımıma liderlik ederek onları maça çıkarıyordum.

Futbol her sabah gözlerimi açtığım andan, her gece başımı yastığa koyduğum ana kadar beni tüketirdi. Uyurken bile futbolu, pas güzergâhlarını, kramponlarımın altındaki çimlerin hissini ve mükemmel serinlikteki gri bir günde sahaya çıkan tünelden hafifçe koştuğumu *rüyamda görürdüm*.

Peki ya bu sezon?

Beni Julep Lee tüketiyordu.

Daha önce de dikkatimi dağıttığı oluyordu. Onu kızdırıp damarına basmaya ve ona sataşarak yanaklarının kızarmasını, gözlerini devirmesini ya da iğneleyici bir karşılık vermesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmeye bayılıyordum.

Şimdiyse sadece dikkatimi dağıtmıyordu. O odak noktam haline gelmişti.

Küçük anlaşmamızı yaptıktan sonra ellerimi ondan uzak tutmam imkânsızdı, yalnız kaldığım her an ona mesaj atıyordum.

Buraya gel.

Ev arkadaşlarımla odalarına gitmesini bekliyor, onu arka kapıdan gizlice sokarak kendi odama çıkarıyordum. Gitmesine izin verdiğimde genellikle sabah oluyordu. Yatağımdan çıkmasına izin vermek için, gitmeden önce onu hatırlayacağım minik bir öpücük vermesini istiyordum.

Tam onu görmezsem delireceğimi düşündüğüm anlarda, ondan aynı mesajı alıyordum.

Mary işe gitti.

Birlikte olabilmek için neresi mümkünse kendimizi orada buluyorduk. Kariyerim benim için hâlâ önemli olsa da hayatım boyunca ilk kez her şeyim değildi.

Bu beni hiçbir zaman belli etmeyeceğim kadar korkutuyordu.

Dikkatim saha dışında olsa bile, *sahada* da iyi performans sergiliyordum. Geri döndüğüm ilk maçta bize bir galibiyet kazandırmıştım. Bunun kendi sahamızda oynadığımız bir maç olması durumu güzelleştiriyordu, onları sahaya gömmüş olmamızsa daha güzeldi.

Koç Lee beni hâlâ dikkatle izliyordu, sanki kendimi ona defalarca kanıtlamama rağmen bana güvenebileceğinden emin değil gibiydi. Zaman zaman bazı... *küçük* değişiklikler yapsam da emirlerine uydum. Yaptığım her değişiklik takımın iyiliği içindi, hepimiz bütün sezon boyunca hiç olmadığı kadar iyi bir takım oyunu ortaya koymuştuk.

Şampiyon olma yolundaydık, bunu hissedebiliyordum.

Buna rağmen seçmeler beni geriye bırakıyordu. Yetenek avcıları beni sakatlığımdan önceki kadar hevesle izlemiyordu. Hiç şüphesiz sakatlığımın yaşımla ilerledikçe kötüleşeceğinden endişeleniyorlardı. Omzumun öncekinden farklı bir yerden yırtılmış olması ya da hızlıca atlattığım *küçük* bir yırtık olması onlar için önemli değildi.

Sakatlıklar onların gözünde tahtakurusu gibiydi, asla yok olmazlardı ve zamanla en sağlam evin bile temelini aşındırırlardı.

Kontrolüm dışında gelişen bir şeyin benim hakkımdaki dü-

şünceleri üzerinde belirleyici olması beni çıldırtıyordu. Zihinsel olarak kendimi bu derece güçlü ve yetkin hissederken bedenimin beni yarı yolda bırakması sinir bozucuydu.

Julep'in yatağında olduğu bir gece bu düşünceler bana mu-sallat oldu, ikimiz de tatmin olmuş ve tükenmiş haldeydik. Ben onun çıplak sırtında tembel hareketlerle daireler çizerken başını göğsüme yaslamıştı. Çoğu zaman işimiz bittiğinde gitmek için acele ederdik, kimse bizi görmeden o ya da ben ortadan sıvışırđık.

Benim en sevdiğim zamanlarsa böyle anlardı; harekete geç-mek için acelemizin olmadığı, onu kısa bir an için bile olsa ya-nımda tutabildiğim ve gerçekten benimmiş gibi davranabildiğim anlar.

"Bu hafta sonu oynanacak maç için hazır mısınız?" diye sordu usulca.

"Doğuştan hazırım."

Göğsüme doğru gülümsedi. "Bu sakatlıktan sonra kendini to-parlamandan çok etkilendim. Şey görünüyorsun... Bilmiyorum, sanki eskisinden bile daha güçlü gibi."

"Umarım yetenek avcıları da böyle görür."

Yukarı çıkıp çenesini göğsüme yasladı. "Görmeyeceklerinden mi endişeleniyorsun?"

"Ben sadece gerçekçi davranıyorum," dedim ona. "Bundan önce ilk turda alınma şansım vardı. Şimdiyse beşinci turda seçi-lirsem şanslıyım."

"Ne zaman seçildiğinin bir önemi var mı?"

Biraz düşündüm. "Sanırım, çok yok. Geç turlarda seçilen pek çok oyuncu profesyonel futbolda başarılı oldu ama..."

"Ama egon biraz hırpalanacak," diye dalga geçerek kaburga-mı dürttü.

Hızla yuvarlanıp onu çarşafıara mıhladım ve o kahkahalar atarak acması bir çabayla beni itmeye çalışırken onu gıdıkladım. Sonunda gıdıklamayı bıraktığımda bacaklarını ayırarak aralarına yerleşmeme izin verdi.

“Bu benim hayalimdi,” dedim. “Ama hayaller değişir.”

Bunu çok iyi anlıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınarak, “Hımm,” dedi. “Evet, değişirler. Peki, şimdiki hayalin ne?”

“Ah, *o kadar* da fazla değişmedi,” dedim sırtarak. “Hâlâ milyonlarca dolar kazanıp ömür boyu profesyonel futbolcu olmayı planlıyorum.”

“Hepsi bu mu?” diye sataştı Julep. O anki görüntüsüne bayılmıştım; koyu saçları yastığımın üzerine yayılmıştı, gözleri onu geç saatlere kadar uyutmadığım geceler yüzünden yorgun görünüyordu.

“Tabii bir de karım ve çocuklarım var. Sen uzun, ipeksi beyaz bir elbiseyle kilisede bana doğru yürüyorsun...”

Homurdanarak bir khkaha atarken gözlerini öyle bir devirdi ki gözlerinin kafasının arkasında sıkışıp kalabileceklerini düşündüm. Yine acınası bir çabayla göğsümden itti. “Aynen. Biz. Evlilik.”

“Hadi ama, göremiyor musun?” Söylediğimi bu kadar çabuk geiştirmesiyle göğsümde oluşan acıyı görmezden gelerek kendime bunun imkânsız olduğunu benim de bildiğimi hatırlattım. Sadece şaka yapıyordum. Hepsi eğlenceden ibaretti.

“Hayır çünkü bana evlilik teklif etmeyi aklından bile geirsen babam seni öldürür.”

“Bir an için ldrmezmiş gibi davranalım.”

Sanki böyle bir şey yapma becerisi yokmuş gibi bana baka-kaldı.

“Seni kafamda canlandırabiliyorum. Yere kadar uzanan bir duvak, yanakları kızaran güzel bir gelin...”

“Iyy.”

Anında verdiği bu tepkiye güldüm.

“Her şeyden önce, duvak yok. Asla,” dedi bir parmağını kaldırarak. Gülümseyerek parmağını ağzıma götürdüm, o konuşmaya devam ederken öptüm. “Ayrıca siyah bir gelinlik giyeceğim, beyaz değil.”

“Skandal.”

“Eh, evet ama ben masum bir bakire değilim,” dedi. Yüzünü karanlık bir şey kapladı ancak sonra bunu üzerinden attı. “Ve çocuk istemiyorum.”

Kalçamı ona doğru sürterek, “Hadi ama,” diye yalvardım. Aletimi yavaşça, sataşırçasına bacaklarının arasına sürdüğümde dudaklarını ısırdı. “Bahse girerim çok tatlı bebekler yapardık. Ayrıca bebek yapmak için gereken işte gerçekten çok iyiyiz.”

Julep bacaklarını belime dolayıp beni uzun ve derin bir öpücük için kendine çektiğinde gözleri parlıyordu. “Ağzıma boşalmaya devam ettiğin sürece bebek falan yapamayız.”

O güzel dudaklarından dökülen bu edepsiz kelimelerle inledim. Aramızdaki aletim sertleşti, çoktan kalkmış halde tekrar aksiyona atılmaya hazırды.

“Bunu kolayca düzeltebiliriz,” dedim altdudaklarını ısırarak.

“Evlenene kadar bebek yok.”

Güldüm. “Vay canına, az önce büyük ilerleme kaydettim.”

“İki tane. *En fazla.*”

Çenesini öptüm. “Sana istediğimi yaptırabildiğim zamanları çok seviyorum.”

“Fazla alışmasan iyi edersin.”

“Bizi hayal edebiliyorum. Ben profesyonel ligde top oynuyorum ve sen de...”

“Kendi kariyerimin basamaklarını hızla tırmanıyor olacağım,” diye tamamladı benim yerime imalı bir bakışla.

“Ben de öyle diyecektim!” diye savundum kendimi. “Bana bir şans bile vermedin.”

Aynen, kesin öyledir, dercesine baktı.

“Çocuklar büyüdüğünde ve benim yaşlı kığım emekli olduğunda dağlarda bir evimiz olacak.”

“Ah, dostum,” dedi suratını asarak. “Bir huzurevinde sorun çıkarmayı dört gözle bekliyordum.”

“Onu da yapacağız. Daha sonra.”

Ben kıkırdadığımda o da gülümsedi. Bunların hepsi bir şaka olsa bile, göğsümde umuda benzer bir şey oluştu.

Bir süre öylece onu izledim, gözlerim alnındaki endişe çizgilerinde gezinirken bir yandan parmak uçlarımla yastığın üzerindeki saçlarıyla oynuyordum.

“Önce ben öleceğim,” dedi bir süre sonra yumuşak bir sesle. “Bu tartışmaya açık değil.”

Yutkundum, ses tonundaki değişiklik karşısında kaşlarımı çattım. “Neden?”

Julep’in gözleri benimkiler arasında gidip geldi, cevabı dilinin ucundaydı ama söylemeye cesaret edemiyordu. Ağzını kapalı tutsa da ben dile getiremediklerini anlamıştım.

Sevdiği birini kaybetmenin acısını tekrar hissetmek istemiyordu.

Bir an için, zamanın var olmadığı ve her şeyin mümkün olduğu o kısa gece yarısı rüyasında söylediklerimizin gerçekleştiğini görebildim. Gerçekten birlikte olabileceğimiz hayatı mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

Bir sonraki nefes alışımında mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Gerçeklik suratıma acımasız bir tokat gibi çarparak bana bunun asla gerçekleşemeyeceğini hatırlatmıştı.

“Artık konuşmak istemiyorum,” diye fısıldadı Julep, yüzünün halini gördüğümde özür dilemem gerekiyormuş gibi hissettim.

Ancak ben henüz bir şey söyleyemeden beni öptü, tırnaklarını önce saçlarıma geçirdi sonra da batırarak sırtıma indirdi.

Bunun ardından tek bir kelime bile etmedik.

Julep

Kız kardeşimin doğum günü, yaklaştığını her zaman tedirginlikle çok önceden hissettiğim bir gündü.

O öldükten sonraki her yıl, kasım ayı yaklaştığında kendimi daha fazla içerken buluyordum. Elime geçen her uyuşturucuyu kullanıyor, tüm sorumluluklarımdan kaçıyor ve zamanımı en iyi ihtimalle yatakta vasat olan zavallı eziklerle geçiriyordum.

Acımı dindirebilecek her yolu denemiştim.

Oysa gerçek şuydu ki ne denersem deneyeyim hiçbir şey işe yaramıyordu. Dünya üzerindeki hiçbir uyuşturucu ve hiçbir seks yeterince iyi değildi. Günler gecelere karışırken beni asla kaçırmayacağım o tarihe daha da yaklaşıyor, bana kaybettiklerimi hatırlatıyordu.

Ne yaptığımı...

Duygularımdan da onu kaybetmiş olmanın acısından da asla kaçamazdım. *Eğer hayatta olsaydı şimdi nerede olurdu? Üniversite okur muydu? Sırt çantası ve not defteriyle Avrupa'yı mı gezerdi? Âşık olur muydu?* Bunlara benzer bir sürü soruyla kendime işkence ederdim.

Dışarı çıkmaya ya da eğlenmeye çalıştıgımdaysa, bu somlar beni daha fazla sıkıştırırlardı. Bir konserin ortasında onun asla bunu yapma şansı olmayacağını hatırladığım için suçluluk duyardım. Bazen markette alışveriş yaparken bile Abby'nin orada olamayacağını fark etmek dizlerimin çözülmesine sebep olurdu.

Bir gün gerçekten öleceğini fark ettiğindeki o tuhaf aydınlanmayı yaşayana kadar, kendimi bir endişe girdabına kapılmış halde bulurdum. Ancak bu benimle ilgili değil, Abby'yle ilgiliydi. Onun liseden, üniversiteden ya da yüksek lisanstan mezun olduğunu asla göremeyecek olmamla ilgiliydi. Evlenip çocuk sahibi olup olamayacağını ya da macera dolu bir hayat yaşayıp yaşamayacağını asla bilemeyecek olmamla ilgiliydi.

Onu bundan mahrum bırakmıştım.

Doğum günü her sonbaharda benim için bir hatırlatıcı görevi görüyordu.

Babamın bakışlarının ağırlığını üzerimde her zamankinden daha fazla hissediyordum. Holden sakatlığından sonraki iki ma-

çında bizi kendi sahamızda arka arkaya galibiyete taşıırken bile, babam yalnızca gülümsemekle yetinip beni izlemeye geri dönmüştü. Aklımı oynatmama saniyeler kalıp kalmadığını merak ediyordu.

Keşke bunun cevabını bilseydim.

O tanıdık, yaklaşan depresyonu hâlâ hissedebiliyordum ama bulanıktı, alışkın olduğumdan daha silikti.

Bunun Holden sayesinde olduğunu biliyordum.

Tüm düşüncelerim bir sonraki sefer kimin gizlice diğerinin yatağına gireceğini planlamakla fazla meşgul olduğundan, Abby'yi ya da başka bir şeyi düşünecek vaktim yoktu.

Otelde ilk kez sevişmemizin üzerinden iki hafta geçmişti, o zamandan beri her fırsatta seviştiğimiz için bedenimde tatlı bir acı hissediyordum. Mary isteyken benim yatağımda, gece geç saatlerde onun duşunda ve karanlık bir sokağa çektiğim arabamda, yan yana olup da birbirimize dokunmadan bir saat bile geçirmeye dayanamadığımız zamanlarda stadyumun arka tarafında...

Beni kaç kez, kaç farklı yerde ya da kaç farklı şekilde becerdiğinin bir önemi yoktu.

Söz konusu Holden Moore olduğunda doyumsuzdum.

Ona sinir olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum bile, bu kampüse ilk gelen kızın yüzeysel kabuğunu bulmak için ruhumun derinliklerine yeterince uzanamıyordum.

Bunu istememiş olsam bile beni hayatla doldurmuştu.

Bütün hafta boyunca bana musallat olan ve aklımı başıma getiren tek düşünce, sahip olabileceğimiz tek şeyin bu olduğunu hatırlamaktı. Kendimizi birbirimizde kaybettiğimiz sessiz geceler geçirebilir, kimsenin asla öğrenmeyeceği karanlık odalarda hızlıca sevişebilirdik.

Ancak başladığımız ve bittiğimiz yer burasıydı.

Holden'in bana nasıl sarıldığının ya da bana çocukluğunu anlatırken göğsünün başımın altında o derin kahkahasıyla nasıl gürlediğinin hiç önemi yoktu. Onunla tanışmadan önce çok nadiren

görünen gülümsememin onu her gördüğümde ortaya çıkmasının ya da çocuklarımızın bir gün neye benzeyeceği hakkında şakalar yapmasının hiç önemi yoktu.

İkimiz de yaşayabileceklerimizin bundan ibaret olduğunu içten içe biliyorduk.

En bariz ve en büyük sorun babamın soyunma odasına adımı mı attığım andan itibaren benim yasak bölge olduğumu açıkça belirtmiş olmasıydı. Holden'la birlikte tüm takım arkadaşlarını bu çizgiyi aştıkları takdirde kariyerlerinin sona ereceği konusunda tehdit etmişti.

Söylediğinde ne kadar ciddi olduğunu belki Holden'dan bile daha iyi biliyordum.

Babam eylemle destekleyecek cesareti göstermeden tehdit savurmazdı.

Holden ve takımdaki diğer oyuncular bunu muhtemelen fazla korumacı bir babanın tehdidi olarak görüyordu ancak ben bunun arkasında yatan asıl sebebi biliyordum. O geçilmez çizgileri çizmesinin gerçek nedenini biliyordum.

Bu çizgileri çizmişti çünkü günün sonunda *bana* güvenmiyordu.

Kendi başıma yaşamama izin vermesi ve beni oyun kurucusunun fizik tedavisi için görevlendirmesi bir şeydi. Belki de aramızda yeniden güven kurmak için atılmış bir yapı taşıydı. Buna rağmen hepsinin temelinde, hâlâ ukala bir sporcuya kapılıp kendimi tekrar kaybedeceğimden endişe ediyordu. Yoldan çıkacağımdan, sürekli partilere gidip derslerimi asacağımdan ve her fırsatta birilerini becereceğimden endişeleniyordu. Çoktan aklından tıpkı Abby gibi nasıl erkenden ölebileceğimle ilgili binlerce senaryoyu geçirmişti.

Ona yaşattığım onca şeyden sonra bunları düşündüğü için onu suçlayamazdım.

Ona düzgün davranıp dikkatli ilerlemeyi, hayal kırıklığına uğratmamayı ve bu kısa hayatımda muhtemelen pek çok kez eşliğine getirdiğim kalp krizine sürüklememeyi borçluydum.

Babam sert biri olabilirdi ama benim için fedakârlık yapmıştı. Aynı şeyi yapma sırası bendeydi.

Mary elindeki eski kitabı ahşap yemek masamızın üzerine bırakırken, “Cidden bunları *okuyor musun?*” diye sorarak beni düşüncelerimden çıkardı.

Giana nefesi kesilerek kitabı aldı, göğsüne bastırmadan önce herhangi bir yerinin kırıp kırışmadığını kontrol etti. “Tabii ki okuyorum. Hem bu kitap gerçekten *güzel*, hatta harika. Sadece ona bir şans vermelisin.”

Kendine biraz daha şarap koymadan önce, “Bir mafya babasının beni kaçırıp bodrumuna bağlamasını okuma fikrinden tahrik olmadığım için beni bağışla,” dedi Mary.

Riley omuz silkti. “Yani... bu bana oldukça seksi geliyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Giana coşkuyla bir elini destekçisine doğru uzatarak.

“Peki ya uzaylı pornosu?” diye araya girdim.

Riley yüzünü buruştururken Giana bir parmağını kaldırdı. “Bak... aslında deneyene kadar eleştirmemelisin. Kulağa tuhaf geliyor ama...”

“Siz hiç *normal* kitap okumuyor musunuz?” diye sordu Mary.

Giana kaşlarını çatıp hâlâ göğsünde tuttuğu kitabın kenarında başparmağıyla tempo tuttu. “Bazen vanilya romansları da seviyorum... tatlı bir arkadaşın sevgiliye, hatta ikinci şans da olabilir.”

“Peki, bunların içinde seks yok mu?”

Giana burnundan gülererek, “Sanki içinde seks olmayan kitaplarla zamanımı boşa harcarmışım gibi,” dedi.

“Kabul etmeliyim ki bana verdiğin yarasa kanatlı ulu peri heifle ilgili olan oldukça seksiydi,” diye itiraf ettim.

Giana elini bana doğru Vanna White* gibi sallamadan önce

* Vanna Marie White, 1982'den beri yürüttüğü bir pozisyon olan Wheel of Fortune adlı yarışma programının yardımcı sunucusu olarak bilinen Amerikalı bir televizyon kişiliği ve oyun programı sunucusudur. (ç.n.)

kitabını nazikçe masaya bıraktı. “Haklı olduğumun bir başka örneği daha.”

“Bak ne diyeceğim, G,” dedi Mary şarap kadehini bırakarak. “Sen benimle bir saat Red Dead Redemption oyna, ben de senin kitaplarından birini okuyayım.”

“Anlaştık,” dedi hiç düşünmeden Giana ve Mary’nin elini sıktı. Tokalaştıktan sonra kararlılıkla kaşlarını çatı. “Bekle, bu oyun ne hakkında?”

“Aksiyon-macera karışımı bir kovboy oyunu,” diye cevapladım onun yerine. “Silahlar falan var.”

Giana bir an düşündükten sonra zafer kazanmışçasına gülümsedi. “Yani... kovboyları severim. Küçük kasaba romanları favorilerimdir.”

Mary kaşlarını kaldırarak, *Ona söylemeli miyiz?* der gibi baktı. Başımı iki yana sallarken Riley’nin defterine bir şeyler karaladığı yeri işaret edip gülümsedim. “Bu güzelmış.”

Bana baktığında yanakları kızardı ve kelebek gibi görünen şeyi avucuyla kapadı. “Ben sanatçıdansa küratör olmaya daha uygunum.”

“Bilemiyorum. Bence bu oldukça fiyakalı bir dövme olurdu,” dedi Mary.

“Lafı açılmışken... sende kaç tane var?” diye sordu Giana. Gözleri Mary’nin giydiği askılının altından görünen siyah mürekkeplerin üzerinde gezinirken gitgide büyüyordu.

“On beşinciden sonra falan saymayı bıraktım. Artık hepsi birbirine karıştı.”

Giana daha yakına eğildi. “Vay canına. Anlamları ne peki?”

“Ne demek *anlamları ne?*” Mary güldü. “Sadece dövme işte.”

“Ama *kalıcılar*,” dedi Riley.

Mary gülümseyerek başını iki yana salladı ve dirseğinin hemen üstündeki bir dövmeyle gösterdi. Ardından ilk yaptırdığı dövmelemlerin üzerine düşündüğünü, bir anlamları olduğunu ama en sonunda havalı görünüp onu gülümseten ya da vücudunda

taşımanın eğlenceli olacağını düşündüğü dövmleri yaptırmaya başladığını anlattı.

Sessizce dinledim. Şarabımı daha az yudumluyordum ve bu içmek istemediğimden değil, Abby'nin doğum günü bu kadar yaklaşmışken *fazla* içme sınırını test etmenin tehlikeli olacağını bildiğim içindi. Masanın üzerinde duran telefonum bir bildirimle titredi, elime alıp ekranda Holden'ın adını gördüğümde gülümsemek için kendimle savaştım.

Holden: *Buraya gel.*

Dudaklarımı birbirine sürterek, Holden'a göndermek için gizlice kızların resmini çektim. Mary bacağını masaya uzatmıştı, Riley ve Giana ise masanın üzerinden Mary'nin baldırında gösterdiği bir dövmeyle bakıyorlardı.

Ben: *Gelemem. Kızlar gecesi.*

Holden: *Güzel fotoğraf. Bana bir tane daha göndermelisin.*

Kaşlarımı çattım ama sonra yazmaya devam ettiğini gösteren zıplayan noktalar kaybolup başka bir mesaj daha geldi.

Holden: *Kendini.*

Kamerayı kendime çevirmeden önce hâlâ dövmeyle ilgilendiklerinden emin olmak için kızlara baktım. Hemen ardından dilimi dışarı çıkararak bir *selfie* çekip ona gönderdim.

Holden: *Çok güzelsin.*

Gülümsemem anında soldu, sandalyemde biraz dikleşirken boynumdan aşağı bir sıcaklık akın etti ve bu tatlı mesajın etkisini yok etmek için işi şakaya vurdum.

OYUN KURUCU

Ben: *Bence sadece dilimi dışarı çıkarmış halimi seviyorsun da ondan.*

Holden: *Çok doğru. Dilin dışarıdayken dizlerinin üzerine çökmüş halini her türlü tercih ederim.*

Bu mesaj bacaklarımın arasına şiddetli bir arzu dalgası gönderdi, boğazımı temizledim ve hemen döneceğimi söyleyip masadan kalkmadan önce kızlara bir göz attım. Koridorda yavaşça yürüyerek misafir banyosuna ilerledim, içeri girip kapıyı kilitledim.

Aynada saçımı düzelttikten sonra önce tişörtümü, ardından eşofman altımı çıkardım. İkisini de kenara ittirdim, dizlerimin üzerine çöküp telefonu başımın üzerine kaldırdım. Kendime düşünme fırsatı vermeden bir fotoğraf çektim ve Holden'a gönderdim.

Ben: *Bunun gibi mi?*

Holden: *Siktir.*

Zaferle gülümserken, çoktan kıyafetlerimi tekrar giymeye başlamıştım. Kızların beni dinliyor olma ihtimaline karşı ellerimi yıkadım ama bundan şüpheliydim. Ardından Holden'a bir mesaj daha attım.

Ben: *Sakın uyumaya kalkma. Beni bekle.*

Ben tekrar masaya oturana kadar telefonum bir daha çalmadı. Döndüğümde Mary kışını açmış, kızlara kalçası ve uyluğunun üst kısmını kaplayan etkileyici bir çiçek dövmesini gösteriyordu. Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek telefonumu kapıp kilidini açmak için başparmağımı yukarı kaydardım.

Holden: *Ah, kesinlikle KALKIK bir halde bekleyeceğim...*

Kaşlarımı çattım ama mesajın hemen ardından bir fotoğraf geldi.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim tekledi, içimden leziz, elektrik yüklü bir şeyin aktığını hissettim.

Holden yatağında çınlıçıplak yatıyordu ve elinde kalın, sert aleti vardı.

“Siktir...” dedim fısıltıyla, resmi büyütebilmek için üzerine iki kez tıklarken. Fotoğrafı sanki kamerayı kalçalarının arasında sıkıştırmış gibi aşağıdan çekmişti. Yarı doğrulmuş halde yatak başlığına yaslanıp aletini eliyle kavramıştı. Fotoğraf sert taşaklarını, damarlı aletin uzunluğunu ve yumruğunu etrafına sardığı kökünü hatta parmaklarının üstündeki mükemmel ucunu açıkça sergiliyordu.

Gösterişli aletin arkasındaysa Holden’ın muhteşem karın kasları görünüyordu.

Bir de yüzünde ıslanmama sebep olan bir sırtış vardı.

“*Senin* neye bu kadar dikkatin dağıldı?” diye sordu Mary. Ben henüz cevap veremeden, telefon ekranımı kilitleyip onu başımdan savamadan ya da *herhangi bir şey* yapamadan masanın üzerinden uzanıp telefonu elimden aldı.

“Mary, yapma!”

Ancak çok geçti.

Ağzı kocaman açılıp gözleri yuvalarından fırladı. “*Pe-nis-ler... aş-kı-na*”

Riley ve Giana aynı anda, “*Ne?*” dedikten sonra ben olduğum yerde çökerek ellerimle yüzümü kapatırken telefonun üzerine çullandılar.

Çıglıkları bütün evi doldurdu.

İlk konuşan Giana oldu. “Aman Tanrım. Bu bir...?”

“Devasa aletini tutan mükemmele yakın bir erkek örneği mi?” diye onun lafını tamamladı Mary gülerek. “Kesinlikle öyle!”

“Geri verin şunu,” diye tıslarken ellerimi yüzümden indirdim, masanın diğer tarafına doğru uzandım. Ancak Mary geri çeki-

lip ayağa kalktı, kızlar da onu arkasından takip ederken benden uzaklaştı.

Riley telefonu Mary'nin elinden aldı ve fotoğrafa daha yakından baktı.

Sonra yüzü bembeyaz oldu.

“Bekle... bu...”

Hemen ardından Giana'nın da yüzü soldu. “Hassiktir. Bu, Holden.”

Üçü gözleri kocaman açılmış halde bana döndüğünde ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bu yüzden hiçbir şey yapmadım, tek kelime de etmedim.

Elbette bu, onlar için yeterli bir onaylamaydı.

Riley cıyaktı. Aynı anda Giana ellerini sanki aniden alev almış gibi telefonun üzerinden çekip avuç içlerini gözlerine bastırdı. “Bu anı asla geri alamayacağım,” diye bağırdı.

Mary, “Bu anı asla geri almayı *istemezdim*,” dedi gülerek. Telefonumu bana geri vermeden önce fotoğrafa biraz daha baktı. Alır almaz telefonu kilitledim ve cebime koydum.

“İı...” Riley kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakarken ağırlığını tek ayağına vererek kalçasını yana çıkarmıştı. “Ayrıntıları duymaya ihtiyacım var. Şimdi.”

Giana sandalyesine oturup benimkine yaklaştırarak, “Benim de,” dedi. “Sen ve... *Holden* mı?”

Başımı masaya yaslarken sıkıntıyla inleyerek olduğum yere sindim.

“Bu bokluğun yaşanacağını hissetmiştim,” dedi Mary şarap kadehlerimizi doldururken umursamaz bir tavırla. “Sadece söylüyorum...”

“Eh, evet. Onun sikini görmek de ödülün oldu. Rica ederim.”

Sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce zaferle gülümsedi ve sonra tüm gözler bana çevrildi, bir şeyler söylemem için bekliyorlardı.

“Eee?” dedi Giana.

Bir iç çektim. “Anlatacak bir şey yok. Biz sadece... arkadaşız.” Yanağımın içini ısırdım. “Sevişen arkadaşlar.”

Riley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Mary homurdandı. Giana ise inledi.

“Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır... Sana verdiğim kitaplardan hiçbir şey öğrenmedin mi? Hayatında hiç romantik komedi filmi falan da mı izlemedin? Bunun sonu *asla* iyi bitmez.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Yani, şimdilik bizimki iyi gidiyor.”

“Ama ya biriniz diğeri için bir şeyler hissetmeye başlarsa?”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim yerimde kıpırdanarak. “*Olamaz.*”

“Niyeymiş o?” diye sordu Riley.

Mary bir yudum almadan önce kadehini Riley’ye doğru kaldırdı. “Babasının kim olduğunu unuttun mu?” Gözleri bir kez daha bana kayarken kelimeleriyle herkesi susturdu.

“Kahretsin,” dedi Riley.

Omuz silktim. “Sorun değil. Gerçekten. Hiç yoktan olayı büyütüyorsunuz, kızlar. Holden ve ben ne yaptığımızın çok farkındayız. Biz... birbirimizi kullanıyoruz,” dedim yine yerimde kı-mıldayarak. “Stres atmak için. Hepsi bu. Kimse bilmiyor.” Sonra hepsine tek tek baktım. “Bu şekilde de kalmalı.”

Giana dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı. “Kimseye tek kelime etmeyeceğim.”

Başımla onayladım. “Teşekkür ederim.”

“Ama,” diye devam etti yüzünü buruşturarak. “Ben sadece... bunu bilmek zorundayım. Sen... ondan hoşlanıyor musun?”

Mary, “Evet,” derken ben de aynı anda, “Hayır,” dedim.

Ona ters ters baktım.

“Dediğim gibi biz sadece arkadaşız. Ayrıca o çok iyi sevişiyor.”

Hepsinin yüzünde, *bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket* yazıyordu.

Gözlerimi devirdim ve ayağa kalkarken elimi sallayarak onları geçiştirdim. Hepsine sırayla tek tek parmağımı sallayarak, “Üzerine konuşulacak başka bir şey yok, o yüzden boş verin. Ciddiyim,” diye ekledim. “Kimseye tek kelime etmeyin. Ne birbirinize ne bana. Özellikle de erkek arkadaşlarınıza.”

“Son kısmından şüphen olmasın,” diye mırıldandı Mary şarabının geri kalanını bitirmeden önce.

Riley ve Giana başlarını sallayarak söz verdikten sonra mutfağa gidip dondurucuyu açtım. “Kim pizza ister?”

Beeeen, diye heyecanla hep bir ağızdan bağırdılar. Ardından Giana yeniden Mary’ye kitaplarını satmaya çalışmaya geri döndü, Riley’sse izlemeye dalıp gitmesin diye bütün gece boyunca sesini kısıtığımız ESPN özetlerini izlemeye başladı. O sırada pizzayı hazırlama bahanesiyle gizlice telefonumu cebimden çıkardım.

Ben: *Geç cevap için özür dilerim, o fotoğrafla beni bayıltın.*

Holden: *Acele et ve o tatlı kışını buraya getir.*

Ben: *Bana iki saat ver.*

Holden: *İki saate karşılık... iki orgazm.*

Telefonu kenara bırakırken sadece bu aptal, edepsiz mesajın uyandırabileceği bir zevk dalgasıyla altdudağımı ısırdım. Ardından donmuş pizzanın üzerindeki plastik ambalajı yırtarak açtım, fırını önceden ısınması için çalıştırdım.

Arkamı döndüğümde Riley ve Giana kanepede oturmuş ne izleyeceğimize karar vermeye çalışıyorlardı.

Mary ise beni izliyordu.

BÖLÜM YİRMİ

HOLDEN

O sabah uyandığımda bir şeylerin yolunda olmadığını hissedebiliyordum.

Şükran Günü'nden önceki haftaydı. Cumartesi günü oynayacağımız maç, eleme maçına çıkamama riskini taşıırken hazırlanmak yeterince stresli değilmiş gibi bütün takım bir de tatilden önceki ödevler ve sınavlar yüzünden gergindi.

Kaptan olarak her gün yeni zorluklarla karşılaşıyordum. İhtiyacı olduğunu bildiğim oyuncular için tercihe bağlı olmayan çalışma salonları ayarlamaktan en iyi oyuncularımın panik ataklarını yatıştırmaya kadar her şeyi görmüştüm.

Neyse ki bunların üstesinden gelebilecek bir ruh halindeydim.

Notlarım yüksekti, ayrıca bu zorlu hafta boyunca takımım bana ihtiyaç duyduğu anda müsait olabilmek için, programımı ödevleri erken bitirecek şekilde planlamıştım. Sahada çok başarılıydım, galibiyet serimiz giderek artıyor ve bizi hedeflediğimiz yarı final* sıralamasına yaklaşıyordu. Bu hafta sonu oynayacağımız maç kazanırsak yarı finale kalmamız neredeyse kesinleşecekti.

Saha ve sınıfın *dışında* ise...

Julep vardı.

Ancak 17 Kasım sabahı açıklayamadığım bir nedenden dola-

* Önceden belirlenmiş bir sıralamaya giren takımların kendi arasında oynadığı eleme maçlarıyla şampiyonun belirlendiği bir sistem. (ç.n.)

yı içimde bir huzursuzluk hissederek uyandım. Hava bok gibiydi, başım çatlıyordu ve Julep'e günaydın mesajı attığımda cevap vermedi.

Normalde endişelenmezdim. Meşgul olduğumu düşünürdüm ama son zamanlarda benden uzaklaştığını hissediyordum, onda tam saptayamadığım bir şeyler vardı. Geçen gece kıyafetlerimi üzerimden öyle çılgınca çıkarmıştı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Onu durdurup sarılmıştım ve yatağında ilk kez sevişmeden uyumuştuk.

Tek kelime etmemişti.

Gece boyunca kollarımda arasında kaskatı kesilmiş halde yatmıştı.

Bu yüzden o gecenin ardından geçen ikinci günde mesajıma cevap vermediğinde anında endişelendim. Onun bu alışılmadık boşluğunu kafamdan atamıyordum; ne Boston'ı kaplayan dondurucu siste yaptığım sabah koşusunda ne antrenmanlarda ne de tatilden önceki son ödevimi teslim ederken. Ondan hâlâ mesaj almamıştım, birkaç kez aramayı denemiştım ama beni meşgule atıp sesli mesaja yönlendirmişti.

Bu yüzden ona tekrar mesaj attım.

Ben: Hey, bugün seni stadyumda göremedim... iyi misin?

Eve dönüp arkadaşlarımı bir parti için hazırlık yaparken bulduğumda ondan hâlâ haber alamamıştım.

"Bu da ne?" Çantamı pencere önü koltuğuna fırlatarak sordum. Leo ve Kyle mutfığa bir fiçı taşıyorlardı.

"Neye benziyor?" diye ukala bir karşılık verdi Kyle.

Ona ters ters baktım. Tam ona önümüzdeki büyük maçtan iki gün önce parti vermenin neden ihtiyacımız olan son şey olduğunu anlatmaya hazırlanmıştım ki fiçıyı yere bıraktılar ve Leo bana doğru yürüdü.

"Takım stresli, Kaptan," dedi. Her zamanki kaygısız gülüm-

semesinden eser yoktu. “Bu hafta sonu oynanacak maçın üzerimizdeki baskısına tüm sınavlar da eklenince... hepimizin bir molaya ihtiyacı var.”

“Zaten çoğumuz tatilden önceki son derslerimize bugün girdik,” dedi Kyle. “Girmeyenler de cumartesi günkü maçtan sonraya kadar ellerine ders kitabı falan almayacaklar. Bunu hepimiz biliyoruz.”

Haklı sayılırdı.

İçimi çekip düşünürken kollarımı kavuşturdum.

“Abartmayın,” dediğimde Kyle zafer kazanmış bir edayla gülümseyince parmağımı ona doğrulttum. “Ciddiyim. Takımdakiler ve hangi kızları davet etmek istiyorlarsa onlar, hepsi bu kadar. Herkese açık bir parti olmayacak. Tek bir oyuncunun bile bira içmek dışında bir şey yaptığını görmek istemiyorum. Ayrıca parti en geç ikide biter. Yarın antrenmanımız var.”

“Hafif bir antrenman olacak,” diye karşı çıktı Kyle. “Deplasman maçından bir gün önce.”

“Parti ikiden sonraya sarkarsa size *hafif antrenman* neymiş gösteririm,” diye tehdit ettim.

Kyle gözlerini devirip elini sallayarak beni geçiştirdi, yine de üstelemedi. Kararımdan rahatsız olsa bile saygı göstereceğini biliyordum.

Kimse maçtan bir gün önce yorucu bir antrenman yapmak istemezdi.

Merdivenlerden odama çıkarken vücudumdaki her kemik ağrıyordu. Tek istediğim yemek yiyip duş almak, ardından yatağa girmektir. Zihinsel ve fiziksel olarak çok yorulmuştum.

Şimdiyse ev sahipliği yapmam gereken bir parti vardı.

Yatağıma yüzüstü yığıldım ve iç çekerek halime acımak için kendime bir süre izin verdim, sonra sırtüstü dönüp tavana baktım. Cebimdeki telefonum onu almam için neredeyse bana yalvarıyordu, bu yüzden onu çıkardım ama hâlâ Julep’ten bir mesaj gelmediğini görünce mideme yumruk yemişim gibi hissettim.

OYUN KURUCU

Ben: *Eğer hastaysan sana çorba getirebilirim.*

Çok fazla ileri gidip gitmediğimden emin olamadığım için devamında bir şaka yaptım.

Ben: *Ya da gelip sana masaj yapabilirim... içeriden.*

Yataktan kalkıp duşa girdiğim sırada onun bu mesaja gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. Yatağın rahatlığına çok alışmadan önce harekete geçmem gerekiyordu yoksa asla kalkmazdım.

Duştan çıktığımda hâlâ cevap vermemişti.

Son bir kez daha denedim.

Ben: *Umarım iyisindir. Seni özledim.*

Mesaja baktım. Bir süre üzerine düşündükten sonra hepsini silip tekrar denedim.

Ben: *Bu gece bizim evde parti var. Takım stresli... buna ben de dahilim. Kendini iyi hissediyorsan gelmelisin.*

Daha telefonu elimden bırakmadan bir yanıt aldım.

Julep: *Orada olacağım.*

Partide içmemeyi tercih ettim. Buz gibi bir iki bira fikri cazip gelmediğinden değildi ama yarınki antrenmanda ve hafta sonundaki maçta en iyi halimde olmak istiyordum.

Takımda doğru kararlar alan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim çünkü fiçinin bitmesi her zamankinden daha uzun sürdü, çocukların çoğu biralarıyla oyalanıyor ve arada su içiyorlardı.

Partilemeyi seviyorduk, üstelik biraz gevşemeye ihtiyacımızın olduğu kesindi. Ancak hepimiz sporcuyduk, sahada sergilediğimiz performansın önemi diğer her şeyden ağır basıyordu.

Dürüst olmak gerekirse ev arkadaşlarımdan isteklerime uyması beni hem mutlu etmiş hem de şaşırtmıştı. Bu elbette bir partiydi ama küçük, gösterişsiz ve her zamankinin ancak yarısı kadar gürültülüydü.

Saat neredeyse on bir olmasına rağmen Julep henüz gelmemişti.

Mutfakta Zeke, Clay ve Leo'yla karşılaşmadan önce evin etrafında birkaç tur atıp farklı oyuncu gruplarını kontrol ettim.

Elindeki su bardağını kaldırıp benimkine vurarak, "Selam, Kaptan," diye selamladı Zeke beni.

"Çocuklar," dedim karşılık olarak, kalçamı tezgâhın kenarına dayamadan önce bardağımdan bir yudum aldım. Buradan evin içini rahatça görebiliyor, olan biten her şeyi izliyorduk. "Bu gece kızlar yok mu?"

"Riley'yi biliyorsun," dedi Zeke. "Konu derslere geldiğinde biraz ciddidir. Son sınavı pazartesi ve yoldayken ders çalışmak zorunda kalmak istemiyor."

Başımınla onayladım. Ona karşı zaten yüksek olan saygım bir kademe daha artmıştı. "Peki ya G?"

Clay sırıttı. "Edepsiz kitaplar okuyup galibiyetten sonra dene-memiz için en iyi kısımların altını çiziyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kampüse döndüğümüzde demek istiyorsun, değil mi? Koç seyahatlerimiz sırasında ikinizin aynı odada kalamayacağınızı açıkça belirttiğine göre..."

"Elbette," dedi Clay ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak. Sonraki göz kırpmışysa uydurduğunu gösteriyordu.

Leo kendine bir *shot* tekila doldururken, "Bence çok konuşma, Kaptan," dedi. Kafasına dikmeden önce *shot* bardağını alıp fıçıyı işaret ederek lavaboya döktüm. Biradan başka bir şey içilmeyecek derken ciddiydim. İsteksizce içini çekti ve bira bardağı-

nı yeniden doldurduktan sonra ekledi. “Havuzdaki kızı hepimiz duyduk.”

Artık ilişkimizi saklamakta o kadar ustalaşmışım ki ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken boynum bile kızarmadı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Tabii ya,” dedi kaşlarını oynatarak. “Sadece bize onun kim olduğunu söylemek istemiyorsun.”

“Eminim tahmin edebilirim,” dedi Zeke.

Sıkılmış gibi bir yudum su içtim. “Tahmin edebiliyorsan, kim olduğunu benden daha iyi biliyorsun demektir. İsmi bile öğrenemedim.”

Leo şaşkınlıkla bir kahkaha atarken Clay tek yumruğunu ağzına götürüp *ooo* diye bağırdı.

“Lanet olsun, Kaptan,” dedi Leo göğsüme vurarak. “Bu çok acımasızca. *Ben* bile önce isimlerini sorarım.”

Tıpkı her sezon başka bir kızın stres atmam için beni eve götürmesine izin verdiğimde olduğum gibi umursamaz görünmeyi umarak, “Ne anlamı var ki?” dedim.

“Tabii tabii,” dedi Clay sırtarak. “Hepimiz biliyoruz. Holden Moore’un futboldan başka bir şeye ayıracak zamanı yok.”

Leo bize zoru oynayan amigo kızlardan biriyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladığı sırada gözlerimi partide gezdirerek Julep’i aradım.

Bir süre sonra Zeke’in beni izlediğini hissettim.

Ona doğru döndüm, tek kaşını kaldırıp diğerlerinden biraz uzaklaşarak yanıma geldi. “Kimi arıyorsun?”

“Sadece bakınıyordum.”

“Ah,” dedi başıyla onaylayarak ve dudaklarını bir somurtuşla büktü. “Yani... Julep’in burada olduğunu bilmek istemez miydin?”

Adını duyduğum anda bütün vücudumun kaskatı kesildiğini gizlemek konusunda berbat bir iş çıkardığımı biliyordum. “Burada mı?”

Zeke'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmakta berbatısın."

Hiçbir fikri olmadığından emin olduğum Clay ve Leo'ya bakarak, "Görünüşe göre o kadar da berbat değilim," dedim.

"Kız sarhoş," dedi Zeke bir süre sonra.

Söylediği şey bardağımı biraz daha sıkı tutmama sebep oldu ve plastik çatırdadı.

"Bir de daha önce hiç görmediğim bir çocuğun ona Xan* tek-lif ettiğini gördüm."

İşte bu benim için son damlaydı.

Maskem çatladı, onu tişörtünden tuttuğum gibi Clay ve Leo'dan uzaklaştırmadan önce bardağımı çöp kutusuna attım.

"Nerede o?"

Başıyla arka koridoru işaret ederek, "Oyun odasında," diye cevap verdi. Anında arkamı döndüm ama kolumu yakaladı. "Kendindeymiş gibi görünmüyor, dostum. Dikkatli ol."

Kolumu hızla elinden kurtardım, oyunumuzun farkında olduğunu ve bilmesi gerekenden fazlasını bildiğini aklımın bir köşesine kaldırdım. Bununla daha sonra ilgilenebilirdim.

Şu anda onu bulmam gerekiyordu.

Gitgide artan kalabalığı yarararak evi ararken düşüncelerimin dağılmasına izin vermemeye çalıştım. Zeke'in söylediği gibi oyun odasında değildi, o yüzden önce banyoyu sonra da oturma odasını denedim.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Merdivenlerden hızla odama çıktım, orada da değildi, işte o an sakinliğimin her zerresini kaybettim ve tüm yatak odalarının kapılarına vurarak açmaya başladım.

Leo'nunki boştu. Braden'in odasında yarı çıplak bir kız vardı, üstelik onları böldüğüm için çok sinirlenmişti. Oradan ayrılıp Kyle'in odasına doğru fırlamadan önce zar zor bir özür dileyebildim. Kapıyı tekmeleyerek açtım.

* Bir tür antidepresan. (ç.n.)

İşte oradaydı.

Gerçi tek bakışla Julep'in *gerçekten* orada olmadığını anlamıştım.

Fizikse olarak oradaydı, tabii göğsü ter içinde parlıyordu, saçları boynuna ve alnına yapışmıştı. Odağını kaybetmiş koyu renk gözleri şu an neredeyse siyahtı, yarı açıklardı. Gözlerinin ardında neredeyse hiç ışık yoktu. Kapıda dikilenin ben, yataktan fırlayanın Kyle olduğunun farkında bile değil gibiydi.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun, dostum?” diye bağırdı Kyle. “Biraz müsaade eder misin lütfen?”

Julep çok geç tepki veriyordu, atletinin kolundan kaymış askısını tutup omzuna geri çekerken biraz sendeledi. Sonra eli kucığına düştü, başı sanki her an uyuyakalacakmış gibi ileri geri sallanıyordu.

Çenemi o kadar çok sıkmıştım ki baskıdan dolayı bir dişimin kırıldığına yemin edebilirdim. Kyle'dan Julep'e, sonra tekrar Kyle'a baktım.

Kardeşimi tanıyordum. Beni zaman zaman sinirlendirse bile Julep'le ya da herhangi bir kızla böyle bir durumdayken bir şey yapmayacağını biliyordum. Ancak onu bu halde odasına alması bile beni çıldırtmaya yetmişti. Onu evine götürüp doğruca yatağına yatırmalıydı. *Bana* gelmeliydi çünkü saklamaya çalışsam bile aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu.

Yapmaması gereken tek şey onu buraya, odasına getirmekti.

Ellerimi yumruk haline getirdim, ona öfkeyle bakarken boynumun gerildiğini hissedebiliyordum. “Çık dışarı.”

“Burası benim odam.”

“Sikimde bile değil.”

“Sadece ona göz kulak oluyorum. Tıpkı seni yapacağın gibi.”

“O SENİN DEĞİL Kİ ONA GÖZ KULAK OLASIN!”

O anda içimi kaplayan sahiplenme duygusu beni Kyle'ı şaşırttığından daha çok şaşırtmıştı. Sanki yıllardır suçlu olduğumdan şüphelendiği bir olayda beni suçüstü yakalamış gibi başını geriye attı.

Başını iki yana sallarken ya ofladı ya da kahkaha attı, belki ikisini birden yapmıştı. Sonra o aptal yüzüne pis bir sırtış yayıldı. Sanki yalnızca iki saniye içinde sinirlenmekten eğlenmeye geçiş yapmıştı.

“Hadi ama kiskanma, Kaptan,” dedi ayağa kalkıp odayı aşarken. Kolunu boynuma doladı.

Julep sadece gözlerini kırıştırtıyordu, mantığını tamamen yitirmişti. Kyle onu sadece benim duyabileceğim şekilde bana doğru eğilirken gözlerimi Julep’ten ayırmadım.

“Sana sezon sonuna kadar onu yatağa atacağımı söylemiştim,” dedi.

Bu bir şakaydı. Bunun bir şaka olduğunu *biliyordum*. Sadece beni kızdırıp sinirlerimi bozmak için söylediği bir şeydi. Sorun suyd ki bunu başarmıştı.

Ama siktiğimin yanlış damarına basmıştı.

Bilincimi kaybettim.

Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Öfke beni o kadar hızlı ele geçirdi ki görme ve işitme duyularıyla birlikte bütün sağduyumu beraberinde götürdü.

O anda kendimi kontrol edebilmem mümkün değildi ve bana durumu nasıl mantıklı bir şekilde ele alabileceğimi söyleyecek güven verici, sakın bir ses de yoktu. Tek bildiğim Julep’in iyi olmadığı, hatta bir süredir iyi olmadığı ve bu gece çok sarhoş olup kafayı bulduğuydu. Karşımdaki sadece sınırını bilmediği için kafayı bulan biri değildi. Bu, sınırını bildiği halde onu aşan birinin sarhoşluğuydu.

Bu çaresiz bir yardım çağrısıydı, Kyle ise bundan faydalanıyordu.

Vücudumun hareket ettiğini, yumruğumun temas ettiğini ve eklemlerimdeki acıyı hissettim ama gözümü bürüyen kandan başka bir şey göremiyordum.

Uzaktan Julep’in çılgınlığını duydum.

Kendime geldiğimde yere serdiğim Kyle’ın üzerindeydim.

Burnu kanıyordu ve gözleri şimdiden morarmaya başlamıştı. yumruğum bir kere daha suratına inmek için başımın hemen yanında duruyordu.

Kendime engel olup yumruğumu olduğu yere sabitlerken nefesimin normale dönmesini bekledim.

“Tanrım, Holden! Kahrolası derdin ne senin?” Kyle beni üzerinden tekmeleyerek ayağa fırladı ve aynaya koştu. Yüzünün halini gördüğünde küfretti. “Sanırım lanet olası burnumu kırdın.”

“Bir daha onun hakkında öyle konuşursan daha fazla yerini kırarım.”

Yere kan tükürdü, gözleri benimkileri bulduğunda başını iki yana sallıyordu. “Koçun bunu duymayacağını sanıyorsan beni tanıımıyorsun demektir.”

“Benimle yaşadığın sorunları gidip koça yetiştirirsen, o zaman senin kim olduğunu *çok iyi* öğrenirim.”

Bu onu susturdu, sanki dövüşmeye hazırmış gibi bir hışım bana doğru yürüdü. Yeniden kavga etmek için hazırlanmıştım ki tam önümde durdu. Midesini bulandırıyormuşum gibi beni baştan aşağı süzdü.

“O buna değmez,” diye tükürdü başını iki yana sallayarak. “Sen de değmezsin. Eski halinle alakan bile yok, orospu çocuğu. Russo’yla çok daha iyiydik.”

Bu son sözünden sonra göğsüme omzuyla sertçe vurarak yanımdan geçip gitti. O gidince gözlerimi devirdim, içimde tuttuğum öfke sinir bozukluğuna dönüşmüştü. Benim hakkımda söylediği şeyler sikimde bile değildi. O böyle biriydi işte. Cumartesi günü geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı.

Şu anda önemli olan tek şey Julep’ti.

“Tanrım, Holden,” dedi ağzını kapatarak. Gözleri yaşlarla parlıyordu. “Çok özür dilerim.”

Sonra henüz ağlamaya bile fırsat bulamadan kustu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

JULEP

Gecenin bir yarısı hayatımın en kötü baş ağrısıyla uyandım. Holden'ın yatağındaydım.

İlk başta panikledim, saatin kaç olduğunu ve *nerede* olduğumu anlamaya çalışırken kalbim gitgide daha hızlı çarpıyordu. Sanki bir rüyadaymışım gibi her şey sisli ve ağır çekimdeydi. Holden'ın tanıdık kokusu burnuma dolmaya başladığında, üzerimdeki onun NBU futbol tişörtü olduğunu ve salyalarımı akıttığım yastığın onun olduğunu fark edince biraz sakinleştim.

Sonra olanları hatırladım.

Tekrar panikledim.

Küçük kız kardeşimin yirmi birinci yaş gününe uyandığımı hatırlıyordum. Bir gün önceden yaptığım *muffin*'lerden birine mum diktikten sonra üfleyip ağlamaya başlamadan önce, *iyi ki doğdun* şarkısının hüznünlü bir versiyonunu söylediğimi hatırlıyordum.

Sınavımı ektiğimi, işi arayıp gelemeyeceğimi bildirdiğimi hatırlıyordum.

Yaşayamayacakmışım gibi hissettiğimi...

Holden'dan gelen her mesajı, tüm aramalarını görmezden gelerek yatağa girdiğimi ve orada kaldığımı hatırlıyordum. Bütün gün orada öylece yatıp hafızamın bana işkence etmesine izin vermiş, kendime nasıl bir pislik olduğumu hatırlattığım her dakikanın âdeta *tadını çıkarmıştım*.

Bir noktadan sonra içmeye başlamıştım.

Mary işteydi. Babam annemi uçakla buraya getirtmişti, beni akşam yemeğine davet etmiş olsa da aslında gelmemi istemediğini biliyordum.

Annemin beni orada istemediğini biliyordum, özellikle de bugün.

Bu yüzden evde kaldım. Yarım şişe şarap içerek Holden'dan gelen mesajlara baktım. Partiyle ilgili mesajı attığında hâlâ telefona bakıyordum.

O mesajdan sonra bir buçuk şişe daha içmiştim.

Çukur'a gittiğimde bir çocuk bana Xanax teklif etti.

Bir kez bile üzerine düşünmeden kabul ettim.

Eski halime dönmek kolaydı, böyle bir günde *fazlasıyla* kolaydı. Ayık kalıp bir kadeh şarapla ve arada sırada biraz ot tütürmekle yetinmeye dair tüm nedenler kafamdan uçup gitti. Zihnim beni böyle yerden yere vururken, her gece kör kütük sarhoş olmayı neden bıraktığımı hatırlayamıyordum. Aslında yapılabilecek en mantıklı şey bu gibi duruyordu.

Güçsüzdüm. Şimdiyse ayıldığım için yaptıklarımın utanıyordum.

İnleyip yatakta doğrulmaya çalışırken zihnim hâlâ pusluydu. Ağzım bir çöl kadar kurumuştı, acilen bir bardak suyla bir Advil'e* ihtiyacım vardı.

Holden'ın Kyle'a yumruk attığı anın görüntüsü pusu delip geçti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ah, Tanrım.

Zorlukla nefes almaya başladım, hayal meyal hatırladığım anılardan daha fazla parça zihnime doldukça elimle ağzımı kapattım. Bana Xanax veren bir grup çocukla birlikteyken Kyle'ın beni bulduğunu hatırladım. Bana odasını göstermek istediğini söylediğini hatırladım. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilme-
me rağmen onu takip ettiğimi hatırladım. Her yılın bu gününde

* Bir ağrı kesici. (ç.n.)

beni etkisi altına alan kendine zarar vermeye meyilli, *çok da sikimdeydi* kişiliğim tarafından ele geçirildiğimi hatırladım.

Holden'ın içeri daldığını hatırladım.

Ne konuşabildiğimi ne de hareket edebildiğimi hatırladım.

Şeyi hatırladım...

Bekle, dün gece ben...

Hayır, olamaz... Tanrım, lütfen. Yapmadım, değil mi?

Holden'ın üzerimdeki tişörtüne bakınca birinden onay alma gerek kalmadan yaptığımı anladım.

Kusmuştum.

Holden bana yardım etmişti. Üzerimdekileri çıkarıp beni temizlemişti. Sadece nefesimin kokusundan bile bana dişlerimi fırçalattığını, muhtemelen su da içirdiğini anlamıştım.

Beni takım arkadaşının odasında onunla yalnız bulmuştu ve en kötüsünü düşünmek yerine, bana kızıp yargılamak yerine... bana yardım etmişti.

Göğsüm yanıyordu, elimi onu bedenime hapseden kemikleri zorlayarak atan kalbimin üzerine kapattım. Dışarı çıkmak istiyordu ve bunun için onu suçlayamazdım.

Ben de onu söküp çıkarmak, özgür bırakmak istiyordum.

Holden kıpırdandı, eli beni kendisine çekmek istercesine yatağın yan tarafında gezindi. Orada yatmadığımı fark ettiğinde hızla doğruldu, saçları darmadağınaktı ve gözleri yorgun görünüyordu. İlk başta biraz endişelendi, ardından hâlâ orada olmama rahatlamış gibi derin bir nefes verdi.

“Hey, sen iyi misin?”

Sırtımı ovmaya başladı.

Bir canavar gibi davranmıştım. Sarhoş, uyuşturulmuş iğrenç bir canavardım. O ise gelmiş beni teselli ediyor, benimle ilgileniyor ve iyi olup olmadığımı soruyordu. O da kendi felaketini yaşamıştı, muhtemelen benim yaşadığımdan çok daha kötüsünü yaşamıştı. Buna rağmen her gün uyanıp hayatta olduğu için şanslıymış gibi mücadele ediyordu.

Kaybettiği sevdikleri için yaşıyordu.

Bense kaybım için kendimi yok ediyordum.

Ona sanki deliymiş ve gerçekte kim olduğumu göremeyecek kadar körmüş gibi baktım.

Yutkundu, ben daha bu düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmeden bana yanıldığımı söylemek istercesine başını iki yana salladı. “Buraya gel.”

Sonra beni göğsüne çekti ve ben dağıldım.

Paramparça oldum, içimde biriktirdiğim ve serbest bırakılmayı bekleyen kendime duyduğum nefretin her bir parçasına teslim oldum. Dışarı dökülmesine izin verdim, her darbesini hak ediyormuşçasına kabul ettim.

Çünkü hak ediyordum.

Holden bana sarılırken hıçkırı hıçkırı ağladım, her nefes git-gide daha fazla efor gerektiriyordu ve çok çirkin görünüyordum. Akan burnumu tişörtüne damlamadan önce elimle silip duruyordum ama o bu süre boyunca hiç geri çekilmedi, bedenimdeki tutuşunu gevşetmedi.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadım acıyan boğazımla.

“Sorun değil.”

“Hayır, sorun.”

Geri çekildim, sanki böyle darmadağın olmamın tek sorumlusu gözyaşlarımmış gibi onları elimin tersiyle sildim. Holden beni tutuşunu sadece doğrulmama yetecek kadar gevşetti ama hâlâ kollarının arasındaydım, ellerini bağdaş kurduğum bacaklarımın üzerine koymuştu. Başparmaklarını tenimde gezdirirken beni izliyor, sessizce bekliyordu ama aceleye getirmiyordu.

Uzun bir süre karanlıkta öylece oturduk. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ev sessizdi, bu yüzden geç olabileceğini düşündüm ama henüz güneşin bizi selamlayacağı kadar da erken değildi. Holden’ın bacaklarımın üzerinde duran ellerine baktım, gözlerim sürekli yanaklarımdan sessizce süzülen yaşlarla doluyordu ve ben de onları siliyordum.

“Bana neden direk dansı yaptığımı sormuştun,” dedim sonunda kısılmış, çatlak bir sesle. “İşte nedeni bu.”

Holden tek kelime etmedi, sadece başparmağıyla tenimi okşamaya devam etti.

“Çünkü kız kardeşimin ölümüne sebep olduğum gerçeğiyle başa çıkmama yardımcı olan tek şey bu.”

“Buna sen sebep olma...”

“Evet, oldum,” dedim o sözünü bitiremeden. “Ben sebep oldum. Onu bir partiye sürükledim. İyi bir kız olduğu için onunla alay ettim. Ekstazi kullanması, yeni bir şeyler denemesi ve bir defalığına geleceğini düşünmek yerine lanet olası gençliğini yaşaması için ona meydan okudum. Her zaman geleceği hakkında düşünürdü.” Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım yine görüşümü bulanıklaştırmıştı. “Ayık kalıp ona göz kulak olacağımı söyledim. Sadece biraz ot içmiştim ama bize ekstazi veren çocukları iyi tanı mıyordum. Ben... ben sadece onlara güvenebileceğimi düşünmüştüm.” İsterik bir kahkaha attım. Yüksek sesle anlattığımda kulağa daha da aptalca geliyordu, tabii on yedi yaşındayken üzerine ikinci kez düşünmemiştim bile. “Çünkü onlarla birkaç partide daha karşılaşmıştım,” diye ekledim duygusuzca.

Holden başparmağını hareket ettirmeyi bıraktı, onun da kanının tıpkı benimki gibi donduğunu hissedebiliyordum.

“Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Biliyordum...” Acı göğsümü parçaladığında durdum, sanki atmasını durdurabilirdim gibi bir elimi kalbimin üzerine bastırdım. “Düzgün davranmıyordu. Birinin kafayı bulduğunda nasıl davrandığını biliyordum ama o farklıydı. Sonra çocuklar ona... onlar...”

Boğazımdan bir hıçkırık koptuğunda Holden beni kendine çekti. Sadece sarılmak yerine beni tamamen kucağına aldı ve kocaman kollarını beni her günün her saniyesi yeniden yaşadığım kâbustan koruyabilecekmiş gibi etrafıma sardı.

“Ne yaptıklarını biliyorlardı. Kardeşim kendinde değildi ve onlar kıyafetlerini çıkarıyorlardı. *Uyanık* bile değildi.” Hıçkırık

hıçkırığa ağladım. “Onları durdurdum. Bana deli bir sürtük olduğumu söyleyene kadar onları tekmeledim, tırmaladım. Sonra bizi yalnız bıraktılar. Oysa o çoktan... çok geçti... Hastaneye gidebildiğim kadar hızlı gittim ama biliyordum. Daha hastaneye varmadan öldüğünü biliyordum.”

“Şşş,” dedi Holden hafifçe sallanıp beni sıkıca sararken.

“Onu ben öldürdüm,” dedim boğulur bir sesle. “Onu ben öldürdüm, Holden ve keşke onun yerine ben ölseydim.”

O bana daha sıkı sarılırken hıçkırarak ağlamaya devam ettim, uzun zaman önce derinlere gömdüğümü sandığım duygular bir volkan gibi patlayarak içimden fişkırmıştı. Nefes alamıyordum, sakinleşemiyordum, kendimi tamamen kaybetmekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Bunun sebebinin kendimi ilk kez güvende hissetmem olduğunu fark ettim.

“Her yıl onun doğum gününde kendimi kaybediyorum. Aslında bu sene çok iyiydim,” dedim acınası bir şekilde. “Düşündüm ki belki bu sefer...”

Başımı iki yana sallayarak burnumu çektim.

“Yapmamaya çalıştım. Evde kalıp bunu atlatmayı, içmemeyi denedim... ama ben... ben sadece...” Dudaklarımı yaladığımda gözyaşlarımın tadını aldım. “Sadece hissettiğim acının geçmesini istedim. Uyuşmuş hissetmek istedim. Hiçbir şey hissetmek istemedim.”

Başıyla onayladı, sanki hissettiklerimi zaten biliyor ve anlıyor gibiydi.

Anlıyor olmalıydı.

O da kız kardeşini kaybetmişti. Sadece kız kardeşini değil anesiyle babasını da. *Her şeyini* kaybetmişti.

Hâlâ hayatına devam edebiliyor olması bana kendimi daha da canavar, daha başarısız bir korkak gibi hissettirdi.

Ağlayıp dururken tişörtünü yumruklarım arasında sıkarak ona tutundum. Bir süre tekrar nefes almaya başladım, Holden geri çekilerek çenemi yukarı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı.

“Bu senin hatan değildi.”

“Evet, öyleydi,” diye karşı çıktım daha fazla gözyaşını bastırarak. “Annem bile bunu biliyor. Bu olay olduğundan beri benimle sadece birkaç kelime konuştuğunu biliyor muydun?” Başımı iki yana salladım. “Açıkça söylemese bile beni suçluyor. Üstelik sıradakinin ben olduğumu düşünüyor. Abby öldüğünde benim kontrolden çıktığımı gördü ve sanki... sanki bunu bekliyormuş, bunu *istiyormuş* gibiydi.”

“Bu doğru değil.”

İkna olmayarak başımı iki yana salladım. “Ve babam,” diye ekledim göğsüm acıyla sıkışırken. “Bana baktığında... onda sevgi, gurur ya da anlayış görmüyorum. Tek gördüğüm hayal kırıklığı.” Hıçkırdım. “Benim yerime Abby’nin yaşamasını diliyor.”

“Baban seni seviyor,” diye karşı çıktı Holden. “Seni o kadar çok seviyor ki seni kaybetme düşüncesi onu dehşete düşürüyor. Neden sana şöyle bir bakarsak bile hepimizi öldüreceği tehdidini savurdu sanıyorsun?”

“Çünkü sonunda hamile kalacağımdan ya da internette trend olan bir grup seks videosunda yer alacağımdan korkuyor.”

Holden yüzümü tuttu. “Çünkü sana değer veriyor, başına kötü bir şey gelebileceği ihtimalini düşünmek bile endişeden deliye dönmesine sebep oluyor. Aptal bir sporcu tarafından kalbinin kırılması kadar ufak bir şey olsa bile.”

Ortamı yumuşatıp beni gülümsetmeye çalıştığını biliyordum ama yapamadım. Bu imkânsızdı. Yapabileceğim tek şey düşüncelerimin girdabında kaybolmaktı.

“Abby’nin ölmesi senin suçun değil,” dedi beni ona bakmaya zorlayarak. “Beni duyuyor musun? Bu senin suçun değil. Ona bu kadar değer vermen, anısını kendi hayatında yaşıyor olman sandığın gibi bir canavar olmadığını kanıtlıyor.”

Başımı arka arkaya iki yana salladım.

“Sen harika bir kardeşsin, harika bir evlatsın ve harika bir insansın. Bazı hatalar yaptın mı? Belki ama hepimiz yaparız.”

Gözleri benimkileri inceledi. “Önemli olan hâlâ burada ve çabıyor olman. Bunu düzeltmeye çalışıyorsun.” Yutkundu. “Yapabileceğimiz tek şey bu.”

Burnumdan kahkahayla karışık bir soluk kaçtı, bakışlarımı andan kaçırıp aşağı çevirdim. İçimdeki her şey tersini söylüyor olsa da ona umutsuzca inanmak istiyordum.

“Bunun bir önemi yok. *Hiçbir şeyin* önemi yok. Neden biliyor musun?” Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Çünkü sonunda hepimiz öleceğiz. Dürüst olmak gerekirse, kendi ölümümün gelmesi için sabırsızlanıyorum. Özgür olmak için sabırsızlanıyorum.”

O gece boyunca söylediğim onca şeyin arasından onu sarsan tek şey bu oldu.

Bunu söylediğim anda fark ettim. Nefesinin nasıl kesildiğini, gözlerinin nasıl yaşardığını ve çenesinin nasıl kasıldığını, boğazının yutkunurken nasıl gerildiğini gördüm. Sonunda patlayarak bana böyle düşündüğüm için bencil olduğumu söylemesini bekledim.

Bunun yerine elleriyle enseme kavradı, başparmakları çenemdedi. Gözlerimin tam içine bakarken beni sabit tuttu.

“Önemi var,” diye soludu. “*Sen* önemlisin.”

Gözlerimi kırpıştırarak yanaklarımdan hızla süzülen iki damla gözyaşını serbest bıraktım.

“Sen yeterlisin, Julep,” diye fısıldarken, kelimeleri beni aynı anda hem parçalara ayırıyor hem de iyileştiriyordu. “İnsanların sana ihtiyacı var. En çok da benim.”

Beni kendine çekip kelimelerinin sebep olduğu çılgılığı yutarak, söylediklerini ben ona inanana kadar içime kazımak istercesine öptü. Beni kıyafetlerimi çıkarma tutkusuyla değil, çaresiz bir kurtarma arzusuyla öpüyordu.

Ben de bunu yapmasına izin verecek kadar dağılmadan duruyordum.

Dokunuşuyla eridim, ıslak yanaklarımı sırayla tekrar tekrar öperken, yeniden dudaklarımı bulmadan önce gözyaşı çizgilerini

takip ederken üzerimdeki yükleri alıyordu. Bu sefer beni öptüğünde hissettiğim acının tadını aldım, beni kollarıyla sarıp olabildiğince sıkı tutarken kucağında titrediğimi hissedebiliyordum.

Gözyaşlarım kuruyup dudaklarım acıyana kadar beni öptü. Sonra onu kendime doğru çektim. İkimiz de çıplak kalana ve vücutlarımız birbirine bastırana kadar kıyafetlerini çıkardım.

Ona bir türlü yeterince yaklaşıyordum, içime girene kadar ona duyduğum ihtiyacı dindiremiyordum.

İçime girdiğinde her şey yavaşladı; kalp atışlarım, nefesi, hissettiğim panik, içime girip çıkışı... İçime girerken parmak uçlarını omuzlarıma sardı, ben kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak daha fazlası için yalvarırken beni sabit tuttu.

Bu küçük karanlık bir odada kalçamı yukarı kaldırıp beni berrermesinden farklıydı. Pantolonumu ayak bileklerime indirmiş halde bir masaya eğildiğim zamanki gibi de değildi. Birlikte geçirdiğimiz pek çok zaman olduğu gibi hızlı, sert ve pis değildi.

Bu ruhumuzun derinliklerinden gelen tutkuydu, saf ve doğaldı.

Bu tüm kaotik, berbat ve yaralanmış yanımda dahil her zerremle Holden Moore'un beni olduğum gibi görmesiydi.

Üstelik nedense onu kendinin kılmak isteyecek kadar güzel buluyordu.

Ben de ona izin verdim. Açabildiğim her şekilde ona kendimi açtım. Onu varlığımın her karanlık köşesine davet edip ışıyla doldurmasını istedim.

Sana ihtiyacım var, dedim ona her öpücüğümde.

Buradayım, dedi o da her içime girişinde.

Beni bırakma, diye yalvardım tırnaklarımı sırtına her geçirdiğimde.

İşimiz bittiğinde pencerenin önüne oturarak beni kucağına çekti. Ben üzerine ata biner gibi oturup vücutlarımız tekrar bir olana kadar beni sert ve uzunca öptü. O tek kelime bile etmediği halde vereceği cevabı biliyordum.

Seni asla bırakmam.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

HOLDEN

O sabah güneş ışığı pencereden içeri çok erken süzüldü, bitmek bilmeyen o gece sanki hiç yaşanmamış gibi gündüze karışıyordu. Dün gece pek çok açıdan bir rüya gibiydi.

Diğer pek çok açıdan ise bir uyanıştı.

Julep'e sarılıyordum, ikimiz de çırılçıplak bir şekilde çarşaf-
larımla yorganıma dolanmıştık ve vücut ısılarımız birbirimizi
sıcak tutuyordu. Bir kolum omzunun altından onu sararken di-
ğeri belindeydi. O bir bacağını benimkilerin arasından geçirmiş,
parmak uçlarını masaj yapar gibi tembel hareketlerle tenimde
gezdiriyordu.

Eğer uyuduysak bile fazla uzun sürmemişti. İkimiz de do-
kunmayı, öpüşmeyi, birbirimizi tatmayı ve olabilecek her insa-
ni şekilde birbirimizle bağlanmayı bir an olsun bırakmak iste-
memiştik. Vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir titreşimle
uğulduyordu. İyi bir seksten sonraki klasik his gibi değildi, bu
daha derin daha... *yoğun* bir histi.

Hayatım boyunca yaşadığım en şehvetli, en erotik deneyimdi.

Julep kollarımın arasında yuvarlanıp sırtını göğsüme dayaya-
na kadar döndü. Etrafında kıvrılarak vücudumu pürüzsüzce ona
uydurdum ve çenemi boynunun kıvrımına yasladım. Oradaki te-
nini öptüm ve bu dokunuşumla dudaklarından uzun, tatlı bir iç
çekiş çıktı.

Bir an önce kalkmam gerektiğini biliyordum, sahaya doğru

yola çıkmam için bir saatten az vaktimin kaldığını bilmek için saate bakmama gerek yoktu. Buna rağmen onu daha yakınım çekip daha sıkı sarılırken, zamanın birkaç dakikalığına durması için dua ettim.

Yalnız olmadığını bilmesini her şeyden çok istiyordum. Ona hiç kimseyle paylaşmadığım bir şeyi anlatmak, hiçbirimizin ölümle “doğru şekilde” başa çıkamadığını göstermek istiyordum.

Bununla başa çıkmanın doğru bir yolu yoktu.

“Bırakmak istemiştim.”

Kelimeleri ensesine doğru söylediğimde Julep bir an için donup kaldı, sonra dinlediğini belli etmek için hafifçe kıpırdanarak bana doğru sokuldu.

“Annem...” Duygularla boğazım düğümlendi ama yutkunup devam ettim. “Canına kıydığında, babamı ve Hannah’yı kaybetmenin acısıyla baş edemediği için beni yalnız bıraktığında artık futbol oynamanın bir anlamı kalmamıştı. Hiçbir şeyin bir anlamı kalmamıştı.”

Julep belinin üzerindeki kolumu sıktı.

“Kevin amcam gelip beni alarak buraya, New England’a getirdiğinde bir hayalet gibiydim. Onunla aylar boyunca neredeyse hiç konuşmadım, yemek yemedim hatta duş bile almadım. Bana ne kadar yalvarsa da futbol takımına girmeyi denemedim. Ancak top oynamak için mükemmel, bulutlu bir sonbahar gününde beni parka sürükleyip onunla top yakalamaca oynamamı istedi. Bir saat boyunca onunla oynarsam beni rahat bırakacağını söyledi.

“İlk başta ona sinir oldum. Parka ayaklarımı sürüyerek gittim, huysuz küçük bir çocuk gibi topu saçma sapan fırlattım ama bir süre sonra... yeniden bir şeyler hissetmeye başladım. Annem öldüğünden beri ilk kez rahat nefes aldığımı hissettim. Neşeye olabilecek en yakın şeyi hissediyordum. Kevin amca tek kelime etmedi, benimle konuşmaya çalışmadı ya da bana terapi vermeye çalışmadı. Ancak parkta geçirdiğim o tek bir saat bana unuttuğum bir şeyi hatırlatmıştı.”

Julep sanki bilmek istiyormuş gibi başını hafifçe bana doğru eğdi.

“Hayatı sevdiğimi. *Hayatımı* seviyorum. Beni terk ederek incitmiş olsa bile annemi seviyorum. Babamı ve kız kardeşimi seviyorum. Benden çok erken koparılıp alınmış olsalar da eskiden sahip olduğum aileyi, onlarla yaşadığım hayatı seviyorum. Amcamı seviyorum. Kendi hayatında yaşadığı onca şeye rağmen biraz daha fedakârlık yapmaktan geri durmayarak, bana yardım etmek için elinden geleni ardına koymamasını seviyorum. Üstelik o anda kafama dank eden şey futbolu sevdiğimi hatırlamamdı. Futbolu *seviyorum*. Tıpkı direk dansının seni kurtardığı gibi, beni kurtaran da futboldu.”

Uzun süre sessiz kaldım, Julep yüz yüze gelene kadar kollarımın arasında döndü. Bunu onunla paylaşarak, hissettiği şeylerde yalnız olmadığını ona göstermemine minnettar olduğunu anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

Onun gözlerine baktıkça boğazım daha da düğümlendi ve parmaklarım ipeksi saçlarında gezindi. Ardından kalbim ben acaba onu susturmak daha mı iyi olur diye düşünmeden konuştu.

“Seninle olmak istiyorum.”

Julep’in altdudağı titredi, gözünün kenarından yastık kılıfına bir damla yaş süzüldü.

“Seni ve olduğun her şeyi görüyorum. Hayatımda hiçbir şeye sana duyduğum kadar ihtiyaç duymadım. Ayrıca sakın bana bunu yapamayacağımızı söyleme,” diye uyardım onu ağzını açtığı anda. “Riskin farkındayım. Bunu biliyorum ama... belki ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu gösterebilirsek baban anlayacaktır.”

Julep’in yüzü biraz olsun aydınlanırken dudakları keyiflendiğini göstererek yukarı kıvrıldı. Bu yirmi dört saattir yüzünde gördüğüm ilk tebessümdü. “Babamı tanımıyorsun.”

“Tanımıyorum, bu doğru,” diye kabul ettim. “Ama seni tanımaya başlıyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

Julep iç çekti.

“Lütfen, en azından bir düşün...”

“Konuşmama izin verir misin?”

Bu soruyu sorarken biraz gülümsedi ve bana daha fazla sokulmadan önce başını iki yana salladı.

“Ben de seninle olmak istiyorum.”

İçime bir rahatlama akın etti, onu kendime çekip dudaklarıma karşı kahkaha atarken onu öptüm. Bir an sonra elini göğsüme bastırdı.

“Ama...”

İnleyerek, “Hayır. Ama falan yok. Bu hariç*,” diye ekledim kışını sıkarak.

Gözlerini devirdi. “Ama insanlara söylemek için sezon sonuna kadar beklemek istiyorum. Özellikle de babama. Şu anda zaten yeterince stresli. Bence bunu anlamasını ve kabullenmesini sağlama şansımız olmasını istiyorsak... daha iyi bir ruh halinde olana kadar beklemeliyiz. Yani koç modundan çıkana kadar.”

Julep’e gerçekten istediğim gibi sahip olabilmek için en az iki ay daha beklemem gerektiği fikrinden ne kadar nefret ettiğimi düşünürken göğsüm sıkıştı.

Ama o evet diyordu.

Onun da beni istediğini söylüyordu.

En nihayetinde, benim için önemli olan tek şey buydu.

“Tamam,” diye kabul ettim. “Bir şey hariç.”

Julep tek kaşını kaldırdı. “Şimdi de pazarlık mı yapıyoruz?”

Gülümsedim. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim.

“Amcalarımla tanışmanı istiyorum.”

* İngilizcedeki ama (“but”) ve kış (“butt”) kelimelerinin benzerliği kullanılarak kelime şakası yapılıyor. (ç.n.)

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

JULEP

“Julep, seni serseri!”

Bu söylediğine bir kahkaha koyuverdim, Nathan kelime seçimi için Kevin’a vurduğunda daha da çok güldüm.

Elindeki domino taşını masanın üzerinde kaydırarak, “Kaybettiğin için mızıkçılık yapma,” dedi Nathan. Az önce kocasının hakaretine neden olan yere oynamıştı.

“Kaybettiğimde istediğim gibi davranabilirim. Teşekkürler,” dedi Kevin, taşlarla dolu yığından bir domino çekerken bana ters ters bakıyordu. Bir tane daha çekmesi gerektiğinde yüzü daha çok düştü. Sonunda üçüncüyü çektiğinde artık oynayabilirdi. “Hem ben kızgın olmaktan çok aşağılanmış hissediyorum. Bu kızın evimize ilk gelişi olmasına rağmen bizi bu kadar fena yemesi adil değil.”

Bana doğru göz kırptığında elime bakarak gülümsedim, Holden da nereye oynaması gerektiğini düşünüyordu. Mutfaktaki hoparlörden yumuşak bir caz müziği süzülürken biz hararetli bir *chicken foot** oyununun son turundaydık.

Elime bakmak masanın tam karşısındaki Holden’a bakmaktan çok daha *güvenliydi*. Ona her baktığımda yumurtalıklarım patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. İki saattir amcalarının evindeydik ve bebek kuzeni bütün bu zaman boyunca hep kuca-

* Oyuncunun domino taşlarını her tur tahtada boşaltarak son turda en düşük skorla bitirmesi gereken bir domino oyunu. (ç.n.)

ğındaydı. *Neredeyse* iki futbol topu büyüklüğündeki bebeği sanki oraya aitmiş gibi hiç zorlanmadan tutuyordu.

Ateşli, kaslı bir oyun kurucuyu küçücük bir bebeği kucaklar-ken görmek birkaç felaketten daha fazlasına davetiye çıkarıyordu.

“Biliyor musun, amca,” dedi Holden domino taşlarından birini oynarken. Hemen peşinden ben de kendi taşımı oynadım. “Savaş stratejisi gerektiren işlerden gerçekten uzak durmalısın.”

Kevin kaşlarını çattı, bir domino taşını atınca elinde sadece iki tane taş kalan kocasına ters ters baktı. Benim elimde üç, Kevin’in elinde ise en az altı tane vardı.

“Neden? Duygularımın beni yenmesine izin verdiğim ve acımasız oyuncularını açıkça eleştirdiğim için mi?” diye sorarak domino taşını oynadı.

“Hayır,” dedi Holden, hepimiz dominolarını Joanne’i tuttuğu elinde sakladığına sanıyorduk ama kolunu çıkardığında aslında o elinde hiç taş olmadığı ortaya çıktı. Ardından son taşını da kendi çizgisine oynadı. “Çünkü yemler çok çabuk dikkatini dağıtıyor.”

“Hayır!” diye bağırdı Kevin. Göğsüne bir ok saplanmış gibi elini kalbinin üzerine koyup abartılı bir oyunculukla kendini yere bıraktı. Joanne, Holden’ın kollarında uyukluyordu ama bu kargaşa onu korkutunca ağlamaya başladı.

“Sorun yok, Jojo. Sadece baban durumu dramatize ediyor. *Dramatik* diyebilir misin?” diye sataştı Holden, bir yandan da Joanne’i hafifçe kucağında zıplatarak onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Aç diyebilir misin, yeğenim?” Kevin ayağa kalkmak için sandalyesinin arkasına tutunurken onunla dalga geçti. “Çünkü akşam yemeği servis edilmeden seni dışarı attığımda tam da öyle hissedeceksin.”

“Öyle bir şey asla olmayacak,” diye araya girdi Nathan. “Bu tütsülenmiş domuz budunu pişirmek için bütün günümü harcadım, yani hepiniz patlayana kadar kendinizi tıka basa doyuracaksınız.”

“Patlamaktan bahsetmişken,” dedi Holden kuzenini amcasına doğru tutup yüzünü buruşturarak. “*Kaka* temizleme zamanı.”

Kevin kızını Holden’ın kollarından alırken yüzü parlak bir gülümsemeye aydınlandı. “Prensesim kaka mı yapmış?”

Joanne ağlarken hepimiz güldük ve Kevin bana göz kırptıktan sonra onu yatak odalarından birine taşıdı.

Nathan da ayağa kalktı. “Ben garnitürleri hazırlamaya başlayacağım. Siz buraları toplayıp masayı hazırlar mısınız?” Durak-sayarak bana baktı. “Burada olduğun için çok mutluyuz, Julep.”

“Ben de burada olduğum için mutluyum,” diye cevap verirken yanaklarım yanıyordu.

Nathan gülümsemesini Holden’a çevirdi, yanımızdan ayrılmadan önce bakışları bir süre yeğeninin üzerinde oyalandı.

O gittiğinde ben domino taşlarını masadan toplarken, Holden da başını iki yana sallayarak taşları koyacağımız torbayı aldı. “Seni buranın tam bir kargaşa olduğu konusunda uyardığımı biliyorum ama umarım kampüse döndüğümüzde numaramı engelleyeceğin kadar fazla gelmemiştir.”

Gülümsedim. “Her şey harika.”

“Belli ki bu kelime için ilginç bir tanımın var.”

“Kaotik olduğu konusunda haklısın,” diye kabul ettim. “Ama... olabilecek en iyi şekilde kaotik. Sıcak. Aile gibi.” Kalbimde bir şeyler sızladı. “Hiç böyle hissetmemiştim. En azından uzun bir süredir.”

Holden masayı toplarken işinin ortasında durdu, domino torbasını bırakıp masanın etrafından dolanmadan önce bir an için yüzümü inceledi. Sonra da beni kollarının arasına aldı.

“Seni sevdiler.”

“Kimler?”

“Amcalarım.”

Kıkırdadım. “Bence Kevin beni öldürmek istiyor.”

“Hayır, şu anda peşinde olduğu kişi benim. Son turdan sonra skoru hesaplamadıysan diye söylüyorum...” Omzumun üstün-

den skor kâğıdına baktı. “Sen *ikinci* oldun, tatlım. Kimse *ikinci* olduğu için tehdit edilmez.”

Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi öpceckmişim gibi parmak uçlarımda yükselirken tatlı tatlı gülümsedim. “Ukayken çok seksi oluyorsun.”

“Öyle mi?” diye sırtarak elini kalçalarımın koydu.

Dudaklarımız birleşmeden hemen önce karnına bir yumruk attım.

Holden iki büklüm olup oflamasına karışan bir kahkaha attı, ben de tam amcası Kevin kollarında bezi yeni değiştirilmiş Joanne’le içeri girerken arkamı dönmüştüm.

Geniş bir sırtıyla otururken beni işaret etti. “Bu kıza bayıldım.”

Nathan’ın yemeği servis etmesinden itibaren, yemeğimizi yerken sohbet etmek çok kolaydı. Bütün gün zengin *mojo* sosuyla marine edilmiş ağızda eriyen bir domuz budu, bu dünyaya ait olamayacak kadar leziz bir patates salatası ve tamamen elde açılmış minik ekmeklerle karpuz vardı. Kış tatilinin ortasında bir yaz günü gibi hissettiriyordu, üstelik aylardır yediğim en iyi yemektir. Tabağıma daha fazlasını koymadan önce ilk porsiyonumu son kırıntısına kadar yedim.

“Peki ya spor hekimliğini seçmenin nedeni neydi, Julep?” diye sordu Nathan yemeğin ortalarına doğru.

Ağızımdaki lokmayı yutarak gülümsedim. “Şey, en başında mı? Babamı mutlu etmek için seçtim.”

Kaşlarını çattı. “Bu cevabı duymaktan nefret ediyorum.”

“İnan bana, ben de yapmaktan nefret ediyordum,” diye itiraf ettim. “Ama o zamanlar berbat bir haldeydim. Bazı günler hâlâ öyleyim. Babam benimle yakından çalışabileceği bir alanda uzmanlaşırsam, bana yardım edebileceğini düşündü. Ben de... sırf biraz olsun yakamdan düşmesi için bile olsa denemeye karar verdim.”

Nathan anlayışla gülümsedi.

“Yine de...” diye devam ettim. “Branşımlı seçtikten kısa bir süre sonra direk dansına başladım.”

“Direk dansı mı?” diye sordu Kevin merakla.

“Direk *fitness*’ı. Numaralar, dans hepsi dahil,” diye açıkladım.

“Hadi canım!” Nathan’ın gözleri kocaman açıldı. “Her zaman direk dansçıların videolarını izlerim. Yemin ederim ki büyüleyiciler. Saatlerce izleyebilirim.”

Kevin kaşlarını çatarak boğazını temizledi. “Anlayamadım?”

“Merak etme, tatlım. İzlediğim dansçıların çoğu kadın.” Nathan kocasına güvence verdi. Şarabından bir yudum alırken, “Çoğunlukla,” diye ekleyip dikkatini hızla bana çevirdi. “Her neyse, direk dansına başladın. Sonra?”

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Sonra birdenbire bölümümle gerçekten ilgilenmeye başladım. Vücudun çalışma şeklini, farklı sporlarla nasıl bağlantı kurduğunu öğrenmeyi sevdim. Her sporcunun hangi pozisyonda oynadığına ya da hangi sporu yaptığına bağlı olarak ortaya çıkan belli başlı sakatlıklar var, direk dansının bunlardan farkı yok. Her iki tarafı da çalıştırmazsak omurgamıza ve boynumuza ciddi zararlar verebilir, kaslarımızı gerçekten dengesiz bir şekilde geliştirebiliriz. Pek çok numara anatomi, esneklik ve hareketliliğe dair bir bilgi birikimi gerektiriyor. Böylece babam için başlayan kariyerim kendim için yaptığım bir şeye dönüştü.”

Holden elimi tutup sıktı. “Bunu bilmiyordum.”

“Artık biliyorsun.”

Gülümsedi. “Senin hakkında yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum.”

Yanaklarım kızardı, amcaları birbirleriyle bilmiş bilmiş baktıktan sonra Holden ve bana biraz zaman vermek için ikili bir sohbete koyuldular.

Nathan ve Kevin ikinci şişe şaraplarını açarken güneş batmıştı. Holden’la ben su içmeyi tercih ettik. Joanne’in uyku saati geldiğinde oturma odasına geçerek şöminenin etrafında toplandık ve sesim kısılana kadar konuşup gülüştük.

Holden'ı ailesinin yanında görmek farklı geliyordu. Onu takımla birlikteyken görmeye alıştığım sert lider rolüne bürünmemiştir. Burada rahat ve huzurluydu. Hatta gülüyordu, *hem de çok fazla*. Yeğeniyle oynuyor, amcasına laf atıyordu. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren stresinin her zerresi eriyip gitmişti. Hatta duruşu bile rahat olduğunu gösteriyordu.

Son birkaç haftanın onun için ne kadar zor geçtiğini düşünersek bu hoş bir değişiklikti. Şükran Günü'nden önceki hafta sonu takımı galibiyete taşımış, bu da onlara bir maç daha kazandırmıştı. Şimdi bir galibiyet daha aldıklarına göre tüm dikkatler pazar günü açıklanacak final maçını beklemeye ve yarı finale kalıp kalmadıklarını öğrenmeye yoğunlaşmıştı.

Eğer spor analistleri haklıysa, yarı finale kalacaklardı.

Holden'ın tek istediğinin bu olduğunu biliyordum; yarı final maçı, şampiyonluk maçı ve nihayetinde Pro Lig'e seçilmek. Ancak istediğini elde etmeye çok yakın olması üzerindeki baskının kalktığı anlamına gelmiyordu. Aksine, baskı iki katına çıkmıştı ve gerginliğinin gitgide arttığını hissedebiliyordum.

Elbette, söz konusu gerilimi *boşaltmasına* yardımcı olmak en sevdiğim eğlence haline gelmişti.

Çukur'daki o geceden beri pek bir şey değişmemişti. Hâlâ birlikte olabileceğimiz her saniye gizlice kaçıyor, aramızdakini bir sır olarak saklıyorduk. En azından *neredeyse* bir sırdı. Riley, Giana ve Mary biliyor olsa bile sadece takıldığımızı düşünüyorlardı. Ayrıca Zeke'in şüpheleri parti gecesinde doğrulanmıştı. Holden'ın amcaları da artık bu güven çemberinin içindeydi ama bu kadardı. Her iki tarafı da riske atmayacağını bildiğimiz insanlardan oluşan sıkı, küçük bir çemberdi bu.

Hâlâ dikkat etmemiz gereken kişi ise babamdı.

"Artık eve dönmelisiniz," dedi Nathan ben esnememi bastırmaya çalışırken. "Kampüse dönmek için biraz yolunuz var ve saat kaç olursa olsun, şehir trafiği her zaman kâbus gibi olur."

Holden başıyla onaylayarak ayağa kalktı, Nathan'ın bardak-

ları toplamasına yardım etti. “Evet, koç yarın erken antrenman yapacak. Pazar günü yapacağı büyük duyurudan önce hepimizin güzelce dinlemesini istiyor.”

“Uçak biletlerimizle otelimizi ayırttık bile,” dedi Kevin.

Holden duraksadı. “Kazanıp kazanmayacağımızı henüz bilmiyoruz bile.”

“Aslında gayet iyi biliyoruz,” diye cevap verdi Nathan onun yerine. Sonra o ve Holden mutfığa doğru gözden kaybolurken Kevin bana döndü.

“Bütün bu yarı final çılgınlığı etrafınızı sarmışken baban nasıl?”

İç çekip avuçlarımı pantolonuma sildim. “Sezon boyunca her zaman biraz çılgın olsa da bugünlerde normalden daha gergin olduğunu söyleyebilirim. Böyle durumlarda çok kontrolcü oluyor, aşırı korumacı ebeveynler gibi davranıyor ama bana değil oyuncularına karşı.”

Kevin gülümsedi.

“Dürüst olmak gerekirse stadyumda karşılaştığımız zamanlar dışında onu pek görmedim.”

“Peki ya Şükran Günü’nde?”

Boğazımı temizledim, Holden bile o tatili yalnız geçirdiğimi bilmiyordu. Ona tatilde Mary ve ailesiyle birlikte olduğumu söylesem de tek başımaydım, tek eşlikçim marihuana dolu bir kâseyle Noel filmleri maratonuydu.

“Annemi görmeye gitti.”

“Ah,” dedi Kevin. “Annenin sizinle olmadığını bilmiyordum.”

“Alabama’daki evimizi ayrılmayacak kadar çok seviyor. Tüm kilise arkadaşları ve yoga hayranları orada.” Biraz gülümsesem de yüzüm hızla asıldı.

“Onu özleyor musun?”

Omuz silktim. “Onu ayrı çatılar altında yaşamaya başlamadan çok önce de özleyordum.”

Kevin kaşlarını çattı ve yüz ifadesini gördüğümde durumu açıklamadan çok fazla detay verdiğimi fark ettim.

“Tam olarak anlaştığımızı söyleyemem.”

“Ah,” dedi öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerinde koyarken. “Bu duyguyu iyi bilirim.”

Başımla onaylayıp kucagımda kavuşturduğum ellerime baktım.

“Ebeveynlerimizi seçme şansımız yok, bence bazen onların da insan olduğunu unutabiliyoruz,” dedi Kevin. Tam o anda Holden’a çok benziyordu. Aynı gamzelere, aynı keskin çene hattına ve parlak yeşil gözlere sahipti. Bu, gençken Holden’ın babasıyla ikiz gibi durup durmadıklarını merak etmeme sebep oldu. “Ancak onların da tıpkı bizim gibi karmaşık duyguları var, bazen bu duygularla uğraşırken farkında olmadan bize zarar veriyorlar.”

“Bence duygularıyla gayet iyi başa çıktı,” dedim. “Sadece bu süreçte berbat bir kızı olduğunu unutmayı tercih ettiğine karar verdi.”

“Sen berbat biri değilsin,” diye cevapladı hemen. “Bunu seninle geçirdiğim tek geceden bile anlayabiliyorum, bahse girerim ki annen de bunu biliyordur. Ona zaman ver. Çoktan fazlasıyla zaman verdiğini düşünüsen bile. Hiç belli olmaz, seni şaşırtabilir.”

Burnumdan nefes vererek hafifçe güldüm. “Ya şaşırtmazsa?”

“O zaman sen de benim yaptığımı yaparsın,” dedi. Arkasına yaslanıp elleriyle etrafını işaret ettikten sonra kollarını koltuğun arkasına attı. “Kendine bir aile kurarsın.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

HOLDEN

“Lanet olsun, Moore!”

Leo daha turunu tamamlayıp gol atmak için topla koşmaya başlamadan önce koç düdüğünü çalmıştı ki bıraksa gerçekten gol atacaktı. Ona doğru dönmeden önce dişlerimi sıktım.

“Bugün beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

“Bunun için çok uğraşmama gerek kalmıyor, değil mi?”

Başını şaşkınlıkla geriye attı. *“Anlamadım?”*

Sınırlarını daha fazla zorlayıp bir kavga çıkarma dürtüsüne karşı dudağımı ısırdım. Her zamankinden daha büyük bir pislik gibi davranıyordu ve bunun yarı finallere kalacak takımların duyurulacağı maçtan önceki son antrenmanımız olmasından kaynaklandığını biliyordum. Çok gergindi, hepimiz öyleydik ve tansiyon fazlasıyla yüksekti.

Uzunca bir süre bana ters ters baktı, takımın geri kalanı ellerini kalçalarına koymuş halde nefesleniyordu. Ben de koçun bakışlarına karşılık vererek bekledim.

“Bu bir düz koşu oyunu olacak demiştim. Kyle’a pas atman gerekiyordu.”

“Savunma, topu hızlı bir şekilde atmazsam beni düşürmek için mükemmel pozisyondaydı. Bu yüzden ben de onun yerine yatay koşuya geçmeye karar verip Leo’ya pas attım.”

“Düşürülme ihtimalin var diye benim talimatlarımı değiştiremezsin.”

“Bu ihtimal değildi. Kesin olarak yaşanacaktı. Oyun kurucu olarak işim bu, her şeyi görmek ve gerektiğinde değişiklik yapmak.”

Koç Lee'nin çenesi kasıldı, sahadaki her oyuncunun bu atışmayı izlerken gerildiğini hissedebiliyordum.

“Koşun,” dedi sadece, sonra dönüp kenar çizgisine doğru yürürken arkasına bile bakmadı. Hepimizin emrini aynen yerine getireceğimizi biliyordu.

Neredeyse kusana kadar koştuk.

Antrenmanın geri kalanı fena halde acımasızdı ve Çukur'da kıcımlı sürükleyerek merdivenlerden odama çıktığımda fazlasıyla bitkin düşmüştüm. Takımın çoğu dışarı çıkıp barlarda sabahlamayı ve yarın öğlen sezon sonu maçları açıklanana kadar uyumayı planlıyordu. Ev arkadaşlarım çoktan duşa girmişti. Gerçi onlara katılmak gibi bir planım yoktu. Aklımdaki tek plan benimle yatağımı içeriyordu.

Ta ki yatak odamın kapısını açıp Julep'i çarşafımdan arasındayken bulana kadar.

Kapıyı arkamdan kapatarak çantamı yere bıraktığım sırada güneş çoktan batıyordu, altın sarısı ışık huzmeleri parke zeminde dans eden toz tanelerini gösteriyordu. O ışıktayken bir hayal gibi görünüyordu; bacaklarından birini çarşafın dışına çıkarmış, başını bir eline dayamış, dalgalı dağınık saçlarıyla beni izliyordu.

“Buraya nasıl girdin?”

“Yanlış soruyu sordun.”

Ona doğru yaklaşarak gülümsedim. “Hımm... peki ya doğru soru ne?”

“Noel hediyelerimden birini erken alabilir miyim?”

Bu kıkırdamama neden oldu, yatakta yanına giremeden çarşafın üstündeki çıplak ayağını kaldırıp beni durdurmak için göğsüme bastırdı.

Bu hareketiyle kırmızı ipeğin, çarşafımın beyazına karşı tezat oluşturduğunu gördüm.

İnlememi bastırmak için dudağımı ısırđım, ardından bir elimi ayak bileğine sarıp parmak uçlarım o ipek baştan çıkarmayı bulana kadar baldırından kalçasına doğru okşadım.

Julep şehvetle gülümserken çarşafı yavaşça geriye sıyırarak vücudunu santim santim ortaya çıkardı. Koyu renk gözleri bana kilitlenmişti, sonunda onu bütünıyla görmeme izin verdiğinde aletimin seğırdiğini hissettim.

Kendini bir hediye gibi sarmıştı, memelerinin üzerinden dev bir kırmızı fiyonk geçiyordu ve kalçalarının tepesinde tanga sayılabilecek ince bir kumaş şeridi vardı.

“Bu gerçekten mutlu bir Noel,” dediğimde Julep’in sırtışı genişledi.

Ancak ona doğru uzandığımda o kahrolası ayağı beni durdurmak için yine göğsüme bastırdı.

“I-ıh,” derken yavaşça doğrulup yataktan indi ve önümde durdu. O kendini bana doğru bastırırken gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Ellerini eşofmanımın ceplerine sokarak soldakinde telefonumu bulup çıkardı. “Bence bu, açtığın anı hatırlamak isteyeceğin bir hediye.” Telefonu bana uzatmadan önce ekrana birkaç kez dokundu.

Video ekranı açıktı.

Kamera tam ona dönüktü.

Yutkundum. Yaptığı büyüünün etkisinden sıyrılıp mantığını bulmaya çalıştım. “Benden ne istiyorsun, Julep?”

Etrafımda dönerken parmak uçlarını kollarımda ve sırtımda gezdirdikten sonra duraksayıp telefona uzandı. Kayıt düğmesine dokunarak yeniden kadrāja girdi.

“Senden beni çekmeni istiyorum,” dedi fısıltıyla arkasına bağladığı kurdeleyi çözerken. Kurdele yere düşerek şişmiş memelerini ortaya çıkardı. “Senin için dizlerimin üzerine çöktüğümde beni çek.”

O yavaşça dizlerinin üzerine çökerken tıslayarak bir küfür savurdum. Kamerayla onu takip etmediğimi fark ettiğinde uzanarak kamerayı kendine doğrulttu.

“Odaklan, kameraman,” dedi alay ederek. “Bu görüntüyü kaçırmak istemezsin.”

Eşofmanımın belindeki ipleri çözüp ayak bileklerime kadar indirdiği sırada gülümsemesi oyuncu ve alaycıydı. Sonra iç çamaşırımı da indirince aletim öne doğru fırladı, çoktan ona duyduğum arzuyla sızlamaya başlamıştı.

Julep eğilip bir elini aletimin etrafına sardı ve başını okşadık-tan sonra boylu boyunca sıvazlayarak dibine ulaştığında nefesim boğazıma takıldı. Artık aylardır seks yaptığımız için sikime o kadar doğru bir kombinasyonla baskı uygulamıştı ki onun için inledim. İnlediğimde gülümseyip dilini aletimin ucuna yaklaştırdı.

Sonra gözlerini yukarı çevirerek bana baktı.

Onu hem videodan hem de gerçek zamanlı izliyordum, dilini aletimin etrafında döndürdüğü sırada koyu renk gözleri ağırlaşmıştı ve içlerindeki şehvet açıkça görünüyordu.

“Tanrı aşkına, Julep,” diye inledim, o kadar tahrik olmuşum ki dilinin ucunu aletimde gezdirirken önümü güçlkle görebiliyordum.

Telefonu sabit tutmakta zorlanıyordum. Dilini tekrar döndürdüğünde kamera doğru açıdaydı, bu sefer dudaklarını üzerime kapadı ve aletimi dibinde tuttuğu eline kadar ağzına aldı.

Hissettiğim yoğunluk bütün bedenimi sarstığında görüş açım-da yıldızlar çaktı, inlediğim anda meme uçları daha da dikleşti. O da bundan en az benim kadar tahrik oluyordu; dizlerinin üzerinde olmaktan, aletimi ağzına vermemden, ben onu videoya çekerken gözlerini kamera lensine dikmekten.

O başını yukarı aşağı hareket ettirip her seferinde daha fazlasını ağzına alırken, “Sen lanet olası yaramaz bir kızsın,” diye mırıldandım boğuk bir sesle.

“Çok kötü bir kıyım,” diye küçük bir inlemeyle onayladıktan sonra beni tekrar yalarken, diliyle aynı anda aletimin etrafındaki elini sıkarak bana en güzel işkence dolu zevki yaşatmış oldu. Başını yukarı aşağı oynatarak beni tekrar tekrar emdi. Bir *pop*

sesiyle beni bırakana kadar bu hızla devam etti ve tükürükle kaplı eli aletimde hareket etmeye devam ederken bana baktı. “Sanırım cezalandırılmam gerek.”

Boştaki elimi saçlarına dolayarak dudaklarını tekrar aletime doğru yönlendirdim, ağzına sertçe girerek öğürmesine neden oldum.

Öğürme refleksi devreye girmiş olmasına rağmen inledi, bu ses daha fazlasını istediğini anlamama yetti. O yüzden ağzının içinde tekrar hareket ettim ve bu defa gözleri sulanıp tekrar öğürrene kadar orada kaldım. Geri çekilmesine izin verirken ağzından damlayan tükürüğü gördüğümde tekrar inledim. Başparmağımı altdudağının ıslandığı yerde gezdirdim.

“Kalk,” diye emrettim.

Anında ayağa fırladığında beni öpmeye çalışacağını biliyordum ama tıpkı yataktayken onun bana yaptığı gibi bu defa ben onu durdurdum. Onu çevirip elleri yatağa dayanana kadar eğerek sırtının üst kısmını okşadım.

Bir elimle telefonumu tutmuş hâlâ çekmeye devam ederken diğerini sırtından aşağı indirdim ve tangasının parlak kırmızı lastiği üzerinden geçirip dolgun kıcı boyunca gezdirdim. Elim hissetmekten hoşlanarak kıcını hafifçe sağa sola hareket ettirdi.

Sonra avucumu kaldırarak hızlı ve sert bir şekilde kıcına geri indirdim, vuruşumun sesi odada yankılandı.

Nefesi kesilerek sırtını bir yay gibi gerse de daha fazlasını istediğini gösterircesine kıcını kaldırdı.

“Hoşuna gidiyorsa buna ceza diyemeyiz,” diye mırıldanıp bir şaplak daha indirdim, bu sefer kulakların olabilecek en tatlı haz inlemesiyle doldu.

“Evet,” diye yalvardı.

Tekrar vurmadan önce kızarmış tenini okşadım, bu defa daha yüksek sesle inledi.

Fazla yüksek sesle.

Hareket etmeyi kestim ve kapıma gidip ne olur ne olmaz diye

kilitleyecek kadar onu yalnız bıraktım. Telefonumu yere bırakıp kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım, sonra da kamera hâlâ kayıttayken ona doğru yürüdüm.

“Sessiz ol, bebeğim,” diye mırıldandım üzerine eğilerek. Bir elimle telefonu tutuyor diğer elimi kıkından aşağı indiriyordum. Parmağımı tangasının etrafından geçirip sertçe içine sokarken omzunu öptüm. Nefesi kesilerek kalçasını dokunuşuma doğru çıkardı. “Bu inlemeler sadece bana ait.”

Ayağa kalkarak ısıyı da kendimle beraber uzaklaştırdım. Boştaki elimle tangasını kavrayıp sertçe kıkından çekerek kalçalarına, oradan da ayak bileklerine indirdim. Daha Julep tangadan ayaklarını çıkaramadan elimi yaladım ve ıslak avucumu amına sürttüm, klitorisini okşayıp çoktan sırlıklam olmuş amını daha da kayganlaştırdım.

Uzanarak beni kendine doğru çekti ve aletimin başını girişine yerleştirdi. İnleyerek beni kontrolü ele geçirmem için bırakmadan önce sadece ucumu içine soktu. Serbest kalan elimi beline dolayıp onu kendime çektim ve tek bir acımasız darbeyle içini doldurarak kendimi onun ıslaklığıyla kaplarken video çekmeye devam ettim.

İkimiz de inledik, ben geri çekilip tekrar içine girerken kamera elimde titredi. Aletimin etrafında kasıldığını hissetmek mi, yoksa tekrar tekrar içinde kaybolmamın görüntüsünü izlemek mi, hangisinin daha güzel olduğunu bilemedim. Ekrandaki görüntü bir şekilde daha edepsiz geliyordu.

Geri çekilirken avucumu kıkında gezdirerek, “Çok güzel görünüyorsun,” diye onu övdüm. Ona şaplak atarken yeniden içine girdim ve o anda dudaklarından dökülen inlemenin tadını çıkardım. “O kadar mükemmelsin ki.”

“Görmek istiyorum,” diye yalvararak yavaşça hareketlerimin kontrolünü ele almaya başladı. Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, kıkı kasıklarında zıplarken amı aletimi resmen yutuyordu. “Boşaldığını görmek istiyorum. Beni her tarafımı meninle boyayana kadar sertçe becermeni istiyorum.”

Bu edepsiz kelimeler karşısında otomatikman dilimin ucuna gelen küfrü bastırdım, omurgamı boydan boya yalayan bir alev çakmışlardı. Julep o zaman hızını artırdı, ben kontrolü ele almasına izin vererek bütün dikkatimi o kahrolasıca kamerayı sabit tutmaya ve odağını korumaya verirken beni çılgınca becerdi.

Benden tam olarak istediğini alırken o kadar ıslak, o kadar tahrik olmuş, o kadar özgür ve kaotikti ki... Kontrol sağlayamayacağım kadar ateşliydi. Vücudum sarsıldı. Gözlerim kırışıarak kapandığında onları zorla tekrar açtım, doruğa ulaşmak üzereyken inledim.

Son saniyede içinden çıktım, zonklayan aletimi sıvazlayarak kıcının etrafına boşaldım. Altımdaki bedeninin istediği şeyi elde etmekten aldığı zevk karşısında inleyerek kıvranmasını izliyordum. Benim için hareket etmesi, gün ışığın son demlerinin onu telefon ekranında altın rengi bir parıltıyla sarmalaması ve menilerimin kıcını boyayarak omurgasının dibinde birikmesi fena halde ateşliydi.

Sonunda tükendiğimde üzerime bir kova soğuk su dökülmüş gibi titreyerek kamerayı kapatıp telefonumu yatağa fırlattım, ardından ben de yatağa yığıldım. O kadar zor nefes alıyordum ki kendimi toparlayabilmek için bir solunum cihazına ihtiyacım olacağını düşündüm, bütün vücudum zonkluyordu.

“Lanet olsun, kadın,” diye fısıldadım o üzerime tırmanırken sırtımın üstüne yuvarlanarak. Bacaklarını iki yanıma attı, arkasına uzandı ve bir parmak ucunu benimde gezdirdikten sonra parmağını emdi.

Başımı iki yana sallarken kısık sesle güldüm.

“Benim sıram,” diyerek bacaklarının arasına uzandı. Yumuşamaya başlamış aletimi yavaşça okşamaya başladı, elleriyle birlikte vücudunu da hareket ettiriyordu.

Nefesimi hâlâ düzene sokmaya çalışırken bile, onun kontrolü altındaki bir kuklaymışım gibi aletimin tekrar sertleştiğini hissettim.

Tekrar sertleştığım anda beni içine aldı. İkimizin dudaklarından da vücudumda artçı bir şok gibi dalgalanan bir inleme kaçtı.

Julap üzerimde hareket ederken kalçalarını tuttum, başta ritmi sabitti ama devamında ben arkasındayken olduğu gibi çılgınlamıştı. Elleriyle saçlarını kavrarken memeleri zıplıyordu ve kamerayı erken kapatıp bu manzarayı kaçırdığım için kendime lanet ettim.

Elimle ağzını kapamamı gerektirecek kadar yüksek bir çığlıkla boşaldı. Kalçamı ona doğru ittim ve titreyerek boşalmasının son anlarını yaşarken onu tuttum, sonunda ikimiz de yatağa yığıldık.

Ortalığı batırdığımızı, çarşafplarımın mahvolduğunu ve bedenini boyadığım menilerin sırtından aşağıya akıp kışına, bana, yatağa hatta o kendi doruk noktasını yaşarken her yere damladığını bilmek için bakmama gerek yoktu. Ancak umurumda bile değildi.

“Bu hediye sadece senin görmen için,” dedi nefes nefese doğrulurken. Dikkatlice kucağımdan inip kalkmama yardım etmek için elime uzandı.

Ayağa kalktığımda onu kollarıma çektim. “Dalga mı geçiyorsun? Kızımı öyle görmelerine izin vereceğime birini öldürürüm daha iyi.”

“Çok sahiplenicisin,” diye mırıldanarak kollarını belime dolayıp çenemi öptü.

“İtiraf et, böyle olmamı seviyorsun. Bana ait olmaya bayılıyorsun.”

Cevap olarak kollarıma atladı ve onu duşa taşıırken beni sertçe öptü.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

JULEP

“Kızım, saçının sağlığı ve güvenliği için sanırım ellerini arkanda bağlamam gerekiyor.”

Yarısı örülmüş saçlarıyla omzunun üzerinden bana göz kırpan Riley’ye sırttım. Hepimiz sezon sonu maç anonslarını beklerken en az ellinci kez saçını çözüp tekrar örüyordu.

Kaşlarını çatarak elindeki saç tutamını bıraktığında koyu dalgaları savruldu. “Stresten midem ağıyor.”

“Yarı finallere çıkan biz olacağız,” dedi Giana güven veren bir tavırla elini Riley’nin sırtında gezdirirken. “Neredeyse mağlubuz, haftalardır ilk dördün içindeyiz.”

“Maine’le oynadığımız maçtan önce beşinci sıradaydık,” diye karşı çıktı Riley.

Giana’nın dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Bir haftalığına. Bir haftacık, Riley. Sadece... nefes al.”

Riley onu başıyla onaylayarak iç geçirdi, ardından gözleri hepimizin etrafında toplandığı televizyon ekranına kayd. Çukur şu anda tam bir tımarhaneydi, takımın tamamı oturma odasına doluşmuştu. Her yer kanepeye, armut koltuklara ve yerlere yığılmış oyuncularla doluydu. Babam ve koç ekibinin geri kalanı, benim kızlarla birlikte durduğum arka duvarın yanında dikiliyordu.

Holden televizyonun solundaki koltukta oturmuş, Leo’nun görünmez bir futbol topunu kolunun altına sıkıştırarak yaptığı bir tür kutlama dansına gülüyordu. Evdeki aşırı gürültü yüzünden

ne konuştuklarını anlayamıyordum ama onun bu kadar rahat gülümseyebilmesini seviyordum. Riley böylesine gerginken Holden'ın bu kadar özgüvenli olmasını, yarı final maçlarına çıkacak takımlardan biri olarak ilan edilmek üzere olduklarından emin görünmesini seviyordum.

Gözleri benimkilere kaydığında hâlâ bir şeye gülümsüyordu, bana göz kırptığında kızardım ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bakışlarımı şöyle bir televizyona doğru çevirdim, ardından kızlara döndüm.

İlişkimizi saklamak konusunda artık neredeyse *fazla* iyiydik.

“Mary işte mi?” diye sordu Giana.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bugün çalışmıyor. Genelde pazar günleri izinli.”

“Neden seninle gelmedi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslanırken homurdandım. “Onu buraya sadece dönem başındaki parti için getirebildim. O zaman bile onu fiziksel olarak buraya *sürükleyip* tekila sözü vermem gerekmişti. Gündüz vakti ve ayıkken kendi isteğiyle gelmesinin imkânı yok.”

“Takımla ne sorunu var ki?” diye sordu Riley neredeyse gücenmiş gibi.

Omuz silktim. “Tek bildiğim Leo’nun pisliğin teki olduğu hakkında üstü kapalı yorumlar yaptığı. Belki geçmişte bir şey yaşamışlardır ve Leo’nun davranışlarından yola çıkarak takımdan hoşlanmadığına karar vermiştir.”

“Eğer bizi temsil eden kişi Leo ise şaşırdığımı söyleyemem,” diye alay etti Giana. Sonra gözleri televizyonun ön tarafının yakınlarına yerleştirdiği takım kameramanlarından birine kaydı. Onu oraya takımdakilerin gelecek habere tepkilerini yakalayabilmek için yerleştirmişti. Şu anda anonslara saniyeler kalmıştı ama kameraman dikkatini vermeyerek telefonu uğraşıyordu. Giana, “Affedersiniz,” diye mırıldanıp kalabalığın arasından ilerledi.

“Tanrım, şimdi kusacağım,” dedi Riley o gittiğinde.

Kıkırdadım, omzunu ovuşturduğum sırada herkes ekrandaki analistleri izlemeye koyulduğu için odadaki gürültü biraz azalmıştı.

Holden'a baktığımda koltuğunda sanki biraz *gerginmiş* gibi hafifçe öne arkaya sallanıyordu. Belki de endişesini saklamakta o kadar iyiydi ki beni bile kandırmıştı.

Gözlerimi ondan ayırmadım, Zeke ayağa kalkıp televizyonun sesini açarak herkesi susturduğunda Holden başını hafifçe eğerek bana baktı.

Bu adam bana baktığı anda ortamdaki bütün gürültü ve karmaşa yok oluyordu.

Bakışlarında oyuncu bir tavır vardı -sanki bana sataşıyor ya da meydan okuyor gibiydi- hatta sadece bu kadar da değildi, daha fazlası vardı. Daha... yoğun bir şey. Kalbim gümür gümür atmaya başlamadan önce bir saniyeliğine durdu ve Holden sanki odanın öbür ucundan bile kalp atışlarımı hissetmiş gibi yutkundu.

Evden alkış sesleri koptu ancak bu ses sanki uzaklardan geliyormuş gibi boğuktu. Herkes oturduğu yerden fırlayıp birbirine sarılırken, odanın etrafında çılgınlar gibi koşarak alkışlarla kutlama yaparken ben gözlerimi Holden'ın gözlerinden ayırmadım.

Başarmışlardı.

Yarı finale kalmışlardı.

Holden'la aynı anda dudaklarımız yukarı doğru kıvrıldı. Oda'nın iki ucundan birbirimizi saatlerdir izliyormuşuz gibi hissettim ama bunun sadece birkaç saniye sürdüğünü biliyordum çünkü hemen ardından Riley bana sarıldı, iki takım arkadaşı da Holden'ı omuzlarına almıştı.

Etraftaki ses ve görüntü bir anda geri geldiğinde takımın gürültüsü sağır edici boyuttaydı. Riley benden sonra Zeke'e koştu, hızla kucağına zıplarken diğer takım arkadaşlarının şakayla yuhalandığı bir öpücükle onu neredeyse yere deviriyordu. Clay bu öpücüğün önüne geçmek için Giana'yı dramatik bir havayla

belinden tutup arkaya yatırdığında kahkaha attım. Giana o kadar kızardı ki bir an alevler saçarak patlayacağını sandım, buna rağmen Clay'i itmedi. Sanki onu vücudunun her yerinde istemiyormuş gibi davranmaya bile çalışmadı.

JB kocaman gülümsemesiyle omzuma dokundu ve kısa bir süre sarıldık. "Görünüşe göre yanlışlara gidiyoruz," dedi.

"Öyle görünüyor."

Babam da hemen arkasındaydı, Koç Hoover'ın omzuna vurarak sıkıca sarılıyordu. Birbirlerinden ayrıldıklarında elimi havaya kaldırdım.

O bana bir beşlik çakarken, "İyi iş çıkardın, baba," dedim.

"Koç olarak buradaki ilk yılım için hiç fena değil, ha?"

"Hiç fena değil," diye onayladım.

Bir saniye sonra antrenörlerden biri tarafından götürüldü, *onu* bu kadar mutlu gördüğüm için tahmin ettiğimden daha çok sevinmiştim. Gülümsedim, yaşadığımız onca şeyden sonra bunu hak ediyordu.

Etrafımdaki insanlar kutlama yapmak için diğer takım arkadaşlarının yanına giderken duvara yaslanıp Holden'ın bütün takıma sırayla beşlik çakmasını ve sarılmasını izledim.

Clay sehpanın üzerine atladı, aynı anda sehpadan gelen çatırdama yüzünden bir anda herkesin nefesi kesildi ama Clay sehpayı kırmadan üzerinde durabildiğini göstermek için dramatik bir havayla hareketsiz kalınca gülüştüler. Ardından bir konuşma yapmaya başladı.

Takımın bütün dikkati üzerindeydi, o konuşurken Holden tekrar bana baktı ve bu kez başıyla hafifçe arka bahçeye açılan kapıyı işaret etti. Yavaşça dışarı çıktı, ben de aynısını yapmadan önce bir süre bekledim.

Öğleden sonraki serin havaya adım attığımda kulaklarım uğulduyordu, ellerimi kapüşonlunun ön cebine soktum. Evin sağ tarafındaki banka doğru ilerlemeden önce kimsenin içeriden beni izlemediğinden emin oldum.

Holden bankta oturmuş beni bekliyordu.

Hava açık ve güneşliydi ama çok soğuktu, Holden bana sınırtırken yanakları şimdiden kızarmıştı. “Tebrikler, Kaptan,” dedim yanına otururken, soğuk yüzünden dudaklarımdan beyaz bir duman çıkmıştı.

“Başardık.”

Kıkırdadım. “Başardınız.”

“Hayır, *biz*,” diye düzelterek beni kollarına çekti. Bedenim ve ruhum anında ısındı. “Bu sezonu sensiz atlatamazdım. İşim bitti sanmıştım. Şey olduğunda...”

Duraksayınca başımla onayladım. “Biliyorum.”

Holden başını iki yana salladı, beni kendine iyice çekerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Bu sezon beklediğim en son şey sendin.”

“Planlarını altüst ettiğim için üzgünüm.”

“Hayatımın geri kalanını da altüst etmekten çekinme.”

Yanaklarım kızarıırken ağzımdan minik bir kahkaha kaçtı, bu şakanın uzun geleceği ima etmesi midemde kelebekler uçuşturuyordu.

“Buraya gel,” dedi Holden. Parmak eklemlerini çenemin altına koyarak gözlerim onunkilerle buluşana kadar başım kaldırdı, sonra da yanağımı okşadı. Yeşil gözleri tepeden vuran öğleden sonra güneşinin altında zümrüt gibi parlıyordu. Yutkundu, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı.

“Ne?” diye fısıldadım.

Çenesi kasılsa da minik bir nefes vererek başını iki yana salladı. Başka bir şey söylemek yerine dudaklarını benimkilere yaklaştırdı, kaşları sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi çatılırken beni öptü.

Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama hissettiği şey neyse aynı-sını ben de hissediyordum. İkimizi de biraz korkutan, bir o kadar da aklımızı başımızdan alan bir şeyin ağırlığını.

Ancak ne olduğunun şu anda kelimelere dökülmesine gerek yoktu.

Bunun yerine kollarımı boynuna sarıp parmaklarımı ensesindeki saçlara dolayarak onu kendime çektim. Beni sertçe kendine yapıştırdığında ikimiz de bu yakınlıktan hoşnut halde iç geçirdik.

Onu öpmek doğal ve kaçınılmaz geliyordu, sanki bu dünyaya yapmak için geldiğim şey buymuş gibi hissediyordum.

Aralık ayının başlarındaki dondurucu soğuk bir günde, elleriyle inşa ettiği bahçedeki küçük bankta Holden Moore bana olabilecek her şekilde sahip oldu. Onun içinde eriyerek teslim olurken alışılmadık, bütün benliğimi kaplayan bir neşenin dalgasına kapıldım ve beni yutmasına izin verdim.

Gözlerim titreşerek kapandı, zihnim berraklaştı. Bedenim bu partinin biteceği, herkesin gideceği ve onun kalbime gizlice girdiği gibi benim de onun yatağına gizlice gireceğim saat için çaresizce dakikaları sayıyordu.

O an için Holden'ın kollarındayken her şey mükemmeldi.

Ta ki gözlerimi açtığımda babamın onun arkasında durduğunu görene kadar.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

HOLDEN

Dizlerimin üzerinde kenetlediğim ellerime bakarken altıma sıçmamaya çalışıyordum.

Ev tamamen boşaltılmıştı, koç büyük bir coşkuyla takıma kutlamaya dışarıda devam etmelerini söylemişti. Benim dışımdaki herkesi kastettiğini söylemesine gerek yoktu.

Son takım oyuncusu da kapıdan çıkana kadar gülümsemesini ve soğukkanlılığını korumuştı. Sonra Julep'in yüzüne bile bakmadan ona eve gitmesini söylemişti.

Belli ki niyeti önce benimle ilgilenmekti.

Şimdiyse oturma odasında sadece ikimiz kalmıştık, her yerde takımdan kalan çöpler ve yiyecek artıkları vardı. Televizyon hâlâ açıktı, analistler şampiyonluk kupası için tahminlerinden bahsediyorlardı. Koç uzaktan kumandayı bulup sesini kısıttıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesini kasıp oturduğum yerin tam karşısında dikildi.

Önce benim konuşmamı mı istiyordu, yoksa kendisi konuşmak için mi bekliyordu bilmiyordum. İkincisi daha olası görünüyordu, bu yüzden aklımda bir plan kurmaya çalışarak bekledim. Yalan söylemenin, bahaneler uydurmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Bizi suçüstü yakalamıştı.

Bu noktada yapabileceğim tek şey özür dilemek, beni affetmesini istemek ve gerçeği açıklamaktı.

Birkaç dakika daha tek kelime etmeden geçince boğazımı temizledim. "Efendim, ben..."

Beni susturmak için elini kaldırdı.

Yutkundum, uzun bir nefes verip yeniden bana bakmadan önce bir dakika daha geçti. “Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim.”

Bu sözlerin ağırlığının üzerimize çökmesine izin verirken bakışları sertti. Bunu bir hakaret olarak söylemişti ve devam etmeden önce darbenin doğru yere indiğinden emin olmak istiyordu.

“Tek bir kuralım vardı,” dedi koç. “*Bir* tane. Takımın partilemesi umurumda değildi. Notlarınızın sınırın biraz altına düşmesi ya da oyuncuların kadroda tutabilmek için biraz torpil yaptırmam gerekmesi umurumda değildi. Yeni bir koç geldiği için takımın yeterince stresli olacağını biliyordum, bu yüzden herkesin biraz rahatlayıp ellerindeki işe rahatça odaklanabilmesi için elimden geleni yaptım. Tek bir kuralım vardı,” dedi yeniden. “Sizden bütün istediğim buydu.”

Tekrar konuşmaya kalkışmamam gerektiğini biliyordum ama bakışlarımı ondan kaçırmadım. Gözlerimi tekrar ellerime çevir-me güdüsüyle savaştım.

Koç sanki midesini bulandırıyormuşum gibi başını iki salladı.

“Seninle bu evde gereğinden fazla kalmak istemiyorum,” dedi sonunda. “O yüzden sana bundan sonra ne olacağını söyleyeyim ki ikimiz de hayatımıza devam edebilelim. Julep’i rahat bırakacaksın. Aranızdaki şey her neyse onu bitireceksin. Hem de bunu bugün yapacaksın.”

“Bunu yapamam.”

Gözleri kocaman açıldı, sanki bu kadarını bile söyleyecek cesarete sahip olmama şaşırmış gibiydi. “Ah, evet, yapabilirsin ve yapacaksın. Benim kızımın başına senin anlayabileceğinden çok daha boktan şeyler geldi.”

Bu söylediğine itiraz etmek istesem de devam etmesine izin verdim.

“Sonunda kendi başına yaşıyor, arkadaşlar edinip iyi notlar alıyor ve beladan uzak duruyor. Nihayet kendi başına *idare ede-*

hilmeye başladı. Şu anda NFL'e gidecek başarılı bir sporcunun gelip onun kalbini kırmasına, tüm bunları mahvetmesine ihtiyacım yok."

"Onun bu kadar iyi olmasının bir nedeninin ben olabileceğimi durup hiç düşündünüz mü?"

Güldü. Ne belli belirsiz ne de keyifli bir kahkahaydı, yüksek sesli ve küçümseme doluydu. "*Senin* yaptığın tek şey sinirini bozup onu, kendini kaybetmesini sağlayan şeylere yakınlaştırmak. Buraları bilirim," dedi evin içini işaret ederek. "Partileri ve uyuşturucuları bilirim, senin gibilerin ne tür bir *etki* yarattığını da çok iyi biliyorum," diye ekledi parmağını göğsüme doğrultarak bana doğru bir adım atarken. "Nasıl herkesten daha iyi ve koçlarından bile daha zeki olduğunu, talimatlara uyman ya da üstlerini dinlemen gerekmediğini düşündüğünü de biliyorum. Kendi kararlarını kendin verdiğini düşünüyorsun, bunda bir sorun yok ama ben sana haddini bildirip her şeyi bilmediğini hatırlatmak için buradayım."

"Hiçbir zaman her şeyi bildiğimi iddia etmedim."

"İnatçı olduğun kadar körsün."

"Ben mi? İnatçı olan *ben* miyim?" Bunu söylemesiyle ayağa kalktım, sesim yükselse bile tonumun sakinliğini korumaya çalışıyordum. "Koç kusura bakma ama geldiğinden beri bütün sezon boyunca tepeme bindin. Sanki beni tanıma zahmetine bile girmeden hakkımda kararını vermiş gibiydin."

"Seni ilk antrenmandan sonra yeterince iyi tanıdım."

"Bana bir şans bile vermeden..."

"Bu yaptığına ne diyorsun?" diye sözümü kesti elini bana doğru savurarak. "Bana yanıldığımı kanıtlaman için sana bir şans verdim, Moore ama sen bunu yapamadın. Seni *tam anlamıyla* tanıdığımı, sana karşı temkinli davranmakta haklı olduğumu kanıtladın. Sadece bir oyun kurucu ve kaptan olarak değil, aynı zamanda kızımın etrafında çok fazla zaman geçiren biri olarak. Onu asla senin tedavin için görevlendirmemeliydim."

Sinirli bir nefes verdim. “Bakın, emirlerinize itaatsizlik ettiğimi biliyorum ama...”

“Hayır, bu cümleden sonra bir ama *gelmemeli*.”

Lanet olası bir cümleyi bitirmeme bile izin vermediği için sinirlenerek dişlerimi sıktım.

“Tekrar ediyorum, sen bir oyun kurucusun. *Kaptansın*. Takımdaki *tüm* oyuncular içinde en fazla *senden* beklentim olduğunu anlamam için bu iki gerçek dışında bir şey söylemememe gerek yok. Gözümü kırpmadan mükemmellik talep ettiğim kişi sensin. Güvenebiliyor olmam gereken kişi sensin. Saha içinde ya da dışında emirlerime karşı geleceğinden endişe duymam gereken kişi sen *değilsin*.”

Elimle çenemi sıvazlarken başımı iki yana salladım ve dilimi ısırdım. Tartışmaya kalkışmanın bile faydasız olduğu açıktı.

Koç uzun bir süre bana baktıktan sonra, “Göz hapsindesin,” dedi.

Korku içimi bir buz kıracağı gibi delip geçti. “Bu ne anlama geliyor?”

“Ya onu rahat bırakırsın ya da yarı finallerde Russo’yu oynatırım anlamına geliyor. Ayrıca hâlâ seninle ilgilenen tüm yetenek avcılarını arayıp omzundaki sakatlığın tekrar nüksettiğini söylerim.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Ciddi olamazsınız.” Duyduklarıma inanamayarak ona bakakaldım. “Eğer bir defalığına konuşmama izin verirsiniz...”

“Hiçbir şey yapmana izin vermek zorunda değilim. Buna seni oynatmak da dahil,” diye kükredi kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle. “Hadi bir dene bakalım, Moore. Sana meydan okuyorum. Blöfümü görmen için sana meydan okuyorum. Eğer kızıma *baktığını* bile görürsem aynı gün içinde o kışını yedek kulübesinde bulursun.”

Burun deliklerim öfkeyle genişledi, dilimle yanağımın içine baskı uygularken duyduklarıma inanamaz halde başımı iki yana sallıyordum.

“Bırak. Onu. Gitsin,” diye lafını bitirdi koç, ardından ceketini kanepenin arkasından aldı. Kapıya yönelirken önce bir kolunu sonra diğerini silkeledi. “Ya da kariyerinle vedalaş.”

Julep

En kötü kâbusumu yaşıyordum.

Oturma odasında volta atarken Mary beni vahşi bir hayvanmışım gibi izliyordu, ellerimle saçlarımı yoluyor ve tırnaklarımı yiyordum. Gözlerim sürekli karşıdaki eve kayıp duruyordu çünkü orada babamın Holden’ın kışında yeni bir delik açtığını biliyordum.

Bütün varlığımla önce benimle konuşmuş olmasını diliyordum.

Keşke ona açıklayabilseydim. Keşke *her şeyin* sorumluluğunu üstlenebilseydim, keşke şu anda oyun kurucusuna verdiği cezaların hepsinden onu kurtarabilseydim. Çünkü bu cezaların ağır olacağını, bunun cezasız kalacak bir suç olmadığını biliyordum.

İkimiz için de.

“Lütfen sadece... oturur musun?” diye rica etti Mary, kapıdan içeri daldığımdan beri onu germiştim. “Al şunu çek.”

Marihuana dolu cam pipoyu bana uzattı ama ben başımı iki yana sallayıp tekrar bakışlarımı sokağın karşısına çevirdim. “Bu kötü bir fikir. Özellikle de şu anda.”

“Gerginliğini alır.”

“O buraya kavgaya etmeye hazır halde geldiğinde beni hayatta tutacak şey bu gerginlik,” dedim. Sonra küfrederek başımı iki yana salladım. “Tanrım, nasıl bu kadar *aptal* olabildik? Biz bundan daha akıllıyız. İçeride olduğunu *biliyorduk*. Neden ikimizin de dışarı çıktığını görmeyecek kadar gizli kapaklı davrandığımızı zı düşündük ki?”

“O çocuk beynini yakmış,” dedi Mary dalgın dalgın, ardından çakmağını çakıp cam pipoyu yaktı, ardından ağızından dumanlar çıkararak devam etti. “Sana o evden uzak durmanı söylemeye çalıştım.”

“Yardımcı olmuyorsun,” dedim ona.

Omuz silkti. “Yardım etmeye çalışmıyorum ki. Belki de böyle sonuçlanması iyi bir şeydir.”

“Senin derdin ne, Mary?”

“Bak, o takımındakilerin her biri ayrı bir bela. Gerçekten ne olacağını düşünüyordun ki? Holden Moore NFL’e seçilmek üzere. Üzerine am yağmak üzere.”

“Bu onun umurunda değil.”

“Aynen, kesin umurunda değildir. O bir erkek.” Bir kahkaha attı. “Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret etsem de sen ortaya çıkmadan önce Holden Moore’un etrafında bir sürü kız fır dönüyordu. İki haftada bir yatağa yeni bir kız atardı. O buradayken ikinizin eğlendiğini inkâr etmiyorum ama seni de fetihlerinden biri olarak gördüğünü düşündün mü hiç?”

Yürümeyi bıraktım.

“Seni elde edemezdi. Daha en başında bunu yapamayacağı ona açıkça söylenmişti. Buna rağmen senin peşinden geldi, hem de hiç bıkmadan. Bu yıl sonunda seni yatağa atılacaklar listesinden silip sıradaki hedefine geçmeyeceğini kim bilebilir ki?”

“Bunun olabileceğine en ufak bir ihtimal veriyorsan bile onu hiç tanımamışsın demektir.” Endişelerim söylediklerine bir can simidine yapışır gibi tutunmuş olsa da başımı iki yana salladım. Holden ve ben bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmamıştık, bunun en büyük nedeni yaşadığımız şeyi gizli tutmaya odaklanmamızdı. “Neden hepsinden bu kadar nefret ediyorsun? Le-o’yla aranda ne geçti?”

“Önemli bir şey değil.” Beni eliyle geçiştirdikten sonra içini çekti. “Özür dilerim. Haklısın. Holden’ı tanımıyorum, belki de onu fazla acımasızca yargıladım. Aynı zamanda siz ikiniz oyun

oynamayı bırakıp birbirinize tamamen teslim olduğunuzdan beri *senin* bir bulutun üzerinde süzülüyor gibi davrandığını ve her türlü riski görmezden geldiğini de düşünüyorum. Gardım tamamen düşürdün.”

Buna itiraz edemezdim, ben daha Mary’nin dediklerini sindirmeye fırsat bulamadan ön kapı sivrularak açıldı. Babam içeri bir şimşek gibi girdi.

Bana baktı, kapıyı arkasından çarparak kapadı ve hemen ardından Mary’ye döndü.

Mary, “Sizi gördüğüme sevindim, Bay Lee,” diye mırıldandıktan sonra koltuktan fırladı. “En iyisi ben...” Merdivenleri işaret etti, bana anlayış dolu gözlerle baktıktan sonra basamakları hızla çıktı.

Babama dönüp baktığımda kalbim ağzıma geldi.

Kanepeyi işaret ederek konuşmadan oturmamı söyledi, ben oturunca deminki yerimi alarak oturma odasında volta atmaya başladı. Gerçi onun adımları daha yavaştı, nefes alış veriş be-nimkinden daha kontrollüydü. Cebimdeki telefon titrediğinde daha bakmadan mesaj atanın Holden olduğunu biliyordum. Bütün benliğim o mesajı okumak, babamın ne dediğini, aralarında ne geçtiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

“Her şey bitti, Julep.”

Babamın sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. “Ne bitti?”

“Sen ve Moore. Aranızda her ne yaşandıysa artık sona erdi. Tam şu anda.”

“Baba...”

“Onunla yeterince tartıştım, o yüzden bunu seninle de yapacak enerjim yok. Sen benim kıızımsın. Bunu ondan daha iyi biliyorsun. Açık ve net.”

Yutkundum.

“Holden’a gelince, doğrudan bana itaatsizlik ettiği için bunun bedelini ödüyor.”

“Ne yaptın?”

Doğrudan gözlerimin içine baktı. “Onu göz hapsine aldım.”

“Göz hapsine mi?” diye yineledim, kalbim göğsümde canımı yakarak sıkıştı. “Yani...”

“O şartların ne olduğunu biliyor. Sana da açıklamama gerek yok.”

Bununla benim şartları bilecek kadar zeki olduğumu varsaydığını kastediyordu, üstelik haklıydı. Her şeye rağmen babamın onu dinleyebileceğini, Holden’ı bağışlayabileceğimi ummuştum. Ancak tabii ki böyle bir şey yapmamıştı.

Benimle ilişkisini kesmezse Holden’ı yarı finaller sırasında yedek kulübesine almakla tehdit ettiğini bilmek için sözlü bir onaya ihtiyacım yoktu.

Gözlerime yaşlar battı ama onları hemen bastırıp çenemi yukarı kaldırdım. “Senin isteklerine karşı çıktığımızı anlıyorum ama...”

“Sen de göz hapsindesin.”

Dudaklarımı bir küçümsemeyle büktüm. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bu saçmalığa bir son vermezsen seni rehabilitasyon merkezine yatıracağım anlamına geliyor.”

Ağzım açık kaldı. “*Rehabilitasyon* merkezi mi?” Bir kahkaha attım. “Baba...”

“Çok ciddiym, Julep. Şaka yapmıyorum.”

“Ben ayığım.”

Bunun üzerine volta atmaya bıraktı. “Bana yalan söyleme,” derken gözleri hüznüldü.

“Yalan söylemiyorum. Yani, evet, arada sırada içiyorum ama sadece bir kadeh şarap. Belki iki.”

“Çukur’da kendini lanet bir aptal durumuna düşürdüğün o geceyi bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

“Sadece sarhoş değildin, tam bir felakettin. Bunun içkiden fazlası yüzünden olduğunu biliyorum.”

Yutkundum, hızlı düşünmeye ve suçumu örtmeye çalışıyordum. “Sadece azıcık ot içtim.”

“Ot falan değildi, bunu sen de biliyorsun! Bana yalan söyleme. Lanet olsun, sakın bana yalan söyleme...”

O anda babam kendini kaybedip yumruklarını sıktı, hızla üzerine yürürken gözleri vahşileşmişti. İçgüdüsel olarak korkudan sindim, bu daha fazla yıkılmasına sebep oldu.

Tamamen çökmüştü.

Yanıma yığıldı, kendini o kadar sert bırakmıştı ki kanepe duvara çarptı. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldığı anda omuzları sarsılıyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu. “Baba?”

O anda hıçkırığa hıçkırığa ağladığını fark ettim.

Onu en son Abby’nin cenazesinde ağlarken görmüştüm.

Bu görüntü ve ses beni susturdu. Ona uzanıp elimi tereddütle sırtına koyduğumda boğazım duygularla düğümlendi. “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Daha çok ağlamaya başladı. Başını iki yana sallıyor, bedenini sürekli ileri geri sallıyor ve ağladığı için sinirlenmiş gibi homurtular çıkarıyordu. Bir süre sonra burnunu çekti, sanki aslında gözyaşlarına sinirliymiş gibi öfkeyle onları sildikten sonra başını kaldırarak bana baktı.

Gözleri kızarmıştı, yüzü tamamen çökmüştü.

“Senin için hayatı yoluna koymak adına elimden gelen her şeyi yaptım. Kardeşinden sonra...” Boğazı düğümlendi. “Yapamam... Seni de kaybedemem.”

Altdudağım titredi. “Baba...”

“Lütfen,” diye yalvardı, bu kelimeyle gözlerine yeniden dolan yaşları silerek. “Lütfen, Julep. Beni dinle. Senin için neyin iyi olduğunu bildiğime güven. Tek evladım sensin. Sadece... seni korumama izin ver. Lütfen.”

Sesindeki çaresizlik içimdeki diğer tüm duyguları sildi,

kollarımı ona doladım. Babama sanki küçük bir çocukmuş gibi sarıldım, kız kardeşim öldüğünden beri çektiği bütün acının ve hissettiği bütün stresin üzerine kara bulut gibi çöktüğünü hissedebiliyordum. Bu da aklımdaki tüm düşünceleri boğup yok olmasına sebep oldu.

Ona sarıldım ve en sonunda o da bana sarılıp sanki beni kurtarmazsa gözlerinin önünde yok olacaktım gibi sıkıca kendine çekti.

Bunu ona ben yapmıştım.

Bu gerçeğin ağırlığı, beni yarattığımı karmaşanın içine sessiz bir tutsak olarak hapsetti.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

HOLDEN

Julep mesajıma cevap vermedi.

Babası sonunda sokağa park ettiği cipine atlayıp gidene kadar evini izledim. Koç gittikten hemen sonra onu aradım ama telefonunu açmadı.

Kendime bunun iyi bir fikir olup düşünmek için zaman tanımadan ön kapıdan fırlayıp sokağın karşısındaki evine doğru hızla ilerledim. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırmıştım ki bunu yapma fırsatını bulamadan kapı açıldı.

Julep perişan haldeydi.

Saçları keçeleşip birbirine dolanmıştı, gözleri de şişip kızarmıştı. Bileğiyle burnunu silerken bir yandan burnunu çekiyordu.

Bu manzara lanet olası yüreğimi parçaladı.

“Gel buraya,” diyerek tekrar ağlamaya başlarken onu kendime çektim.

Hiç durmadan titreyip kapüşonluma can simidiymiş gibi tutunurken hâlâ açık duran kapının eşiğinde onu sarmaladım. İçimdeki son sağduyu kırıntısı sayesinde bizi içeri sokmayı ve kapıyı kapatmayı akıl edebilmişim. İçeri girdikten sonra geriye çekilip onu omuzlarından tuttum.

“Aklını kaybetti, değil mi?”

“Kırmızı alarm seviyesinde kafayı yedi.”

“Benimle de öyle,” dedim sonra iç çekerek başparmağımla gözyaşlarını sildim. “Hadi gel, bize çay yapayım.”

Julep kolumu beline dolayarak onu mutfağa götürmeme izin verdi. Ben bitki çayı kutusunu bulana kadar dolapları açıp kapatırken o küçük mutfak adasını çevreleyen bar taburelerinden birine oturdu. Ardından elektrikli su ısıtıcısını doldurup kaynamaya bıraktıktan sonra, kalçamı tezgâha yaslayarak ona döndüm.

“Sadece bizi tanımıyor,” dedim. “Anlamıyor. Birbirimize iyi geldiğimizi görmesini sağladığımızda fikrini yeniden değerlendirecektir.”

Julep ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Gözlerini hiç kırpmadan tezgâhın üzerindeki koyu bir lekeye bakıyordu.

Su fokurdamaya ve kaynamaya başladığında bile mutfağın içi çok sessizdi. Tık sesi geldiğinde su ısıtıcısını kapattım, çay poşetlerini iki kupaya yerleştirerek suyu üzerlerine döktüm. Birini Julep’e uzatıp diğerini de kendi önüme koydum.

“Demlenmesi için birkaç dakika bekle,” dedim.

Julep ellerini bardağın etrafına sararken başıyla onayladı.

Babası onunla buradayken ben ne yapabileceğimizi düşünmüş, bir plan kurmaya çalışmıştım. Bunu yeni bir sebze ya da çiçek dikip onlara bakmak gibi düşünüyordum. Kolay olmayacağını biliyordum ama hiçbir şey imkânsız değildi.

“Bence onu akşam yemeğine davet etmeliyiz,” dedim sonunda. “Belki önümüzdeki hafta sonu amcalarımla birlikte yaparız. Nathan güzel bir yemek hazırlayabilir. İyi bir aileden geldiğimi, kızını yatağa atmaya çalışan serserinin teki olmadığını görür.”

“Bir de ondan habersiz amcalarınla tanıştığımı mı öğrensin?” Julep başını iki yana salladı. “Kendini kandırılmış hisseder.”

“Pekâlâ, onlardan seninle ilk kez tanışıyorlarmış gibi davranmalarını isterim.”

“Onlardan *yalan* söylemelerini mi isteyeceksin?”

“Tam olarak yalan sayılmaz.”

“Evet, sayılır.”

“Amcalarımın umurunda bile olmaz. Bunu yalan olarak görmezler,” dedim. “Sana bayılıyorlar ve yardım etmek isteyeceklerdir.”

Julep sessiz kaldı.

Çayımı üfleyerek poşeti birkaç kez daldırıp çıkardım. “Eğer aceleci davranmaktan korkuyorsan bir süre bekleyebiliriz. Sakinleşmesi için ona biraz zaman verelim.”

“Holden...”

“İnan bana, babanın kızgın olduğunu biliyorum,” dedim. Aklında koçun kıpkırmızı yüzü belirdi. “Ama sadece hazırlıksız yakalandı. Hepimiz öyle. Şu anda duygularını yoğun yaşıyor.”

“Bence ilişkimizi bitirmeliyiz.”

Hareket etmeyi kestim ve çay poşetinin ipi parmaklarımın arasında kalakaldım, ardından Julep’in gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. Ciddi olduğunu gördüğümde göğsümü bir panik duygusu kapladı.

“Buna bir son vermeliyiz, Holden.”

İnanılmaz derecede yorgun görünüyordu.

“Son vermeliyiz,” diye tekrarlardım, soru sorar gibi değil de duyduğum şeyin doğruluğundan emin olmak için. “Ben ayrılmak istemiyorum. Senin istediğin bu mu?”

“Tabii ki hayır ama başka bir seçeneğimiz yok.”

“Her zaman bir seçenek vardır.”

“Bu sefer yok.”

Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle gümbürdüyordu ki kendi sesimi güçlülükle duyabiliyordum. “Bir yolunu bulacağız. Belki bu gece değil ama bir şekilde çözeceğiz.”

“Çözülecek bir şey yok. Yani... belki...” Altdudağını çiğnedi. “Belki de böylesi en iyisidir.”

O anda kulaklarım uğuldamaya başladı. “Böyle söyleme,” diye fısıldadım.

Yüzü biraz çarpıldı ama başını aşağı eğerek ellerine baktı, onu boğmakla tehdit eden duygularını kontrol edebilmek için

elinden geleni yapıyordu. “NFL’e giriyorsun. Gerçekten, ne olmasını bekliyorduk ki?”

“Julep, bunu yapma.”

“Yaşadıklarımız güzeldi, eğlendik...”

Hızla ayağa kalkarak mutfak adasının etrafından dolandım, yüzü bana dönene kadar taburesini çevirdim ve ellerimi oturduğu yerin iki yanına koyarak onu hapsettim. Ona doğru eğilip gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim.

“Güzel mi? Yaşadıklarımız *güzel* miydi?”

Uzaklaşmaya çalışsa da izin vermedim.

“Bunu yapma,” diye yalvardım ona. Çenem kaskatı kesilmiş, burun deliklerim genişlemişti. “Beni kendinden uzaklaştırma.”

“Başka bir çözüm yolu göremiyorum.”

“Ben görüyorum.”

“Seni neyle tehdit ettiğini biliyorum,” diye fısıldadı gözleri yaşlarla parlarken.

Nefes almak için kendimi zorlayarak ağzımı kapalı tuttum.

“Blöf yapmıyor,” diye devam ederken sesi kulağa yumuşak, teslim olmuş gibi geliyordu. “Seni yedeğe alıp Russo’yu oynatacak. Hayatın boyunca uğruna çalıştığın her şeyi kaybedeceksin.”

“Umurumda bile değil.”

“O zaman sorunun bir parçası da bu,” diye çıkıştı ve kolumu iterek önünden çekip ayağa kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtı bana dönük halde oturma odasına geçti.

Kendimi sakinleştirmeye, net düşünmeye ve panik yapmama-ya çalışarak olduğum yerde kök salmış gibi kaldım.

Ancak başarılı olamadım.

“Bak, aramızdaki şey gerçektir, Holden,” dedi başparmağıyla bir damla gözyaşını silerken. “Seni önemsiyorum. İşte tam da *bu yüzden* durmamız gerekiyor. Benim varlığımı bile bilmeden çok öncesinde hayalini kurduğun bir geleceğin var. Bunu mahvetmek istemiyorum.”

“Mahvetmiyorsun. O geleceği daha iyi hale getiriyorsun.”

Küçük omuzları çöktüğünde onu kendime çekmeyi, ona sarılıp her şeyi benim gibi görmeye zorlamayı çok istedim. Oysa ben ona doğru bir adım attığımda o da bir adım geri çekildi.

“Kaybedecek bir şeyi olan sadece sen değilsin, tamam mı?” Burnunu çekti. “Beni rehabilitasyona göndermekle tehdit etti.”

Çenemi sertçe sıktım. “Ne yaptı dedin?”

“Göndermeyecek,” dedi çabucak. “Öyle demek istemedi. Öyle demek istemediğini *biliyorum*. Sadece bunu söyleyecek kadar korkuyor. Son beş yıldaki davranışlarımla onu işte bu kadar mahvettim.”

“Benim demek istediğim de bu. Bir dönüm noktasındasın. Bunu biliyor, bana kendi söyledi,” diyerek ona doğru ilerlediğimde bu defa geri çekilmedi. “Sadece iyileşmenin sebeplerinden birinin *bizim birbirimize iyi gelmemiz* olduğunu anlamasını sağlamamız lazım.”

“Bu o kadar basit değil.”

Omuzlarını tutarak uzun bir nefes verdim. “Sadece bana güven. Bunu düzeltebileceğime güven.”

Gözleri yine yaşlarla doldu, bu sefer yutkunurken özgürce akmalarına izin verdi. “Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Julep...”

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dedi yeniden yalvarırcasına. “Hem senin de maça odaklanman gerekiyor.”

“Maça odaklanmak istemiyorum.”

“Tekrar ediyorum, bu da sorunun bir parçası,” dedi bıkkın bir tavırla.

Çılgılık atmak istiyordum. Duvarı yumruklayarak ona bunu yapmamasını, ben ona tutunmak için umutsuzca çabalarken beni kendinden itmemesini söylemek istiyordum. Ancak ben ona ne kadar sıkı sarılırsam o da bana karşı o kadar *direnecekmiş* gibi duruyordu.

“Benim tanıdığım Holden *sadece* maça, takımıyla şampiyonluğu kazanmaya ve seçmelerdeki yerini garantilemeye odakla-

nırdı. Sezon başında tanıştığım adam buydu. Âşık olduğum adam buydu. Kararlı davranan bir lider olan, kızın teki için bunların hiçbirini riske atmayacak olan adam.”

“Sen herhangi bir kız değilsin, bunu gayet iyi biliyorsun.”

Altdudağı titrerken gözlerini benden kaçırdı.

“Ben hâlâ o adamım,” diye devam ettim. “Öyleyim. Kazanmak istiyorum. *Hepsini* istiyorum ama bu süreçte seni kaybetmek istemiyorum.”

Sustu, daha fazla ağlamamak için kendiyile savaşıyordu. “Başka bir çözüm göremiyorum.”

Başımı iki yana salladığım sırada gözlerim yanıyor, kalbim deli gibi atıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı. “Gitmeni istiyorum. Gitmene *ihtiyacım* var.”

O kadar öfkeli ve çaresizdim ki kendimi kontrolden çıkmak üzere olan deli bir adam gibi hissediyordum. Ancak şu an içinde bulunduğumuz durumun ne kadar kırılgan olduğunu, ısrar etmemin onu sadece benden daha fazla uzaklaştıracağını hissedebiliyordum. Çılgına dönmüştü. Korkmuştu. Bense hâlâ elinde tuttuğunu hissettiği son kontrol kırıntısını da ondan çekip alarak durumu onun için kötüleştiriyordum.

Onu kendime çekip bana bakana kadar çenesini yukarı kaldırdım.

“Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim, Julep. Bunu bile ama sadece bir şartla. Kendine biraz zaman ayırıp yalnız kaldıktan sonra benimle konuşacağına söz vereceksin. Bunun bir son olmadığına dair bana söz vermelisin.”

Yutkundu, yaşlarla parlayan gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim titrek bir sesle. “Beni anlıyor musun? Seni bırakıp hiçbir yere gitmiyorum.”

Dudaklarından kopan feryadı acı dolu bir öpücükle susturdum, o da aynı çaresizlikle kollarını boynumun etrafına sarıp

beni kendine çekerek karşılık verdi. Onu uzun uzun, yoğun bir şekilde öptüm. Sıkıca sarılıp söylediklerime inanması için içimde kalan her inanç zerresiyle dua ettim.

“Tamam,” dedi nefes nefese geri çekilirken alnını benimkine yaslayarak.

“Söz veriyor musun?”

Başıyla onayladı. Onu tekrar kendime çektim, dudaklarımı onunkilere bastırduğымda ikimiz de titriyorduk.

Ardından tıpkı benden istediğı gibi gittim.

Söz vermiş olmasına rağmen, kapıyı arkamdan kapadığımda kalbim kederden oluşan bir kara delik tarafından yutulmuş gibi hissettim.

Sanki onu bir daha hiç öpemeyecektim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

JULEP

Bu bir ritüel haline gelmişti.

Her sabah komodininin üzerinde çalan telefonumun sesiyle uyanıyordum. Uyuyamadığım için kıpkırmızı gözlerle telefona uzanıp beni bekleyen kelimelere bakıyordum. Her seferinde mesaj farklıydı ama her gün hiç şaşmadan aynı saatte geliyorlardı.

Günaydın.

Ben hâlâ buradayım.

Umarım bugün biraz daha rahat nefes alırsın.

Bizden vazgeçme.

Dün çok güzel görünüyordun.

Her şey yoluna girecek, Julep. Bana güven.

Mesajda ne yazarsa yazsın, her seferinde telefona sarılıp gözlerimi kapadığımda göğsümde keskin bir acı hissediyordum. Ağlamamaya çalışarak ve genellikle başarısız olarak telefonu sanki Holden'mış gibi orada tutuyordum.

Hiç cevap vermemiştim.

Bir gece televizyon izlerken Mary'ye, "Mutlu olabileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. "Aramızdakinin bitmeye mahkûm olmadığını düşündüğüm için de."

"Mutlu olabilirsin, Julep."

“Ama onunla değil,” dedim.

Kaşlarını çatarak başını omzuma yasladı. “Bir gün onun yapacak kadar güçlü olmadığı şeyi yaptığın için sana teşekkür edecek.”

Bu daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Günler haftalara dönüştü, New England’ı vuran buz gibi yağmurla kar vücudumu da kalbim kadar soğuttu.

Bütün bu süre boyunca Holden mesafe isteğime saygı gösterdi.

O mesajlar dışında beni kendi halime bıraktı. Mary isteyken gizlice yanıma gelmedi ya da gece geç saatlerde bana gelmem için yalvarmadı. Stadyumda bile birbirimizden uzak duruyor, sahanın öbür ucuna özlem dolu bakışlar atmıyorduk.

Babam her hareketimizi izliyordu.

Memnun görünüyordu, onu dinlediğimiz için mutluydu. Hatta Holden üzerindeki baskısını bile biraz azaltmıştı, sahada dizginleri ona vermiş ve takım sezonun son maçına gitgide yaklaşırken kararları onun vermesine izin vermişti.

Bana söylediklerinde ciddi olduğunu göstermek içinse annemle konuşmuştu.

Onunla konuştuğunu *biliyordum* çünkü bir cumartesi sabahı kendimi zorlu bir direk antrenmanıya oyalamaya çalışırken annem beni aramıştı.

Ekranımda adını gördüğümde neredeyse gerçek olduğuna inanmayacaktım, ben on dört yaşındayken çekildiğimiz eski bir fotoğrafımız odayı aydınlatıyordu. Fotoğrafta diş tellerim ve saç örgülerim vardı. Annem kolunu bana dolamıştı. İkimiz de mayo giymiştik, arkamızda fiskiye çalışıyordu. Bütün sabah boyunca fiskiyelelerin arasında koşuşturup durmuştuk.

“Anne?” diye soru sorar bir tonla aramayı yanıtlarken, içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini düşünmüştüm. Yoksa neden arayacaktı ki?

“Merhaba, Jujubee.”

Bu lakabı duymak içimi ısıttığı kadar kalbime bir bıçak saplanmasına da neden oldu.

“Her şey yolunda mı?”

“Elbette,” diye cevap verdi, sanki neden bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüğümü anlayamıyormuş gibiydi. Babamla buraya taşındığımızdan beri beni hiç aramamıştı.

“Peki.”

Sessizlik.

“Baban bana ne kadar iyiye gittiğini anlatıyordu,” dedi. “Ben... bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim.”

“Teşekkür ederim,” derken sesim titriyordu, tam artık ağlayamayacağımı düşündüğüm anda gözlerim yeniden yaşlarla dolmuştu.

Hiç de iyiye gitmiyordum.

“Düşünüyordum da... ikiniz Noel için eve gelseniz nasıl olur? Maç yaklaştığı için baban muhtemelen sadece bir iki günlüğüne gelebilecektir ama... onunla Texas'ta buluşmadan önce ikimiz burada birkaç gün geçirebiliriz.”

Yarı final maçı yılbaşı gecesi Texas'ta oynanacaktı.

“Gelmemi istiyor musun?”

“İstiyorum,” diye fısıldadı. “Ben... ben özür dilerim, Julep. Abby öldüğünden beri... *hayatla* başa çıkma şeklimden dolayı.”

“Seni bu hale ben getirdim.”

“Hayır, getirmedi.”

“Getirdim,” dedim boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak. “Onu ben öldürdüm. Ardından bir canavara dönüştüm. Annem olsaydım ben de kendime sırtımı dönerdim.”

“Ah, tatlım...”

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken akmasına engel olmadım.

“Onu sen öldürmedi.”

“Daha önce böyle söylememiştin.”

“Eh, yanıliyordum. Canım yanıyordu ve aslında hepsi bir kazayken suçlayacak birini arıyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Benim hatamdı.”

Annem bir an sessiz kaldıktan sonra, “Babanla benim eskiden kokain kullandığımızı biliyor muydun?” dedi.

Betim benzim attı. “Ne yapıyorduk dedin?”

“80’lerin sonunda çıkmaya başlamıştık,” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Sürekli konserlere giderdik. Aerosmith, Kiss, Poison.” Yumuşak bir kahkaha attı. “Gençtik. Kendimizi yenilmez hissediyorduk. Tıpkı sen ve Abby’nin o gece hissettiği gibi.”

Bir damla gözyaşı daha serbest kaldı.

“Siz *çocuktunuz*, Julep. İkiniz de aşırı doz olasılığını düşünmediniz bile. Koşullar farklı olsaydı, o uyuşturucu karıştırılmış olsaydı... ikiniz de iyi olurdunuz. Harika vakit geçirir, yıllarca bu olaya gülerdiniz.”

“Ama *karıştırılmıştı*,” dedim boğulurcasına.

“Evet, bu çok trajikti. Ancak senin hatan değildi ve seni kötü bir insan yapmaz. Bunu anlamanda yardımcı olmadığımı biliyorum,” diye itiraf etti. “Ben de kendi şeytanlarımla savaşıyordum. Bir anne olarak seni hayal kırıklığına uğrattım, bunun için üzgünüm ama artık buradayım. Artık buradayım, Julep ve işleri yoluna koymak istiyorum.”

Holden’in amcası Kevin’ı ve o gece evinde yalnız kaldığımızda bana söylediklerini düşündüm. Ebeveynlerimizin de bizim gibi insan olduğunu, hatalar yapabileceğini söyleyişi kulaklarımda yankılanıyordu.

“Belki Abby için bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm,” dedi bir süre sonra. “Kiliseye bir bahçe ya da çeşme, onu anımsatacak bir şey. İkimizin birlikte yapacağı bir şey.”

Birlikte kelimesini duyunca irkildim. Bunu duymak olabilecek en güzel şekilde acı veriyordu.

Bir anlık duraksamanın ardından annem, “Noel’de eve gel,” dedi.

Bu düşünce kalbimi ısıttı.

“Tamam.”

Hayatımın en sefil tatil sezonunu geçirmiştım.

Her sabah içimde bir boşlukla uyanıyor ve Julep'e mesaj atarak o gün cevap vermesini umuyordum.

Hiç cevap vermedi.

Pes ettiğini, elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ona mesafe ve zaman vereceğime dair söz vermiş, bu sözüme sadık kalmıştım. İçimdeki her zerrem sözümü bozmam için yalvardığında bile dayanmıştım. Onu arama, yanına koşma hatta stadyumdayken ondan tarafa bakma dürtüsüne bile direnmişim.

Beni depresyondan kurtaran tek şey futboldu.

Her zamankinden daha erken kalkıp her akşam olabildiğince erken uyuyarak kendimi son maça hazırlanmaya vermişim. O zaman bile genellikle yatakta dönüp durarak Julep'i aramamaya çalışıyordum.

En azından deniyordum.

Her sabah koşuyor, sonra ağırlık odasına gidiyordum. Ardından eski maç kasetlerini izliyordum ve o zamana kadar antrenman vakti gelmiş oluyordu. Odağımı takıma, oyuncularına ve yarı finallere doğru son hız ilerlerken her birinin zihninin açık olmasını sağlamaya vermişim. Antrenmandan sonra ihtiyacı olan oyuncularla finallerini geçebilsinler diye çalışmak için biraz daha kalıyordum, dersler sona erdiğindeyse tamamen maça odaklanmış durumdaydım.

Dönem bittikten sonra bile kampüste kalıp Noel arifesinden bir gün öncesine kadar antrenman yapmıştık. Koç ancak o zaman bizi tatil için serbest bırakmıştı. Ayın yirmi altısında tekrar burada buluşacaktık.

Dört gün sonra da takım Texas'a uçacaktı.

Bir bakıma Noel tatili için minnettardım, birkaç günlüğüne Çukur'dan uzaklaşıp amcalarımla vakit geçirebilecektim. Ju-

lep'e bu kadar yakın olmak, sokağın tam karşısında olmasına rağmen sanki o dünyanın öbür ucundaymış gibi hissetmek beni öldürüyordu. Hangisinin bana daha çok işkence ettiğini bilmiyordum. Penceresinden içeri süzülmeyi isteyerek uyuyamadığım uzun geceler mi, yoksa stadyumda ona bakmamak için fiziksel bir savaş vermek zorunda kaldığım uzun günler mi?

Olanların tek iyi yanı babasının sözüne sadık kalmasıydı.

Beni yedeğe alarak Russo'yu oynatmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle de Julep'i istediği gibi yalnız bıraktığımdan emin olduktan sonra, sanki nihayet bana biraz olsun saygı duyuyordu. Kontrolü ele almama izin vermeye başlamıştı, oyunu uygun gördüğüm şekilde kurmayı bana bırakıyordu. Antrenmandan önce ve sonra her oyuncuyla ayrı ayrı konuşmama müsaade ediyor. bütün sezon boyunca olmaya çalıştığım kaptan gibi davranmama sonunda izin veriyordu.

Beni kaptan olarak görmesi için Julep'ten vazgeçmek zorunda kalmam beni öldürüyordu.

Kevin amcam kanepenin diğer ucuna uzanırken elimdeki fincanı başıyla işaret ederek, "Eggnog'una* biraz rom katmaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun," dedi. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu, rafına çoraplar asılmıştı. Nathan, Joanne'in hediyelerini paketleyip ağacın altına koyarken Carpenters'ın *Merry Christmas Darling* şarkısını mırıldanıyordu.

"Muhtemelen ama şampiyonluğu kazanana kadar alkol içmem."

"Koçun emirleri mi?"

"Benim emirlerim."

Gülümsedi. "İşte bu, kulağa tanıdığım ve sevdiğim, birinci oyun kurucu gibi geliyor."

Ben de gülümsemeye çalıştım ama imkânsızdı. Telefonumu çıkarıp Julep'e gönderdiğim mesaja baktım.

* Süt, krema, şeker ve çırpılmış yumurtayla yapıp genelde Noel'de tüketilen geleneksel bir içecek. Bazı durumlarda içine rom, viski ve brendi gibi damıtılmış içkiler eklenebilir. (ç.n.)

Mutlu Noeller, güzelim. Seni özledim.

Mesajı yazıp en az sekiz kez silmiş, sonunda zayıf görünüp görünmediğimin umurunda olmadığına karar vererek göndermişim. Mesajı göndermemin üzerinden beş saat geçtiği ve herhangi bir cevap alamadığım için kelimelere her baktığımda midem ekşiyordu.

Aklının nerede olduğu ya da nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ancak içimdeki bir şeyler bizden vazgeçtiğini söylüyordu.

“Mesaja gözlerini dikerek cevap vermesini sağlayamazsın.”

İç çekerek telefonumu ekranı altta kalacak şekilde aramızdaki mindere fırlattım. “Biliyorum.”

“Eminim o da seni düşünüyordur.”

“En azından birimizin öyle düşünmesine sevindim.”

Yumruğuyla dizimi dürttü. “Hadi ama. O kız da sana, senin onun için olduğun kadar deli oluyor. Bunu biliyorsun.”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama... bilmiyorum. O gecedan beri benimle bir kez bile konuşmadı, tek bir mesaj bile atmadı.”

“Senden zaman istedi.”

“Ben de bunu ona veriyorum.”

Kevin amca bir kaşını kaldırdı.

“Çoğunlukla,” diye düzelttim sertçe. “Olan biten her şeyi hesaba katarsak bence olağanüstü bir irade gücüm var.”

Bunu söylediğimde kıkırdayarak sıcak çikolatasını yudumlayıp üstdudağında kalan *marshmallow*’u yaladı. “Sadece maça odaklan, tamam mı? Takımına. Julep de bunu isterdi.”

“Öyle yapıyorum.”

“Onun da ailesine odaklanmasına izin ver.”

İçimi çekerek başımla onayladım. “Deniyorum.”

Kevin amca bacağıma teselli eder gibi hafifçe vurdu, sonra Nathan’ın bağladığı fiyongu düzeltmek için onun yanına yere indi. Görünüşe göre yeterince iyi yapamamıştı ve o fiyongu düzeltirken Nathan gözlerini devirse bile sinirli görünmüyordu.

Daha çok bunun çok sevimli olduğunu düşünüyor gibiydi, sanki hayatlarının geri kalanında Kevin'ın arkasından fiyonklarını düzelteceğini biliyor gibiydi.

Göğsüm sızladı çünkü Julep'le benzer bir gelecek hayal edebiliyordum.

Çıldır mıydım? Çünkü tam olarak böyle hissediyordum. Sanki deli bir adama dönüşmüştüm. Geçen yıl bu zamanlar aklımdaki ve kalbimdeki tek şeyin futbol olması nasıl mümkündü? Şampiyonluk kazanıp NFL'e seçilmek dışında hayal kuramamam?

Şimdiyse uyanıkken her düşüncem ve uykusuz geçen her gecem Julep'le dolup taşıyordu.

Noel'in ertesi günü antrenmana erkenden gittim ama tek erken gelen ben değildim. Takımın yarısı çoktan oradaydı, hepimiz yaklaşan sezon sonu maçını bizi iliklerimize kadar sarsan bir deprem gibi hissediyorduk.

Otuz bir Aralık'ta Houston'a giden uçağa gözlerimiz açık, kararlı ve hazır bir halde bindik.

Yılbaşı Arifesi'nde yeni boyanmış sahaya ısınma hareketleri yapmak için çıktığımızda hepimizin bedeni kontrol edilemez bir enerjiyle uğulduyordu.

İşte o an gelmişti. Bu bizim anımızdı.

Bütün sezon boyunca bunun için mücadele etmiştik.

Şampiyonluk maçına bir galibiyet, şampiyonluğu eve götürmeye iki galibiyet uzaktaydık. Artık bizim olanı kimsenin almasına izin veremeyecek kadar ileriye gelmiştik. Isınmalarımızı bitirip oyun öncesi hazırlıklar için soyunma odasına doğru koşarken konuşmamı zihnimde tekrarlardım.

Tünele varmadan önce Julep önüme çıktı.

Yavaşlayarak onun durduğu yerden birkaç adım ötede durdum. Onu görünce midem düğüm düğüm oluyor, göğsüm sıkışıyor. O da benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu ama bir şekilde hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Batmakta olan

güneş onu sıcak bir altın rengi ışıltıyla sarmalamış, parlamalarına neden olarak kahverengi gözlerini canlandırmıştı.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Konuşmamı *isteyip istemediğini* bile bilmiyordum. Bu yüzden elimde kaskımla orada öylece durdum. Bir yandan ona uzanabilmeyi diliyor, diğer yandan bütün gücümü bunu yapmaya engel olmak için harcıyordum.

Uzun bir süre bana sadece baktı, çenesini dikleştirirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sonra bana doğru küçük bir adım attı ve bunu yaptığında stadyumdaki bütün oksijen yok oldu.

“Günaydın. Ben de hâlâ buradayım. Sensiz aldığım her nefes canımı yakıyor,” dedi titrek bir sesle.

Boğazım acıyla düğümlenmesine rağmen içimi bir rahatlama kapladı.

Mesajlarıma cevap veriyordu.

“Bizden vazgeçmedim. Bu kadar berbat haldeyken güzel olmanın yakınından bile geçtiğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir. Sana *güveniyorum*.” Duraksayarak gülümsedikten sonra fısıldadı. “Mutlu Noeller.”

Burnumdan minik bir nefes vererek güldüm.

“Bu senin zaferin,” diye bitirdiğinde bir süre bu kelimelerin aramızda ağır bir şekilde asılı kalmasına izin verdi. “Git ve yen onları, Kaptan.”

Sonra kalbim ellerinde tünelden koşarak uzaklaştı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

JULEP

“BASTIR! BASTIR! BASTIR!”

Leo sahanın aşağısına doğru hızla ilerlediği sırada takımın diğer üyeleriyle birlikte ben de bağıırıyordum. Onu yere indirmeye çalışan savunma oyuncularının arasından sıyrılırken topu yan tarafına sıkıştırmıştı. Tam bir hayvandı ve yere düşmeden önce yaklaşık kırk yarda koştu.

Kalabalık resmen kükrüyordu, başımı kaldırıp kalan zamana ve skora baktığımda yüreğim ağzıma geldi.

Dört sayı gerideydik, tek molamız bile kalmamıştı ve sadece yirmi saniyemiz vardı.

Holden’in diğer hücum oyuncularımızla birlikte çizgiye geri dönüşünü izlerken, babamın parmaklarını koparacağını sandım. Leo saha dışına çıkmamıştı bu yüzden süre hâlâ işliyordu. Onlar dizilir dizilmez top atıldı ve Holden topu yere vurdu.

Düdük çaldı, saat durdu. Artık on üç saniyemiz vardı.

“Nefes alamıyorum,” dedi Riley. Ellerini başının üstünde kavuşturmuş yanımda volta atıyordu.

Ben de aynı şekilde hissediyordum ama sessiz kalarak Holden’a odaklandım.

“Hadi, hadi,” diye mırıldandım fısıltıyla.

Hücum oyuncularını toplayarak bileğindeki sporcu bandında yazılı olan oyun stratejisini anlattı. Sertçe elini çırpıtığında tüm oyuncular aceleyle çizgiye geri döndü.

Karşımızda ülkenin en iyi takımı olarak görülen Central Louisiana Üniversitesi Kunduzları vardı. Kalabalık yarı yarıya bölünmüş olsa da savunmanın bizi tutması için kükrediklerinde, kulağa sanki bütün stadyum CLU taraftarıymış gibi geliyordu.

Top atılıp Holden'ın eline düşer düşmez Kyle'in beklediği sayı bölgesinin sol köşesine doğru süzölmeye başladı. Ancak havada tehlikeli bir şekilde yana meyledip sarsıldı, rakip takımın savunma oyuncusu topu neredeyse yakalayacaktı ki top son anda merhamet ederek sahanın dışına çıktı.

Altı saniye kalmıştı.

Yanımda dikilen Zeke birbirine dayadığı parmaklarının arasından, "Siktir," diye küfretti.

Clay onun yanından bağırdı, "*Hadi çocuklar! Bastırın!*"

Holden'ı kalabalığın arasından izlerken midem aşırı derecede bulanıyordu. Gözlerinin altına siyah boya sürmüştü, burnundan ter damlıyordu ve kaskının metal çıtalaları arasından görünen yeşil gözleri sertçe bakıyordu. Muhtemelen son hamlemiz olacak talimatı verdikten sonra hepsi ellerini çırpıp çizgiye geri döndü.

Gol çizgisinin sadece birkaç yard gerisindeydik. Herkes şimdi koşmamızı bekliyordu. Mantıklı olan buydu. Ancak top atıldığında, dış açık ve ara açıktaki tüm hücum oyuncularımız zikzak çizerek sayı çizgisinde bir boşluk yaratmaya çalıştı.

Holden cepte derinliklere çekildi, gözleri etrafı tararken sağ kolunu geriye çekip kilitlediğinde topu fırlatmaya hazırды.

Ancak kimse açıkta değildi.

Kyle tamamen kapalıydı, iki savunma oyuncusu net bir atış yapmasını imkânsız kılıyordu. Braden kendi ayağına takılmıştı ve sendeleyerek kalkmaya çalışıyordu.

Zamanımız kalmamıştı.

Zaman tükenirken Holden'ın bir sağa bir sola baktığını gördüm, bir yandan da hücum hattının Holden'ı devirmek için onlarla mücadele eden canavar gibi adamları geride tutmaya çalışmasını izliyordum.

Her şey bitmişti.

Nefes alamıyordum, gözlerimi kapatıp son düdüğün çalmasını beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Onun yere devrilmesini izleyemezdim, hayallerinin bu şekilde yıkılmasını izleyemezdim.

Kalabalık zaten gürültülüydü ancak gözlerim kapandıktan bir saniye sonra sağır edici bir hal aldı.

Tek gözümü açtım.

Holden'in bir boşluk bulduğunu görmek için tam zamanında açmıştım.

O anda diğer gözüm de anında açıldı ve Holden savunmanın sahanın sol tarafındaki küçük boşluktan koşarak geçerken kollarımı havaya kaldırıp aşağı yukarı zıplayarak çığlık attım. Savunmadakiler onun hareketini bir saniye geç fark ettiler ama içlerinden biri Holden'ı sararak kemiklerini kırmaya yetecek bir güçle yere düşürmeyi başardı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Çünkü sayı bölgesinde yere serilmişti.

Bu bir goldü.

Ağlamaya başladım. Çığlık atıp takımın geri kalanıyla birlikte zıplarken yaşlar gözlerime batıyordu. Kuzgunlar şaşkınlıkla başlarını öne eğerken bu sırada bizim oyuncuların hepsi sahaya akın etti ve oradakilerin üstüne atladı. Bir saniye sonra konfetiler yağmaya başladı. Riley, Zeke'in kollarının arasından fırlayarak beni sımsıkı kucakladı. Saçlarımız birbirine karışırken birlikte yukarı aşağı zıpladık, ikimiz de kulak zarlarımızı patlatacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorduk.

Başarmışlardı.

Kazanmışlardı.

Şampiyonluk maçına gidiyorduk.

Son düdüğü çaldıktan sonra herkes çıldırmış gibiydi.

Tam da beni havaya kaldıracakları sırada kaskımı çıkardım, konfetiler terli suratıma yapıştı. Yumruklarımı zaferle havaya savurup beni sahanın etrafında dolaştıran takımımın *NBU! NBU!* tezahüratlarına katıldım.

Sonunda beni ayaklarımın üzerine indirdikleri anda etrafımız muhabirlerle çevrildi, o sırada aileler de sahaya fırlamıştı. Heyecanımın izin verdiği kadarıyla soruları yanıtlamaya çalıştım ama sık sık bir takım arkadaşımın sırtıma atlaması ya da beni kucağına almasıyla sözüm kesiliyordu. Tam bir kargaşaydık, kameralar karşısında profesyonel davranamayacak kadar kendimizden geçmiştik.

Doğu Ligi Şampiyonu olmuştuk.

Ulusal şampiyonluk unvanı için mücadele etme şansını kazanmıştık.

Kupa töreni o kadar hızlı gerçekleşti ki her şey bir bulanıklıktan ibaretti. Hepimiz sırayla parlak altın şeyi tuttuk ve Koç Lee küçük bir konuşma yaparken onu hayatımızın aşkıymış gibi öptük. Serbest bırakıldığımızda gazeteciler yine etrafımızı sardı.

College Sports Network'ten genç bir erkek muhabirin bana haykırdığı soruları duymak için elimden geleni yapıyordum ki biri beni arkamdan çekti. Omzumdaki el tarafından savrulurak döndürülürken birden kendimi Kevin amcamın ezici kucaklamasında buldum.

"Başardın," diye bağırırken sırtıma sertçe vurdu. Nathan amcamın da bana sarılabilmesi için beni bıraktı. Etrafımızdaki kameraları hissedebiliyordum, bunu televizyonda yayınlayacaklarını ve ailemin geçmişi hakkında konuşacaklarını biliyordum.

"Ne oynadı ama!" diye bağırdı Nathan. İkisi de benim numaramı taşıyan el yapımı kapüşonlular giymişlerdi, yüzleri boyalıydı. Nathan'ın elinde buruşturulmuş bir pankart vardı ve bütün maç boyunca onu ellerinde tuttuklarına emindim.

Kevin beni tekrar kendine çevirip ellerini kollarıma koydu. Alnını benimkine yaslayarak, “Seninle gurur duyuyorum, Holden. Hem de çok,” dedi.

Bu kez onu sımsıkı bir kucaklama için kendime çeken bendim. bunu çoğunlukla lanet olası ulusal televizyonda ağlamamak için yapmıştım. Sonra beni serbest bıraktılar ve otelde görüşeceğimizi söylediler.

Saat belirtmemiştik çünkü üçümüz de bu gecenin benim için uzun olacağını biliyorduk.

Onlar gider gitmez Julep’i bulmak için kalabalığı taradım.

Görmek istediğim tek kişi o olmasına rağmen tek bulamadığım da oydu. Clay ve Zeke’in, koçun başından aşağı koca bir konteynır buz gibi enerji içeceğini döktüğünü gördüm. Leo’yu bütün sezon peşinde koştuğu amigo kızı öperken gördüm. JB ile antrenör ekibinin kalanını, Koç Hoover’ı ve ailesini, hatta telefonunu havaya kaldırmış Kyle’ı bile gördüm, hiç şüphesiz Instagram’da canlı yayın yapıyordu.

Ancak Julep’i göremedim.

Kalbim sıkıştı, onu soyunma odasında bulabileceğimi umarak kalabalığın arasından ilerlemeye başladım. Daha iki adım atamamıştım ki Giana beni kolumdan yakaladı.

“Basın odasında sana ihtiyacım var!”

“Tamam, sadece gidip...”

“Hayır, şimdi!” Başını iki yana salladı. “En fazla on dakika sürer. Lütfen, Holden. Bu muhabirlerle uğraşmak bir grup kediye bir araya toplamaya benziyor ama oyun kurucu nereye giderse onlar da takip edecektir.”

İsteksizce beni sahanın dışına sürüklemesine izin verdim, elbette muhabirler bizi takip ederek takımın geri kalanını biraz rahat bıraktı.

Elime podyumda bir mikrofon tutuşturur tutuşturmaz Giana gitti, muhtemelen sonraki oyuncularını sıraya dizmek ve soruları yanıtlamaya hazır hale getirmek içindi. Patronu Charlotte beni

sahnenin kenarından izliyordu. Kulaklığındaki kişiyi dinledikten sonra soruları almaya başlamam için bana işaret verdi.

Bu gerçeküstü bir deneyimdi.

Bir elin havaya kalktığını gördüğümde sorusunu sorması için muhabiri işaret ediyordum.

“İlk yarı final maçını kazanmak nasıl bir duygu?”

“Harika bir duygu ama bu galibiyetin bizim olacağını zaten biliyordum. Takım bütün sezon boyunca sadece buna odaklandı. Şampiyonluğu almaya hazırız.”

“Devrenin sonunda iki sayı gerideydiniz. Takımı nasıl toplayıp oyuna döndürmeyi başardın?”

“Oyunu hiç bırakmadık ki. CLU zorlu bir takım, ülkenin en iyilerinden biri. Bunu hepimiz biliyoruz. Maçın başında bize cehennemi yaşattılar ve bunu bekliyorduk. Önemli olan ikinci yarıda iyi bir geri dönüş yapıp onlara aynı cehennemi yaşatmaktı. Biz de bunu yaptık.”

“Bütün sezon boyunca bir sakatlıkla mücadele ettiniz. Bugünkü maçta hiç ağrınız oldu mu?”

“Sağlık ekibimiz sayesinde kendimi harika hissediyorum. Omzum hiç olmadığı kadar iyi durumda.”

Soru üstüne soru yağmuruna tutuldum, on beş dakika sonra bitkin düşmüştüm. Başka bir şey yapsam bu kadarcık zaman hiçbir şey sayılmazdı ama bu durumda sonsuzluk gibi gelmişti.

Bir sonraki muhabire söz hakkı verirken Giana'nın bir an önce sıradaki oyuncuyu göndererek beni rahat bırakmasını istiyordum.

Parlak turuncu spor ceketli bir kadın ayağa kalktı, bir elinde bir not defteri diğerinde kalemle bağıırıyordu. “Geçmiş röportajlarınızda en büyük hedefinizin şampiyonluğu kazanmak ve ardından NFL’e seçilmek olduğunu söylemişsiniz. Geldiğimiz noktada bunun gerçekleşeceğinden sanırım hepimiz eminiz. Peki ya bundan sonra ne olacak? Önündeki büyük maçı kazanıp profesyonel lige çağrılırsa Holden Moore için sırada ne olacak?”

Genel geçer bir cevap vermek için ağzımı açtım ama bunu yapamadan olasılıkla dolu bir ömür gözlerimin önünden geçti.

Sanki sorusu beni şimdiki zamandan çekip istediğim her şeyin gerçekleştiği bir geleceğe ışınlamıştı.

Takımımızın kupayı kaldırdığını, seçmelerde adım okundığında amcalarımın gülümsediği anları görüyordum. Sözleşmeyi imzaladığımı gözümde canlandırırdım, hangi takımın şapkasını takacağımı hayal ettim. Belki Colts'ta oynayarak Doğu Yakası'nda kalacaktım ya da belki Seahawks'la batıya gidecektim.

Üstelik hayalimin her adımında yanımda Julep vardı.

Şampiyonluk maçının son düdüğünden sonra kendini kollarına atıp bacaklarını belime dolamıştı, onu öperken ikimiz de konfetiyle kaplanmıştık. Seçme gününde telefonun çalmasını beklerken elimi tutuyordu. Yeni evimize benimle birlikte kutulanan taşıyor, direğini kurmamı istediği yeri işaret etmeden önce terli yanağımı öpüyordu.

Tam da o anda onsuz bunların hiçbirinin önemi olmadığını her zamankinden daha fazla fark ettim.

“Çok özür dilerim, ben... affedersiniz.”

Küçük sahneden fırlamadan önce başka bir şey söylemedim, yanından hızla geçerken Charlotte adımı seslendi. Giana'nın üzüleceğini biliyordum ama bunu daha sonra telafi edecektim.

Koridorda ilerlerken birçok kişi beni durdurmaya çalıştı. Oyuncular kutlamak, antrenörler tebrik etmek istedi. Beni durdurmaya çalışan bir yetenek avcısının yüzündeki hayal kırıklığı gözümde kaçmamıştı, yanından koşarak geçmeden önce ondan da özür diledim.

Hedefim soyunma odasıydı ve oraya vardığımda duraksadım, ona bakınırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

“N’aber, Kaptan?” diye sordu Zeke.

“Julep’i gördün mü?”

Sırıtarak sağlık ekibimizin ekipmanlarını kurduğu ara tarafı başıyla işaret etti.

Oraya doğru koştum, kramponlarım karo zeminde sürtünme bulamadığından durmaya çalışsam da başarısız olup kayarken hızla odaya daldım.

Koç Lee'nin tam önünde durdum.

Kaşlarını çatarak ona çarpmadan önce beni yakaladı. Onun arkasına baktığımda Julep'i gördüm.

Kapıyı kapatacak kadar geriye uzandım, takımdan birilerinin içeri girip elimdeki tek fırsatı mahvetmeyeceğinden emin olmak istiyordum. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmesem de ne olursa olsun takımın duymasını istemediğimi biliyordum.

Kapıda panjurlu bir pencere vardı. Panjuru indirdiğimde oda da yalnızca üçümüz kaldık.

“Moore, sen ne...”

“Anlaşma iptal.”

Kaşlarını çattı. “Ne halttan bahsediyor...”

Nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışırken bir parmağımı havaya kaldırıp Julep'in, babasının arkasında durduğu yere doğru kaçamak bir bakış attım. İçeri daldığımda ekipmanlarını katlayarak yanımızda getirdiğimiz dev spor çantalarından birine yerleştiriyordu ama şu anda donakalmış halde bir rulo sporcu sargısını sıkıca tutmuştu ve kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

Dikkatimi tekrar koça çevirip olabildiğince dik durarak gözlerinin içine baktım.

“Efendim, bunu bir ay boyunca düşündüm. İsteklerinize saygı duydum ve Julep'i yalnız bıraktım.”

“Ben de...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestim. “Geçen sefer konuşmama izin vermediniz ama bu sefer beni dinleyeceksiniz.”

Ağzını kapatıp çenesini sıkarken uzun süre sessiz kalmayacağını biliyordum.

“İstediginizi yaptım. Takıma ve bu maça odaklanmaktan başka bir şey yapmadım. Futbolu, oyun kurucu ve kaptan olarak

bana verdiğiniz sorumlulukları ciddiye aldığımı size elimden gelen her yolla gösterdim.” Duraksadım. “Ama artık bunu yapmam.”

Julep’e bakıp sporcu sargısını sıkıca tutmaktan parmak eklemelerinin bembeyaz kesildiğini gördüm. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam için sessizce yalvararak başını iki yana salladı.

Ancak artık beni durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

“Efendim, affınıza sığınarak söylüyorum,” dedim koça dönerek. “Beni yedeğe alın.”

Bu kelimeler suratına tokat gibi çarpmışçasına başını geriye attı.

“Yapmak istediğiniz buysa beni şampiyonluk maçında yedekte oturtun. Tanıdığınız tüm yetenek avcılarını arayıp onlara bitik halde olduğumu, beni seçmemeleri gerektiğini söyleyin. Beni mümkün olan her şekilde karalayın.”

Yutkunurken vücudum tüm bunların gerçekten olma ihtimali ve muhtemelen olacağı gerçeğiyle dehşete düşmüştü.

Yine de kalp atışlarım güçlüydü.

“Tüm tehditlerinizi gerçekleştirebilirsiniz,” diye devam ettim. “Diğer her şeyi benden alabilirsiniz ama Julep’i alamazsınız.”

Julep’e baktığımda gözleri yaşlarla dolmuştu, ellerindeki sporcu sargısı yere düşerek masalardan birine doğru yuvarlandı.

“Kızınızı seviyorum, Koç Lee.” Konuşurken gözlerimi Julep’ten ayırmadım. “Onu seviyorum ve bu konuda sizin ya da bir başkasının ne düşündüğü hiç umurumda değil. Kalbim eskiden futbola aitti ama artık ona ait. Bunların *hiçbirinin*,” diyerek ellerimi havaya kaldırıp devam ettim. “O olmadan anlamı yok.”

Koç yutkunurken kaşları çatıldı, ellerini iki yanında yumruk yapmış halde beni inceliyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığı anda arkasından yumuşak bir ses yükseldi.

“Beni seviyor musun?”

Başım hızla ona döndüğünde Julep gözleri dolmuş ve elleri titreyerek orada dikiliyordu.

Bir sonraki nefeste ona koştum, titreyen ellerini tutup göğsüme çekerek sabit durmalarını sağladım ve ona sarıldım.

“Kalbimin umut dolu her atışıyla seviyorum.”

Julep’in vücudu gülmekle hıçkırmak arasında bir şeyle sarsıldı, dudaklarını birbirine sürterken başını iki yana sallıyordu.

“Burada olacağım,” dedim ellerini tekrar göğsüme çekerek. “*Her gün*. Önemli olduğunu, ihtiyaç duyulduğunu, umutlu olmak ve yaşamak için bir nedenin olduğunu sana hatırlatmak için hep yanında olacağım. Benim için o nedenin sen olduğunu hatırlatmak için burada olacağım. Benim nedenim *sensin*.”

Gözlerini kapatıp bir damla gözyaşını serbest bıraktı, çenesinden akarak yere düştü.

Babasına doğru dönerken parmaklarımızı birbirine kenetledim.

“Yapmanız gereken buysa beni yedeğe alabilirsiniz ama ben bu kıza *âşığım*,” derken Julep’in elini sıktım. “Geri adım atmıyacağım.”

Koç önce bana, sonra da kızının elini tuttuğum yere ters ters baktı. “Bu senin için her şeye mal olsa bile mi?”

Daha dik durdum. “O zaman bile.”

Julep başını iki yana sallayarak babasıyla arama girdi. “Bunu yapamazsın,” dedi burnunu çekerken. “Sırf benim yüzümden her şeyi bir kenara...”

Ellerimi kollarından yukarı çıkarıp yüzünü avuçladım ve gözlerimizi birbirine kenetledim. “Daha önce hiçbir şeyi şu anda gördüğüm kadar net görmemiştim, Julep Lee. Söylediğim her şeyin arkasındayım. Senden uzaklaşmayacağım. Bunu yapamam.”

Başıyla onayladı, onu kendime çekip kollarımı etrafına dolarken göğsünden bir hıçkırık koptu. Ağlarken ona sıkıca sarıldım, işte o anda bundan sonra ne olacağı gerçekten umurumda değildi çünkü o benimdi, ben de onundum. Geriye kalan her şey hayatımızın merkezine yerleşen bu gerçeğin yanında ikinci plandaydı.

Julep sonunda geri çekilmeden önce ona uzun bir süre sarıl-

dım, yüzünü silerek babasına döndü. Bir sessizlik yarışmasına girmişlerdi.

Koç Lee önce kızına sonra bana baktı. Her türlü duygu yüzüne yansırken kafasının içinde milyonlarca savaş veriyor gibiydi.

Bir süre sonra iç çekti.

“Yanılmışım.”

Gözlerimi kırptırdım, onu yanlış duyduğumdan emin olsam da o derin bir nefes daha alıp duvara dayalı sandalyelerden birine çöktü.

“Baba olana kadar anlayamayacağın bir şey var, Holden. İyi bir baba olmaya çalışırken küçük kızını korumak için her şeyi yaparsın.” Julep’e bakarak duraksadı. “Bu süreçte onun canı yansa bile.”

Julep bana yaslandı, gözyaşları sessizce akmaya devam ederek formamı ıslatıyordu.

“Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Bence birçok açıdan biliyordum da. Onu evden uzaklaştırmanın ona yeni bir başlangıç sağlayacağını biliyordum. Eğer ayılabilir ve eskiden kim olduğunu hatırlayabilirse...”

Yutkunarak başını iki yana salladı.

“Küçük kızımın hâlâ orada, kardeşinin ölümünün geride bıraktığı yaralı dokunun altında olduğunu biliyordum. Onun hayata döndüğünü görmeye başladığımda kendimi daha da korumacı hissettim. Onun geri kazanmak için bu kadar çabaladığı huzuru tehdit eden herkesle savaşmaya hazırdım.”

Sonra bana baktı.

“Ama seninle savaşmakla hata ettim, Holden. Bunun için özür dilerim.”

Uzun bir süre bana baktı, ardından ayağa kalkıp avuçlarını pantolonuna sürttü.

“İkiniz de emirlerime karşı geldiğiniz için hâlâ mutlu değilim,” diye devam etti. “Ama... artık birbirinizi gerçekten önemsedığınızı görebiliyorum. Geçtiğimiz ay boyunca bana bunu

gösterdiniz çünkü ikinizi de incitmiş olsa bile sizden istediğimi yaptınız. Julep, sen çok dürüst davrandın. Holden... sen olmasaydın bu galibiyeti kutluyor olmazdık. Dürüst olacağım, bunu beklemiyordum. Benimle kavga etmeni, arkamdan iş çevirmeni bekliyordum. Russo için sağlam bir planım vardı, sadece o anın gelmesini bekliyordum.” Çenesini ovuşturdu. “Yanıldığımı kanıtladığında saygımı kazandın. Birkaç dakika önceyse kızımın yüzünde artık görebileceğimi düşünmediğim neşeyi geri getirdiğinde bu saygım daha da arttı.”

Bu kelimelerle içinde bir şeyler hafiften kırılmıştı. Arkasını dönüp derin bir nefes çektikten sonra başını iki yana sallayarak yüzünü tekrar bize döndü. Bize doğru birkaç adım attı ve parmağıyla göğsümü işaret etti.

“Ama onu incitmeyi *aklından* bile geçirirsen seni öldürür, ömür boyu hapse girerim. Karıma bunu yapmama sebep olma, beni anladın mı?”

Gülümsememe engel olmaya çalıştım. “Yani... beni yedeğe almayacak mısınız?”

Önce Julep’e, sonra bana baktı. “En azından şimdilik almayacağım.”

“Bunu kabul edebilirim,” dedim.

Neredeyse sırtarak başıyla onayladı, sonra elini bana uzattı. “Tek şansın var, Moore. Bundan fazlasını alamazsın. Mahvedersen ben de seni mahvederim.”

Julep gözlerini devirerek, “Baba,” diye azarlasa da ben koçun eline uzanıp sertçe sıktım.

“Tek şanstın fazlasına ihtiyacım yok zaten.”

Elimi bıraktığında ikimize başıyla selam verdikten sonra koç müsaade istedi. Artık sadece ben ve Julep kalmıştık.

Onu kollarıma alıp tereddüt etmeden öptüm.

Bu sanki bir cesede yeniden hayat vermek gibiydi, son bir ayda hissettiğim acının her zerresi o anda buharlaşmıştı. Bir şeytan çıkarma ayini gibi acının bedenimi terk ettiğini hissettim ve

Julep'in kollarını boynuma dolayıp gözlerini sıkıca kapatarak bana sarılmasından onun da aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordum.

“Sen tam bir aptalsın. Aptal,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Bir yandan da ağlıyordu. “Her şeyini kaybedebilirdin.”

“Seni bir ömür boyu kaybetmektense diğer her şeyi kaybetmeyi tercih ederim.”

Beni ittirdi, sonra öpmek için geri çekti. “O konuşmayla bana kalp krizi geçirttiğin için seni öldürmek mi istiyorum, yoksa kıyafetlerini yırtıp söylediklerini ne kadar sevdiğimi göstermek mi bilmiyorum.”

“İkinci seçenek daha çok hoşuma gitti.”

Dudaklarıma doğru güldü, sonra ona sarılırken başını çene-min altına almama izin verdi. İkimiz de mutlulukla iç geçirdik.

“Biliyorsun, ben de seni,” dedi usulca.

“Sen de beni ne?”

Başını kaldırıp bana baktı. “Seni seviyorum.”

“Eh, belli ki.”

Kaburgalarımı sertçe dürterek iki büklüm olmamı sağladı, karşılığında onu gıdıklamaya başladım ve o dokunuşlarımla kıvrılırken onu kendime çektim.

“Tekrar söyle,” diye mırıldandım kulağının arkasına, ardından nefesimin değdiği yeri öptüm.

“Seni seviyorum, aptal.”

Güldüm.

Sonra yüzünü avuçlarımla arasına alıp aynı şekilde hissettiğimi göstermek için onu öptüm.

BÖLÜM OTUZ

JULEP

Bir buçuk hafta sonra Ulusal Şampiyonluk Kupası'yla Boston'a geri döndük.

Arizona Panterlerine karşı oynadığımız başka bir zorlu maçta, yalnızca üç sayı farkla galibiyeti kazandık. Riley maçın bitimine iki buçuk dakika kala bir alan golü attı ve savunmamız karşı takımın gol pozisyonu bulmasını engelledi. Yine de bir altmış-yarda denemesi yaptılar ancak başarısız oldular. Maçın bitimine bir dakikadan az bir süre kala top tekrar bize geçti, Holden süre bitene kadar sırayla dizlerinin üzerine çökerek oyalandı.

O anda birdenbire ülke birincisi olmuştuk.

Sonraki iki hafta karmaşık, neşeli bir bulanıklık içinde geçti. Uçakla eve döndüğümüzde üniversitemizle beraber bütün şehre yayılan bir geçit töreniyle kutlama yaptık. Bundan iki gün sonra da galibiyetimizi kutlamak üzere Disney World'de üç gün geçirmek için Florida'ya uçtuk. Takım şampiyonluk yüzüklerini almak için sabırsızlanıyordu ama o zamana kadar kupalarını götürebildikleri kadar çok partiye ve bara götürdüler, tabii babam onu alıp stadyumdaki ofisinin hemen dışında duran kupa vitrinine kilitleyene dek.

90'lı yıllardan beri o vitrine yerleştirilen ilk kupaydı.

Tüm bunlar olurken havaya acı tatlı bir hüzün hâkimdi. Her ne kadar kutlama yapıyor olsak da takımın dörtte biri mezun oluyordu, bu Rebel olarak son sezonları olduğu anlamına geliyordu.

Holden'in duyguları inişli çıkışlıydı; bir an galibiyetten dolayı çok mutluydu, sonraki an bir bakıyordum ki üniversite kariyeri sona erdiği için perişan haldeydi ama en çok seçimler için endişeliydi.

Üniversitedeki son bahar dönemimizin dersleri başlamadan önceki gece evimdeki kanepeye uzanmıştık. İkimiz de kapüşonlularımızla eşofman altlarımız içinde rahattık ve üzerimize iki battaniye almıştık. Terleyip battanileri bir kenara atana kadar altında seviştik ama ter basmasına rağmen sarmaş dolaş kaldık.

Çok mutlu bir an boyunca ikimiz de hiçbir şey için endişelenmedik.

"Biliyor musun, kendimi biraz aldatılmış hissediyorum," dedi parmaklarını saçlarımda gezdirerek. "Gizlice görüştüğümüz onca zaman boyunca bana sataşmak için hiç tekrar dans etmedin."

"Dans mı?" diye sordum kafam karışmış halde. Bakışları arkamdaki oturma odasının ortasında duran direğe kaydığında gözlerimi devirip ona şakacı bir tavırla vurdum. "Aman Tanrım, Holden."

"Ne? Çok ateşliydi, öyle olduğunu biliyorsun. Yoksa pencereleri benim görmem için açık bırakmazdın."

"Seni evi gözetlerken görene kadar açık olduklarını bile fark etmemiştim."

"Hı-hı, tabii. İzlememi istedin, bunu da biliyorsun."

Gözlerimi devirerek ayağa kalkmaya çalıştım ama beni sıkıca kucakladı, ben debelenirken bacaklarını etrafıma doladı.

"Kendimden başka kimse için dans etmem," dedim ona.

"Benim için asla dizlerinin üzerine çökmeyeceğini de söylemiştin ama sanırım bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz gördük..."

Bir dizimi karnına geçirmeye çalıştım ancak beni o kadar sıkı tutuyordu ki o kahkahalarla gülerken kıvranmaktan başka bir şey yapamadım.

Vazgeçerek içimi çektim. "İyi tamam. Senin için dans etmemi mi istiyorsun?"

“Gerçekten mi?”

“Eğer gitmeme izin verersen, seni boa yılanı.”

“Boa, ha? Bu doğru çünkü aletim çok büyük.”

Sonunda kımıldanarak kollarının arasından sıyrılırken, “Çünkü beni boğuyorsun, seni ukala pislik,” dedim. Ayağa kalktım ve dik oturana kadar onu elinden tutup çektim.

“Ukala olmama bayılıyorsun.”

“Fikrimi değiştirmeden önce kapa çeneni.”

Dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi yapıp sustu, Noel hediyesini bekleyen küçük bir çocuk gibi elleri kucağında oturuyordu. Tekrar gözlerimi devirdim ama sonra telefonumu çıkardım ve çalma listemi açtım.

The Weeknd'den *Wicked Games* çalmaya başladığında gözlerimi kapatarak bedenime odaklandım.

Direğe doğru ilerlerken saçlarımı omzumun arkasına savurdum. Derin bir nefes alarak yavaşça yanaştım ve sağ elimle direği tutmak için uzandım. Etrafında dönerek çoraplı ayaklarımı her adımda arkamdan sürükledim, sonra tam ritim başladığı sırada direğe sarılıp yere kadar tanrıça dönüşü yaptım.

Dizlerimin üzerine indim, ardından başımı iyice yere eğerek sırtımı yay gibi gerdim. Kalçamı havaya kaldırıp bir yana savurarak yere değdirdim, ardından tekrar kaldırıp diğer tarafa savurdum.

Ellerimi göğsümün iki yanında yere bastırarak bedenimi geriye doğru iterken, göğsüm yere sürünerek santim santim yükseldi. Bu sırada kığım hâlâ havadaydı. Holden'la göz göze geldik. Sonunda göğsüm kalça hizama geldiğinde saçlarımı geriye attım ve topuklarımın üzerine otururken boynumu döndürerek etrafımda savrulmalarına izin verdim.

Holden'ın ağzı açık kalmıştı.

Direğe uzanıp itfaiyeci dönüşü yaparak direkte dik bir şekilde durduğum sırada, Holden'ın suratındaki şaşkın ifadeyle dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Kollarımı arkamdan

direğe doladım ve sırtımı direğe yasladıktan kalçalarımı yavaşça hareket ettirirken kapüşonlumu çıkardım.

Kapüşonlunun yere düşmesine izin verdim, bir V dönüşü yaptıktan sonra direğin arkasında yere indim. Bacaklarımı havaya kaldırarak onları sanki suyun altında yüzüyormuşum gibi salladım. Hemen ardından şamdan pozisyonu alarak kalçalarımı yukarı kaldırdım ve eşofman altımı yavaşça çıkarıp odanın diğer tarafına fırlattım.

Üzerimde sporcu sutyenim, tangam ve ayaklarımdaki çoraplar hariç hiçbir şey kalmamıştı. Artık daha fazla tenim açıkta olduğu için kendimi ters döndürebilirdim. Direğe önce bir bacağımı sonra da diğerini geçirdim, saçlarım etrafımda uçuşurken ritme uyarak seksi bir şekilde yavaşça hareket ettim.

Ayaklarım tekrar yere değdiğinde Holden'la göz göze geldim, bedenimi direğe doğru kıvrırken de bakışlarımı kaçırmadım. Göğsümü direğe doğru eğip arka bacağımı ayaktayken ayırdım. Bu pozisyondayken kadınlığım tam yüzünün karşısındaydı.

Bu onun için bardağı taşıran son damla oldu.

İnleyerek bana doğru uzandı, bir anda beni kucağına o kadar sert çekti ki neredeyse düşecektim. Ona çarparken kahkaha atıp ellerimi göğsüne koyarak ittirmeye çalıştım ama benimle savaşarak beni öptü.

“Daha bitirmedim,” diye mırıldandım dudaklarına karşı.

“Ama *beni* bitirmek üzeresin.”

Ben kucağındayken kalçasını kaldırıp tek eliyle eşofman altının ve iç çamaşırının önce bir tarafını sonra da diğer tarafını kalçalarından dizlerine, oradan ayak bileklerine indirirken kahkaha attım. Onları tekmeleyerek çıkardı, o kıyafetleriyle boğuşurken ellerimi aletin etrafına sarıp yavaşça sıvazladığımda inledi.

Kıyafetlerinden kurtulup kenara tekmeler tekmelemez ellerini bacaklarımın arasına kaydırды. Tangamı sertçe kenara çekmeden önce parmaklarını hassaslaşmış klitorisime sürmesiyle titredim. Parmakları girişimle oynadı, diğer elini enseme sararak dişlerimiz çarpışacak kadar sertçe beni dudaklarına çekti.

O anda bana duyduğu bu şiddetli ihtiyaç, içimin derinliklerinde sıcak bir arzunun ateşlenmesine sebep oluyordu.

Bir parmağını içime sokarken altdudağımı ısırdı. Hem parmağının verdiği his yüzünden hem de çoktan sıılsıklam ve hazır olduğumun farkına varmamla nefesim kesildi.

Bunu Holden da hissetmişti, parmağını içimden çıkarıp elini kalın aletin etrafına sarmadan önce memnuniyetle inledi. Kendini girişime yerleştirebilmesi için dizlerimin üzerinde yükseldim, sonra onu olabildiğince derine alarak kucağına geri oturdum.

“Siktir,” diye inlerken kalçalarımı o kadar sert sıkımişti ki irkildim. Buna rağmen o hafif acıyı, zevkin arkasından gelen o anlık minik sızıyı seviyordum. O etkileyici kavrayışıyla beni neredeyse içimden çıkana kadar tamamen yukarı kaldırdı, ardından sertçe aşağı çekti.

Tıslayarak tırnaklarımı omzuna geçirdim ve içimde baskı yapan her santimin tadını çıkardım. Dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına bastırmadan önce çıkardığım son ses buydu. Bunun ardından ona sunduğum her iniltiyi sanki çok leziz bir tatlıymış gibi yalayıp yuttu.

O içimde gidip gelerek beni tekrar tekrar doldururken kalçalarımı dairesel bir şekilde hareket ettirdim ve her seferinde klitorisim kasıklarına sürtündüğünden gitgide doruğa tırmandım. O kıvılcım çakmaya yaklaştıkça kalçalarımı daha hızlı döndürmeye başlamıştım. O titreşen alevi takip ederken artık Holden’ın üzerinde vahşi ve çılgın bir şekilde zıplıyordum.

“Evet, evet, tam orası,” dedim ona orgazmım yaklaştığında gözlerim sıkıca kapandı. Bacaklarım uyuştı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Bir saniye sonra beni kendinden uzaklaştırdı.

Geri çekildiği ve orgazmım korkmuş bir hayvan gibi benden bu kadar hızlı uzaklaştığı için haykırdım. Hemen sonra Holden beni kaldırıp az önce kendisinin oturduğu yere bırakırken yaşananların *hiçbirini* algılayabilecek vaktim olmadı.

“Çok yaklaştım,” diye inledim.

Beni duymazdan gelerek kanepenin kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Ardından kalçalarımın üst kısımlarını kavrayıp ayak bileklerimi omzuna attı, kışımı koltuğun kenarından sarkıtana kadar beni sertçe kendine doğru çekti.

Ziyafet çeker gibi beni yalamaya başladı.

Görüşüm karardı, sıcak dili zaten hassas olan klitorisime saldırırken gözlerim yuvalarında geriye kaydı. Beni sertçe emdi, sanki ruhumun içine fiziksel olarak bir elini sokmuş gibi orgazmımı tuttuğu gibi yakalayarak yeniden yüzeye çıkardı.

Başının iki yanındaki bacaklarım titriyordu. Ben tekrar boşalmaya başlayana kadar diliyle klitorisimin üzerinde daireler çizip yalamaya devam ettiği sırada, kanepenin kenarına ne kadar sert tutunsam da bacaklarımı kontrol edemiyordum.

İkinci defa doruğa tırmandığım için orgazmım iki katı yoğundu ve sarsılarak boşalmaya başladığımda etrafımdaki bütün gerçeklik yok oldu. Sadece Holden’ın adını haykırabildim. Zihnimi uyuşturan ve bedenimi sarsan o sisin içinden Holden’ın inlediğini duydum, beni tuttuğu yeri sıkıca kavramıştı. Bu sesleri sadece benim için çıkardığını biliyordum ama *lanet olsun* ki çok seksiydi, vücudumu kanepeye tamamen bırakıp gevşemeden önce orgazmımın son anlarında bu seslerinin tadını çıkardım.

Ben boşalır boşalmaz Holden parke zeminde sırtının üzerine yığıldı.

Nefes nefese kalmış halde kollarıyla bacaklarını iki yana açarken göğsü şiddetle kalkıp iniyordu. “Siktir.”

“Aynen öyle,” diye kıkırdadım, sonra bacaklarımı kapatırken acıyla yüzümü buruşturdum. Bu hareketimle kalçalarım alev almış gibi yandı.

Holden’ın kalbini tuttuğunu gördüğümde içimi bir endişe kapladı.

“Tanrım, kalp krizi mi geçiriyorsun?” Hemen yere inip ona doğru süründüm.

“Belki de.”

“Ciddi misin sen?” Hissettiğim panik gitgide artmaya başlamıştı ki Holden kahkaha atıp elimi tutarak şefkatli bir öpücük için dudaklarına götürdü.

“Ben iyiyim. Ben sadece... bunu daha önce hiç yapmamıştım.”

Kaşlarımı çattım. “Beni ağzınla boşaltmayı mı? Iıı, bunun yanlış olduğundan *oldukça* eminim.”

“Hayır,” dedi utangaç bir sırtıyla doğrularak. “*Kendimi* bu şekilde boşaltmayı.”

Gözlerimi kırıştırdım, ardından bakışlarını takip ederek arkamızdaki kanepeye baktım.

Bir de kenarından yere damlayan meniye...

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Hızla tekrar ona döndüm. “Aman Tanrım, sen... sen... kendine bile *dokunmadan* mı?”

“Ben de en az senin kadar şaşkınım.”

O kahkaha atarken üzerine çıkarak ata biner gibi oturdum, onu yere düşürecek kadar sertçe öptüm.

“Bu lanet olası derecede *seksi*.”

“Ben dansı suçluyorum.”

“Görünüşe göre gittiğimiz her yere kurabileceğim bir direk almam gerekiyor.”

Holden tekrar güldü, dudaklarımızı buluşturmak için beni aşağı çekerken, “İşte buna hayır demem,” dedi.

Dağınıklığımızı temizledikten sonra duş aldık ve birlikte yatağıma girdik, pencerenin dışında kar yağmaya başladığında bedenlerimizi sıcak tutmak için birbirimize iyice sokulduk. Kollarımı ona doladığım anda bacaklarını benimkilerin arasından geçirip alnımı öptü.

“Bazen sana böyle sarıldığımda bunun bir rüya olup olmadığından emin olamıyorum,” dedim.

“Ben de bazen böyle hissediyorum.”

“Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Sensiz berbat bir haldeydim. Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum.”

“Ben de,” diye itiraf ettim. “Seni arayıp seninle bir şeyler paylaşmak istediğim o kadar çok zaman oldu ki. Noel’i annemle geçirdiğim zaman gibi.”

“İkinizin tekrar konuşmaya başlamasına gerçekten çok sevindim.”

Ona daha sıkı sarıldım. “Ben de öyle. Bu biraz korkutucu ama... iyi anlamda. Artık onu daha iyi anlıyorum. Sanırım o da beni anlıyor.”

“Bence o *beni* seviyor, dolayısıyla seni de.”

Gözlerimi devirdim. “Seninle sadece *bir kez* karşılaştı.”

“Ve bana bayıldı. O zamandan beri sürekli sana benden bahsediyor.”

“Tanrım, annem seni benden çalmasın diye arkamı kollamam mı gerekecek?”

“İşte o zaman baban benden *gerçekten* nefret ederdi.”

Karnını çimdiklediğimde güldü ve kıpırdanarak kendini benden kurtarıp kenara yuvarlandı, ardından beni yorgana mıhladı.

“Benim için bir tek sen varsın, bunu biliyorsun.”

“Yine de bu, söylediğini duymaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyor.”

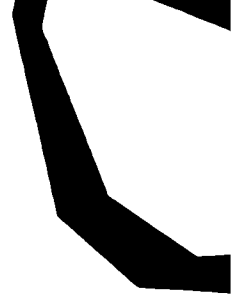
“Sana bunu istediğin kadar söyleyeceğim,” diye söz verdi. “Ta ki sen duymaktan bıkana kadar. Ta ki *benden* bıkana kadar.”

Sadece gülümseyerek onu öptüm ve kendi kendime güldüm.

Çünkü öyle bir günün asla gelmeyeceğini kalbimin derinliklerinde biliyordum.

EPİLOĞ

HOLDEN

ÜÇ AY SONRA

Seçme günü geldiğinde Boston’da havalar yeni yeni ısınmaya başlamıştı. Sonunda bahar gelmişti ama havalar hepimizin umduğu gibi hızlı ısınmıyordu. Yumuşak, sessiz ve umut vericiydi.

Buna rağmen spor şortu ve tişört giymiştim, mutfağın ortasındaki adanın kenarına yaslanıp sakinmişim gibi davranırken Kevin amcam eğlenerek bir gülümsemeyle beni izliyordu. Lions beşinci seçim hakkını Hawaii’deki bir savunma oyuncusu için kullanmıştı.

Şarjının dolu olduğundan emin olmak için telefonumu kontrol ettim, yüzde doksan yedi dolmuştu. Ne olur ne olmaz diye günün büyük bir bölümünde şarja takılı bırakmışım. Aynı şeyi Kevin amcama da yaptırmıştım çünkü onunki benim yedek numaramdı.

Elinde yeniden doldurulmuş bir tabak peynir, et ve ekmekle yanımdan geçerken, “Sakin ol,” dedi. “Seni arayacaklar.”

“Biliyorum,” dedim ancak gerçek şuydu ki *bilmiyordum*. Bundan emin değildim. Sadece umut ediyordum. Son bir buçuk haftadır dinlediğim analistlerin bir bildiği varsa onlar da benim aranacağımı öngörüyorlardı.

Herkes benim ilk turda seçileceğimi düşünüyordu.

Sadece ilk turda *ne zaman* seçileceğimi bilmiyorduk.

İlk beşte olmayacağım çoktan içime doğmuştu. Bu takımların hiçbirinin oyun kurucuya ihtiyacı yoktu. Altıncı seçime doğru ilerlerken avuçlarım terlemeye başladı. Tampa Bay Buccaneers’in bir

oyun kurucu aradığını biliyordum, telefonumun çalmasını o kadar istiyordum ki zihin gücümle cebimin içinde alev aldığına yemin edebilirdim.

“Selam, kardeşim.”

Clay mutfak adasının etrafını dolaşırken iri elleriyle omuzlarımı sıktığında irkildim, sonra yanıma oturdu. Bana bir bira teklif etti, aslında içesim yoktu ama sırf yapacak bir şeyim olsun diye kabul ettim.

“Profesyonel olacağına inanamıyorum.”

“Bunu henüz bilmiyoruz.”

İfadesiz bir suratla gözlerini yüzüme dikti. “Sadece son senemdeki şampiyonluk maçım için buraya geri geleceğine söz ver.”

“Arka arkaya iki şampiyonluk, ha?”

“Bizden şüpheli mi var?”

Omzumu silkip dilimi yanağımın içine bastırdım. “Bilemiyorum. Ben olmadan mı?” Bir ıslık çaldığımda, Leo oturduğumuz yerin diğer tarafından gelip koluma sertçe vurdu.

“Son birkaç yıldır gizli silahının *ben* olduğumu unutuyorsun,” diye alay etti.

Elindeki bira şişesini benimkine vurarak, “Benim karşılamalarım olmasaydı ikinizin de şansı olmazdı,” diye araya girdi Zeke.

Hemen arkasından Riley gözlerini devirerek yanımıza geldi. “Hepiniz ne kadar da mütevazısınız.”

Zeke sırtarak onu kolunun altına aldı ve şakağını öptü, ardından birlikte oturma odasına dönüp kanepede yemeğin önüne oturdular. Giana odanın köşesinde televizyonun yanına yerleştirdiği kameramanın yanında duruyor, bana bir telefon gelirse onun herkesin tepkisini doğru açıdan yakalayacağından emin olmaya çalışıyordu.

Tabii telefon *gelirse*... Bu kadar şüpheyeye düştüğüm için kendimi azarlamaya çalıştım ama bunu yaparken bile midem düğüm düğümdü.

Koç Lee ve Koç Hoover da oturma odasındaydı. Julep'in annesi bile bu olay için buraya uçmuştu, ikisi ellerinde birer kadeh şarapla ikili koltukta oturuyorlardı. Bir şeye gülüyorlardı ve neye olduğunu umursamadım çünkü benim için önemli olan tek şey Julep'in annesiyle gülüyor olmasıydı.

Televizyonda sahneye bir yetkili çıktığında herkes sustu.

Pek de gizli kapaklı olmayan bir şekilde tüm gözler tepkimi kaçırmamak için bana çevrildi.

Eğer seçtikleri ben olsaydım şu ana kadar beni aramış olmaları gerekirdi. Bir arama kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim.

Kaçırmamıştım.

"NFL seçmelerinin beşinci sırasında, Tampa Bay Buccaneers..." Yetkili dramatik etki için biraz duraksadı. "Iowa Central'dan Bernie Hoffman'ı seçti."

Vegas'taki kalabalıkta alkış ve yuhalama patlak verdi, burada kötü niyet yoktu, seçmeler sırasında bu tarz tepkilerin hepsi normaldi. Iowa Central'ın oyun kurucusu sahneye çıkarken kendimi gülümsemeye zorladım. Erken seçilme ihtimalime karşı bana da Vegas'a uçmak isteyip istemediğimi sormuşlardı ama ben takımımınla birlikte Boston'da kalmayı tercih etmiştim.

Ailemle birlikte.

Nathan amca, Joanne'i kucağında zıplatıyordu. "Ah, kim Tampa'da oynamak ister ki zaten?" diye söylendi. "Florida çok bunaltıcı ve sıcak."

Herkes kıkırdasa da bu seçimle birlikte odanın havası değişmişti. İnsanlar yavaş yavaş yeniden sohbet etmeye geri döndü, herkes içiyor ve tabaklarını yeniden dolduruyordu. Şimdi sırada Giants vardı ama beni aramayacaklarını tıpkı odadakilerin geri kalanı gibi biliyordum.

Kimseye görünmeden gizlice dışarı çıkmaya çalışırken sürgülü cam kapıyı kaydırarak açtığım sırada bile başarısız olduğumu biliyordum. Buna rağmen arka verandaya çıktığımda biraz daha

rahat nefes almaya başladım, serin bir rüzgâr eserek ensemdeki teri soğuttu.

Kollarımı tırabzana dayayıp derin derin nefes aldım. Bir süre sadece görebildiğim birkaç yıldız bakarak ağaçların arasından esen rüzgârı dinledim.

“Keşke burada olsaydın,” dedim arka bahçeye doğru, mesajımın ulaşmasını istediğim kişi tarafından duyulduğunu biliyordum.

Sanki bana cevap verircesine hafif bir esinti bahçeden geçerek ağaçlardaki yaprakları teker teker hışırdattı. Yüzümü okşadığını hissetmeden önce bile rüzgârı duymuştum. Gözlerimi kapatarak gülümsedim.

Sürgülü cam kapı arkamdan açılıp kapandı, birkaç ayak sesinden sonra Julep kollarını arkamdan bana doladı.

“Donmuyor musun?” diye sordu, beni sıkıca sarmalarken çenesini omzuma dayadı.

Onunla yüz yüze gelene kadar döndüğümde alnımdaki ter pırlıltısını görerek kıkırdadı.

“Görünüşe göre hayır,” diye mırıldandı.

Gülümsemeye çalıştım ama ellerimi beline koyarken gülümsemem zayıftı.

Gerilmemin asıl sebebi tam karşımda durmuş bana bakıyordu.

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi tuzağıma düşmüştü. Endişeli olduğumu, herkesten uzaklaşmak için dışarı çıktığımı görmüştü. Şimdiyse tam da istediğim gibi onu yalnız yakalamıştım.

Ensemdeki saçlarla oynayarak, “İyi misin?” diye sordu şefkatle.

“İyiden de öteyim.”

“Gerçekten mi? Çünkü o evdeki herkes telefonun çalmazsa kafayı yiyeceğini düşünüyor.”

“Seçmeler konusunda endişeli değilim.”

Homurdanarak başını iki yana salladı, bana doğru eğilip dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. “Biliyorsun, bana karşı

maço tavrına bürünmene gerek yok. Ben senin kız arkadaşınım, unuttun mu?”

“Evet... o konu hakkında...”

Yüzü asıldı, gülümsemesi anında kaybolmuştu.

“Düşünüyordum da... bilirsin, seçimler yüzünden geleceğim belirsiz. Belki bu gece aranırım ya da hafta sonuna kadar aranmam ama büyük ihtimalle profesyonel olacağımı söyleyebiliriz. Bu da kim bilir nereye taşınacağım demek oluyor. Hayatımda yeni bir takım, yeni insanlar olacak...”

Julep ellerini boynumdan çekip geriye doğru bir adım atarken hayalet gibi görünüyordu. “Sen ne... ne diyorsun, Holden?”

Gözlerimi kaçırmadan ona bakarak yutkundum. “Diyorum ki... tüm bunların arasında bir kız arkadaş istediğimi sanmıyorum.”

Yüzü bembeyaz oldu, tam bir şok içinde gözlerini kırpıştırarak bana bakarken burun delikleri öfkeyle genişledi.

Aslında beklemek istiyordum. Ondan bir tepki alıp bu oyuna biraz daha devam etmek istiyordum ama onu incitecekmiş gibi *davranmaya* bile dayanamıyordum.

Ona yaklaştım ve yavaşça tek dizimin üzerine çökerken ellerini kendi ellerimin arasına aldım.

“Bir nişanlı istiyorum.”

Bir anlığına nefesi kesildi, adım küfreder gibi söylerken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. “Holden!”

Yüzüğü cebimden çıkarıp bir kutudansa parmak uçlarımla arasında ona sundum. Zarif altın şerit yıpranmıştı ama yeni cilalanmıştı ve sivri uçlu oval elmas tepemizden gelen veranda ışığının altında parlıyordu.

“Bu annemindi,” dedim sesim titrerken. “Babam yeterli parası olduğunda bunu ona öncekinin bir üst modeli olarak almıştı. Ona verdiği zamanı hatırlıyorum. 2012 Noel’iydi. Annem o kadar çok ağlamıştı ki burnundan sümükler akmıştı.”

“Ben de aynısını yapmak üzereyim,” dedi Julep çatlak bir ses-

le, sonra benimle birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri elmasla benim aramda gidip gelirken başını iki yana salladı. “Sen... bu gerçek mi?”

“Hem de en gerçeğinden.”

Gülümsedikten sonra dudağını ısırdı. “Önce ona sormadığın için babam seni öldürecek.”

“Ona sormadığımı kim söyledi?”

Kaşları çatıldı, sonra arkamdaki eve baktı. Tam bir **kahkaha** koyuverecekti ki eliyle ağzını kapadı, döndüğümde yüzlerini pencereye dayamış bizi izleyen bir düzine insan buldum. Giana o kadar çok ağlıyordu ki *ona* evlenme teklif edildi sanırdınız.

Gülümseyerek Julep’e döndüm. “Sezon sonu maçından sonra söylediklerimde ciddiydim. Sen olmadan bunların hiçbir anlamı yok. Bu işe girerken yolda peşimizden gelecek kızları, strip-tiz kulüplerine gitmeyi ya da bana sunulabilecek başka şeyleri umursamadığımı bilmeni istiyorum.” Sol elini sağ elimin içine aldım ve sol elimle yüzüğü tuttum. “Sana değer veriyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Hayatın bana sunduğu her deneyimi seninle birlikte yaşamak istiyorum.”

Gözleri yaşlarla dolarken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Bütün bu süre boyunca beni izliyordu.

“Evlen benimle, Julep. Benimle evlenirsen seni gittiğimiz her eyalette bulabildiğimiz her bahçe satışına götüreceğime söz veriyorum. Benimle evlenirsen senin adına bir bahçe yapacağım. Benimle evlenirsen satın aldığımız her arazinin ortasına bir krom direk dikeceğime söz veriyorum.”

Gözyaşlarıyla karışık da olsa güldü.

“Benimle evlen,” diye tekrarladım gözyaşlarını silerek. “Ve hayatımın geri kalanını seni severek geçireyim. Ne kadar uzun olursa olsun. Bu dünyada geçirdiğim her dakika senindir, bu dünyadan sonrası da.”

Julep başını iki yana sallayarak yüzüğe baktı, ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Tek bir şartla.”

“Ne olursa.”

“İlk Super Bowl’unu kazandığında beni Exumas’a* götüreceksin.”

Göğsümü sarsan bir kahkahayla başımı geriye attım. “Seni imza bonusumla birlikte götüreceğim, buna ne dersin?”

“Daha da iyi.”

“Bu evet mi demek?”

Gözlerini devirdi. “Şu lanet yüzüğü parmağıma tak, Holden.”

Söylediğini yaptım, sonra onu kollarıma çekerek öptüm.

Evin içinden tezahüratlar yükseldi, sürgülü cam kapı hızla açıldı ve herkes balkona fırladı. Giana’nın kameramanı bile peşlerinden geldi. Kızlar yüzüğü görmek için Julep’e koşarken önce takım arkadaşlarım etrafımı sardı. Koç Lee elimi sıktı, Bayan Lee beni o sıkı kucaklamalarından biriyle sardı. En son ise amcalarım sarıldı ve her zaman olduğu gibi sevgilerini iyice hissettirmek için beni uzun süre kollarının arasında tuttular.

Nathan sonra Julep’e, “Aileye hoş geldin,” diyerek onu kendine çekti. “Birbirinden bu kadar alakasız olan bu ekiple çok eğleneceğiz.”

Koç Lee tek kaşını kaldırdı. “Verdiğim onayı birdenbire gözden geçirmeye başladım.”

Kalabalıktan bir kahkaha yükseldi ama kısa süre sonra kesildi.

Telefonum çalıyordu.

Kalbim durmuştu, herkes dönüp durduğum yere baktı. Sürgülü cam kapıdan televizyona bakmaya çalıştım ama kimin aradığını anlayacak kadar net göremiyordum. Üçüncü çalışta Clay beni içine düştüğüm sersemlikten kurtardı.

“Cevap versene, kardeşim!”

Telefonu cebimden beceriksizce çıkardıktan sonra kulağıma götürdüm.

“Alo?” dedim.

* Bahamalar’da bir bölge. (ç.n.)

Giana kamerayı göstererek ağzını, “Hoparlör,” diye oynattı.

Tam o sırada hoparlörü açtım ve gür bir ses, “Holden, ben Charlotte’tan Koç Nixon. Takım sahibi Michael Bradshaw da yanımda. Boston’da iyi bir gece geçiriyor musun?” diye sordu.

Ailemin geri kalanı parlayan gözleriyle birbirlerine bakıyordu. Onlar zıplayıp birbirlerine vurarak boğuk ve tiz sesler çıkarırken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Julep’e baktım.

Nişanlıma.

“Evet, efendim, geçiriyorum,” dedim.

“Eh, umarım eğleniyorsundur çünkü seni sabah Charlotte’a giden bir uçağa bindirmeyi planlıyoruz. Tabii eğer gelip bir Panther olmak istersen.”

Arkadaşlarım kendilerini daha fazla tutamadılar. Önce Leo uludu, sonra diğer çocuklar hatta amcalarım da onlara katıldı. O kadar yüksek sesle tezahürat yapıyorlardı ki, “Bunu çok isterim, efendim,” dediğimde koçun beni duyup duymadığını bile bilmiyordum.

“Güzel. Şimdi telefonu kapatıyorum ama ön bürodan biri on dakika içinde seni arayıp daha fazla bilgi verecek, tamam mı? Sabah görüşürüz.”

“Evet, efendim.”

“Pekâlâ, evlat. Kendine iyi bak.”

Telefon görüşmesi sona erdiği anda ev tamamen çılgına döndü.

Julep kollarıma atlayıp bacaklarını belime doladı. O beni sertçe öperken yüzüme vuran kamera ışığının belli belirsiz farkındaydım. Televizyonda bu klibi gösterdiklerinde nişanlımın parmağındaki elmasın parlıyor olmasını umdum.

“Charlotte’a gidiyoruz, bebeğim!” dedim.

Sadece çığlık atıp beni daha sert öptü.

Julep’i yere bırakır bırakmaz önce amcalarım, sonra takım arkadaşlarım ve son olarak da koçlarım beni sımsıkı kucakladı.

Koç Lee elimi sıkıca tuttuğunda, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

“Yanıldığımı kanıtladın,” dedi. “Bunu yaptığına gerçekten çok sevindim.”

“Ben de öyle, efendim.”

Anonsu görmek için tam zamanında evin içine doluştuk. “Canlı yayın” tepkisi çekmek için hazırlanmış olmamıza rağmen ekranda az önce dışarıdaki halimizin on saniyelik bir klibi yayınlandı. Hepimiz zıplıyor, haberle birlikte çılgık atıyorduk.

Julep’in yüzüğü tam da umduğum gibi parlıyordu.

Spor geçmişimi anlatmaya, önemli anları gösterip trajik geçmişimden bahsetmeye başladıklarında televizyonu kapattım.

“Hey!” diye itiraz etti Riley.

“Hayatımın geri kalanında hakkımda söyleyecek çok şeyleri olacak,” dedim onunla birlikte odadaki herkese. Sonra en yakınımdaki bardağa uzandım. “Bu gece sadece burada, sevdiğim insanlarla birlikte olmak ve hayatımın en güzel gecesini kutlamak istiyorum.” Julep’e bakarak duraksadım. “En azından şu ana kadarki en güzel gecesini.”

Kevin amca mutfaka koştururken Julep kızarak gülümsedi. “Durun! Şampanyam var!”

Bu herkesi güldürdü. Nathan amca onun, herkes bir kadeh alana kadar servis yapmasına yardım etti. Herkesin kadehi dolduğunda sessiz oturma odasının ortasında hep birlikte kadeh kaldırdık.

“Holden’a!” dedi Kev amca.

“Panterlere!” diye ekledi Leo.

“Gerçekleşen hayallere,” dedi Julep, bana sırtıırken gözleri ışığın altında parlıyordu.

Odanın içinde gözlerimi gezdirerek en sevdiğim insanlara, beni seven insanlara baktım. Buradaki kapı artık kapandığı için

üzgündüm. Arkasından açılan kapı içinse inanılmaz derecede heyecanlıydım ama gözlerim Julep’e kaydığında en çok sabırsızlık hissettiğimi biliyordum.

Onun tamamen benim olması için sabırsızlanıyordum.

Bu yüzden kadehimi en son ben kaldırdım, kadeh kaldırırken bakışlarımı ondan hiç ayırmadım.

“Müstakbel eşime.”

